

Mùa Thu Màu Hạt Dẻ

Trần Thị Bảo Châu

MỞ ĐẦU

*T*im Nhật Phương đập hỗn loạn trong lồng ngực chẳng khác nào chú bướm con bị vướng vào vọt khi mộ lần nữa mắt cô chạm phải cái nhìn cháy bỏng của người đàn ông mặc vét trắng . Cô từng để ý người đó từ lúc còn bé . Ngày ấy Nhật Phương là một đứa trẻ con nhưng cô đã biết ...thích và thường quan tâm đến đôi mắt luôn luôn ánh một nụ cười bên trong của Nhã . Tám chín năm ròng Phương mới gặp lại " Nụ cười trong mắt " ấy - và ký ức đã không nói rõ ràng được hết những cái riêng của Nhã, mà trong suốt thời gian dài đó, cô đã nhiều lần tưởng tượng khi chợt nghĩ tới anh .

Len lén nhìn về phía Nhã lần nữa, Phương bồi hồi ... Có một nét gì rất riêng trong từng cử chỉ của anh... Phóng khoáng, tao nhã và duyên dáng một cách tự nhiên . Khuôn mặt anh với chiếc cằm hơi bướng, chiếc mũi thẳng như bị lu mờ bởi đôi mắt sâu đen và đôi mi rậm công . Ngày xưa cô chỉ cảm nhận đơn thuần là: " Anh Nhã có đôi mắt đẹp " . Còn bây giờ thì ... Phương tự thấy mình nóng bừng, hồn chợt trào lên nổi xôn xao rất lạ . Sự cảm nhận cái đẹp của đứa trẻ con ngây thơ hồi nào được nhân lên gấp bội, biến thành cơn cuồng phong xúc cảm và Phương đã hoàn toàn bị sức mạnh của nó chế ngự, để hầu như suốt buổi tối nay cô cứ phải luôn nghĩ tới và luôn để ý tới Nhã .

Như muốn trấn an trái tim mình, Phương đứng dậy bước ra vườn . Cô tựa vào bức tường sần sùi bằng đá rửa, để mặc gió đêm làm dịu bớt cơn sóc bất ngờ. Phương miên man suy nghĩ: " Anh ấy có nhận ra ta không ? Hay đôi mắt đó chỉ nhìn ta như nhìn mọi người ?". Ngồi xuống chiếc xích đu và đưa tay kéo tà áo, đột nhiên Phương thấy mình quê mùa trong chiếc áo dài màu thiên thanh mờ nhạt không gây được sự chú ý nào đối với người khác phái. Chợt cô nghẹn ở ngực khi nghe giọng đàn ông mạnh mẽ vang lên rành rọt:

- Mới đây mà đã ra tới đây. Cô bé không thích ồn ào sao ?

Phương bối rối vì bất ngờ. Nhìn đôi mắt đa tình kia thì bao nhiêu nét lém lỉnh, phú phách thường ngày của cô bay đâu mất. Phương ấp úng:

- Tại ... ở đây mát ... và thơm nữa.

Làm như không để ý tới câu trả lời lộn xộn của cô, Nhã dùng ánh mắt mình trên mặt Phương hơi lâu. Khẽ nhíu mày một cái, anh thân mật:

- Không thể nào là Nhật Uyên rồi ... Nhật Linh phải không ?

Khổ sở vì Nhã không nhận ra mình nhiều hơn là giận dỗi, Phương phụng phịu lác đàu. Cứ chỉ trẻ con của cô làm Nhã cười:

- Nhưng chắc chắn em thuộc gia đình ... Nhật. Nghiêng đầu nghịch ngợm, anh nhìn cô rồi cao giọng:

- Xem nào ! Bắt đầu là Nhật Vi, Nhật Thu, Nhật Linh, Nhật Uyên, Nhật Minh, Nhật Trung rồi Nhật gì ... gì nữa . Anh chẳng tài nào nhớ nổi, đành xin lỗi vậy . Nói đi cô bé, em là Nhật ... gì ?

Phượng càng ức lòng dữ, vì hầu như tên anh chị cô, Nhã đều nhớ kể ra gần hết, thế mà chỉ riêng tên cô anh lại quên. Sự mất xuống, Phượng bậm môi. Rồi như nhận ra mình làm vậy là hơi quá, cô cố nhỏ nhẹ mà vẫn nghe cộc lốc:

- Nhật Phượng !

Nhã vui mừng kêu lên:

- A ! Cô bé gầy nhom có hai chiếc răng cửa to như hai cái tấm thớt ấy phải không ? Trời ơi ! Quả là anh chẳng tưởng tượng nổi, mấy năm gặp lại, em lại nhìn như thế này.

Tránh ánh mắt ... chiêm ngưỡng một cách hết sức tự nhiên của Nhã, Phượng bắt bẻ:

- Xem "xí" đen mức vượt sức tưởng tượng của anh sao anh Nhã ?

Búng cái tàn thuốc bay vèo ra bãi cỏ, bằng một cử chỉ hết sức lịch lãm Nhã nghiêng người khẽ nói:

- Ngược lại hoàn toàn ! Em làm anh chú ý ngay từ cái nhìn đầu tiên. Em tin điều đó không Nhật Phượng ?

Cách bày tỏ ý nghĩ thẳng thắn và phong thái điệu dàng tự nhiên của Nhã làm cô bối rối, vì vừa rồi trong sự đánh giá của bạn thân, Phượng thấy mình vụng về xấu xí lắm. Cố kềm chế sự xúc động đang trào dâng, Phượng đáp trả khá tỉnh táo:

- Dĩ nhiên là em chẳng tin. Vì tin làm sao cho được khi một người ... quen cũ đã không hề nhớ đến cả cái tên của mình.

Nhã cười ròn rỏ...Phượng thấy rõ anh không bối rối trước câu trả lời của mình, trái lại anh còn thích thú trêu cô:

- Sai rồi "Đuôi gà xước". Anh chẳng phải là người quen cũ của em đâu, vì hồi đó em còn bé xíu xíu. Bé đến mức cả chục năm nay anh không hề nhớ rằng mình từng biết một cô bé có mái tóc đuôi gà xước.

Nhìn cái miệng cười rất gọi tình của Nhã, tự dung Phượng tủm tỉm cười theo. Nhã không biết cô là Nhật ... gì trong cái đám Nhật của anh em nhà cô cũng phải thôi, vì hồi đó mọi người luôn gọi con bé lóc chóc còm nhom như que củi khô là " Gà xước " mà ! Nhã băng khuâng:

- " Gà xước " ngày nào bây giờ biến thành chim Thiên đường rồi. Nhanh thật ! Quả là thời gian tựa cánh chim bay.

Nghe giọng trầm trầm nhẹ như khói sương của Nhã, Phượng ngỡ ngàng nhìn lên. Nhã đang đẩy đẩy chiếc xích đu. Đôi mắt đen xa xôi như nhớ về một kỷ niệm nào đó. Anh nhìn cô nhưng nghĩ đến điều gì khác thì phải. Đôi mắt ấy hồi xưa đã một lần ... Mà thôi, anh ấy chẳng hề biết đôi mắt ảnh đã theo suốt thời niên thiếu vụng dại của mình ra sao đâu, đừng nhớ lại nữa hồi cô bé lặng mạn nhưng khù khờ kia !

- Bây giờ em làm gì rồi " Gà xước " ?

Kéo vạt áo dài lại cho ngay ngắn, Phượng tỉnh nghịch hỏi lại:

- Vậy ... anh nghĩ em làm tới ... gì rồi ?

Nhã chống tay vào chân xích đu, gật gù phán đoán:

- Dáng vẻ em thích hợp với những công việc nhẹ nhàng, có tính cách trình diễn. Anh nhớ hình như em thích làm ca sĩ hay người mẫu gì đó, phải không ?

Phượng thẳng thốt:

- Ủa ! Sao anh nhớ tài vậy ?

Nhún vai, Nhã nói:

- Anh cũng không biết nữa. Trong đời có những cái bất ngờ thoáng qua mà người ta lại nhớ, còn có những cái rất quan trọng, như tên em chẳng hạn thì anh lại ... nhớ quên, quên tuốt. Hình như anh chỉ cảm nhận và giữ lại những gì anh thật sự thích mà thôi. Mà nè, bây giờ em đang làm người mẫu hay hướng dẫn viên du lịch vậy, " Gà xước " ?

Im lặng một chút, Phượng gượng cười:

- Em còn học năm cuối Tổng hợp.

- Em vẫn còn đi học. Sướng nhé ? Cỡ tuổi em ngày xưa, anh đã vào đời rồi. Cực lắm !

- Em biết, anh Vi cũng thường ... phân bì như vậy với em. Nhã cười:

- Anh không phân bì đâu . Biết em là sinh viên bỗng dung anh ao ước mình được trở lại thời cấp sách tới trường, ham chơi hơn ham học, vô lo trước mọi thách đố của cuộc đời. Bước tới cây dạ lý hương gần đó, Nhã hái một chùm hoa. Anh đưa Phượng với nụ cười trong mắt:
- Em là một bất chợt của ký ức với cái tên anh chẳng nhớ ra. Em lại là một bất chợt làm anh choáng ngợp trong đêm nay. Anh không hiểu nổi anh nữa rồi Phượng ạ !

Phượng lơ ngơ cầm chùm hoa trắng trong tay và nhìn theo dáng Nhã vừa bước vào nhà. Ai đó vừa gọi anh, tiếng gọi đó làm tỉnh cơn mộng của cô. Những lời Nhã vừa nói có thật không, hay đó là tiếng gió rì rào trò chuyện với những loài hoa nở về đêm. Đưa chùm hoa dạ lý hương lên môi và khép hờ bờ mi, Phượng nghe thoang thoảng mùi hoa quanh cô mênh mênh, mênh mênh. Đêm nay rằm, trăng lung linh trên ngàn cành lá đen . Người ta hay nguyện cầu vào những đêm rằm. Phượng đứng dậy, cô ngước mặt nhìn trăng và lặng lẽ với nhịp đập trái tim mình.

- Anh sẽ tìm đến gặp em phải không Nhã ? Em sẽ chờ như từ bao lâu em chờ trong hoài vọng. Em chưa biết mình phải nguyện cầu ra sao đây hở anh, màu mắt của tuổi thơ em .

Chương Một

Đang ăn ngon lành, Nhật Phượng bỗng ngừng nhai khi nghe Nhật Uyên nói:

- Ông Nhã dạo này làm gì siêng ghé nhà anh Vi ghé. Bộ ông định nhờ anh mai mối hay sao ấy! Nhật Trung buông đũa đứng dậy. Giọng anh đầy ác cảm:

- Ôi giờ! Việt kiều về nước làm ăn mà. Chỗ nào có lời thì họ ghé, bà thắc mắc làm chi cho mệt chứ?

- Nhưng anh Vi thì có biết làm ăn gì đâu. Tao nghĩ ông Nhã ghé vì tình bạn bè xưa kia của hai người thôi.

Chống tay dưới cằm Nhật Uyên góp thêm nhận xét:

- Công nhận anh ta nói chuyện hấp dẫn thật! Hiếm thấy đàn ông có kiến thức rộng như vậy.

Rót đầy ly nước rồi bung trở lại bàn ăn. Nhật Trung tiếp tục giọng điệu cay cú:

- Điềm hấp dẫn trước tiên, ăn tiền nhất là “mác” Việt kiều. Ông bà dạy rằng “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn”. Đàng này thẳng chả đi những mười năm thì biết bao nhiêu sàng khôn mà kể chứ!

Vốn ít lời nhất nhà, nhưng nghe Trung lách chách, Nhật Minh cũng xen vào:

- Còn điềm nổi thứ hai là gì?

Nhìn Nhật Minh, Nhật Trung cười cười:

- Là thói quen tán gái của lão. Bộ anh quên rồi sao? Hai thứ đó xào qua trộn lại, các bà sồn sồn còn chết mê chớ nói chi con gái choai choai.

Nhật Uyên lờm Trung:

- Mà nói sao mà ác. Anh có tán ai đâu nào? Nếu có đi chẳng nữa cũng chưa qua mặt đến nổi trở thành đối thủ của mày đâu, thẳng... râu xanh.

Rờ vào cằm như kiểm tra xem râu mình... xanh cỡ nào, Trung “đáp” lại:

- Làm gì chị bệnh vực người dung dữ vậy. Râu xanh như thẳng em không đáng sợ bằng “Mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao” đâu. Ông Nhã mà, em với anh Minh lạ gì. Em biết tài ông từ hồi em còn mặc quần xà lỏn kia. Đã có một thời ông ta thay nhân tình như thay áo ấy!

Nhật Phượng nhăn mặt, trong nhà này anh Trung với chị Uyên nói với nhau đến câu thứ ba là y như sắp có “tranh luận”. Từ “tranh luận” là cách nói lịch sự thay cho cự cãi. Hai người sắp vô là cự lộn, bao giờ Phượng cũng làm trọng tài giảng hòa, nhưng hôm nay cô lại ngồi im trở mắt nghe hai bên đối đáp. Nhật Uyên ra vẻ dừng dừng:

- Chị khách quan khi đưa ra nhận xét đó chớ chả bệnh ai hết. Anh Nhã lớn tuổi, rất đàng hoàng và chừng mực, anh cần gì phải tán tỉnh chị chớ?

Nhật Trung vờ ngạc nhiên:

- Ủa. Em nói anh... tán chị hồi nào? Lạ chưa!

Nhìn nét mặt tỉnh khô của Trung, tự nhiên Nhật Phượng gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy! Anh Trung không hề nói điều đó. Tại chị suy diễn thôi.

Nhật Uyên quắc mắt:

- Suy diễn cái gì? Hai đứa bây bao giờ cũng “cùng rơ” với nhau. Ví dụ anh Nhã có... tán cũng đã sao nào. Anh là người tốt và chị cũng lớn rồi.

Nhật Phượng mặt bình tĩnh khi nghe bà chị nói vậy, cô vội vàng đánh tiếng:

- Nhưng chắc anh không đời nào tán như vậy.

Nhật Uyên cười cười:

- Sao lại không, hờ con nhóc khờ khạo?

Nhìn nét mặt hơi thách đố của Uyên, cô lấp bắp.

- Tại vì... tại vì anh là bạn của anh Vi mà! Nhật Trung chặt lưỡi:

- Ôi! Con “Gà xước” này đúng... là... gà mờ. Hề là bạn ông anh thì không được “kết” với cô em à! Cho mày hay, nếu có điều kiện ông Nhã “kết” hết đám con gái nhà này đó. Mày liệu hồn! Tới mày bây giờ.

Nói dứt lời Nhật Trung lững thững đứng dậy bước lên nhà trên. Nhật Minh gọi với theo:

- Chờ tao với! Đánh vài độ bida mày!

Nhìn theo hai thằng em cứng đầu, Nhật Uyên nhún vai:

- Cái thằng vớ vẫn! Bao giờ nói về người nào đó là nó nghĩ hơn nó, cũng bằng giọng ganh tỵ. Ông Nhã mà thềm để mắt gì tới đám con gái như sư tử Hà Đông của nhà... Nhật này. Ông ta nói chuyện với chị là nói cho vui thôi. Ai mà tin được những người từng bỏ xứ ra đi như ông.

Nhật Phượng ngồi lặng thinh. Đúng là không nên tin Nhã, vì tới hôm nay lời hứa “sẽ tìm gặp em” của anh vẫn còn nguyên là một lời hứa. Cô đã chờ đợi nhưng không thấy anh đâu cả. Tại sao Nhã đến nhà anh Vi mà không đến đây. Anh ngại gì cơ chứ!

Buồn rầu Phượng sống lại giây phút Nhã đứng bên chiếc xích đu và nhẹ nhàng đưa. Đôi mắt ẩm áp, quyến rũ của anh đã làm cô rung động. Phượng biết đó là phút giây cô sẽ nhớ suốt đời, vì từ đôi mắt ấy cô chợt hiểu ra, từ ngàn xưa nào đó rất xa, cô đã yêu anh một cách vô vọng.

Trước sân nhà cô ở có một cây xà đơn, hồi đó anh Vi và đám bạn của anh đã... ra tay dùng nó để tập cho – ngực nở, eo thon. Nhìn các ông tướng nhún người nhảy lên đu mình tòn ten trên cao rồi quay vòng quanh thanh xà ngang mà thích. Nhưng anh Vi cấm bốn đứa con gái trong nhà ra đó phá phách leo trèo. Đã nhiều lần Phượng lén mọi người trèo lên hàng rào kế bên rồi đu sang xà để đánh võng tòn ten mà không ai hay. Duy có một lần vào buổi trưa hè râm rạn tiếng ve...

Phượng vẫn nhớ như in buổi trưa trời xanh đến nhưc mắt ấy, cô trốn ngủ ra đu xà. Vừa đeo mình tòn ten, cô đã hét to hoảng vía vì một con rắn mới bò vào người. Như một phản xạ, Phượng buông tay để phui nó. Cô đã rớt xuống và không biết gì nữa cả. Đến khi tỉnh lại, cái cô nhìn thấy trước tiên là màu xanh cửa trời và đôi mắt mênh mông của Nhã. Anh đang ôm cô trong lòng và thở hắt ra khi thấy cô động dậy đôi mi. Lúc ấy Phượng có thể đứng dậy đi được chứ, nhưng không hiểu sao cô đã lặng im cho Nhã bế vào nhà. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc võng sau hè, nhanh nhẹn vòng vào bếp đem ra cho cô một ly nước đường thật ngọt, rồi nghiêm nghị ngồi chờ cô uống hết. Mãi tới sau này Phượng mới thẩm thía nghĩ rằng: Với Nhã hồi đó, cô chỉ là đứa bé con, khi té đau cần cho uống cặn ly nước đường. Để cho đến mãi bây giờ, vị ngọt ngào như vẫn còn trên môi cô.

- Bà Linh học gì mà tới giờ này chưa về ta! Đạo này coi bộ bà tích cực học dữ! Hết giờ làm việc mấy tiếng đồng hồ mà vẫn bật tâm hơi. Học như bà đúng là giết mòn tuổi trẻ.

Nghe Nhật Uyên căn nhắc, Phượng lên tiếng:

- Tối nay thứ bảy, phải để “thiên hạ” học hay chơi cũng thoải mái chứ! Chị hòng thấy anh Minh với anh Trung lặn mất rồi sao?

- Tối này nói đêm hả “Gà xước”. Lại tính đi đâu phải không?

Nhật Phượng khe khẽ gật đầu, cô không mấy hứng thú khi nghĩ tới buổi sinh nhật tối nay, nhưng nếu cô ở nhà thì chẳng hay chút nào. Gia đình bé Hoài Tú rất yêu thương cô, con bé sẽ nhè ngay nếu cô giáo Nhật Phượng vắng mặt. Chỉ nghĩ tới gương mặt như búp bê Nhật Bản của Hoài Tú thôi Phượng đã chạnh lòng. Bởi vậy Nhật Linh luôn chế giễu cô là kẻ dư thừa tình cảm. Nhật Uyên lại cho rằng cô đa sầu đa cảm, còn Nhật Trung thì hùng hổ tuyên bố: lãng mạn thời đại là tính con gà xước hay cú rử này, trong lúc Nhật Minh ngồi im tùm tùm cười. Nhật Phượng ức lắm, nhưng một mình cô làm sao chóng lại ba, bốn cái mồm từng phá kỷ lục hùng biện chứ! Im im cô hắt hắt mặt kên kên nhận hết những gì anh chị gán ép cho mình.

- Em đi đâu vậy Phượng?

Nghe giọng Nhật Uyên nghiêm nghị, cô gái đầu ra vẻ khó xử:

- Tối nay sinh nhật con bé Hoài Tú, em không muốn đi chút nào hết, nhưng gia đình người ta tử tế quá, ở nhà rồi ăn nói làm sao đây?

Nhật Uyên lên mặt chị:

- Gia đình đó rất đàng hoàng, với lại em đang dậy kèm con bé Tú, không muốn cũng phải đi thôi!

- Vậy thì em đi. Chị ở nhà đừng buồn à nhe!
- Lâu lâu ở nhà một mình, không ba mẹ, không có lũ em trời thần cũng hay! Biết đâu sẽ có hoàng tử đến tìm...

Nhật Phượng gật đầu:

- Ô! Biết đâu anh Sơn ghé thăm chị.
- Đừng nhắc đến gã cù lần ấy nữa, chán lắm rồi!

Nhún vai, ra vẻ khó hiểu được bà chị, Phượng đứng dậy, chạy nhanh đến tủ kính. Cô chọn bộ đầm trắng, quà tết của chị Đan Tâm mẹ bé Hoài Tú tặng, ra ngắm nghía rồi thầm tiếc rẻ... Sao bữa tiệc tối ở nhà anh Vi vừa rồi cô lại không mặc bộ này. Bộ đầm trắng y như bộ veston của Nhã. Hôm đó cô mặc áo dài vì muốn dành chiếc đầm tuyệt đẹp này cho đêm nay. Thôi đừng tính toán gì nữa. Mặc nó vào và vui cho tận cuộc vui nhé con bé cô đơn kia!

Chương 2

Nhã bước vội theo khi Đan Tâm kéo anh tới trước để giới thiệu với một người mà cô quảng cáo là "xa lạ hoàn toàn nhưng đảm bảo khó ai rời được khi gặp và trò chuyện". Anh đã cười thật tươi để khỏi phải reo lên vì trước mặt mình là Nhật Phụng. Giọng Đan Tâm hồ hởi vang to át cả tiếng nhạc không lời thật êm trong ampli đặt ở góc phòng .

- Giới thiệu với anh Nhã đây là Nhật Phụng, sinh viên Tổng Hợp, cũng là cô giáo của bé Tú, Phụng là em nuôi của tôi đấy !

E ấp đưa tay cho Nhã bắt , Phụng thấy tay mình run lên trong bàn tay ấm áp mạnh bạo rất đàn ông của anh. Nhã nghiêng đầu 1 cách cố ý trước mặt Đan Tâm.

- Tôi cũng xin được giới thiệu thêm Nhật Phụng từng là cô bạn nhỏ 13 tuổi của tôi 8 năm về trước . Đan Tâm ngạc nhiên :

- Ủa ! vậy là .. là ... hai người biết nhau rồi à ?

Nhã nghiêng mặt rất ... đáng yêu :

- Chớ sao! Nhật Phụng là em út của Nhật Vi , thằng bạn rất thân với tôi .

Đan Tâm thích thú gật gù :

- Hay thật ! Tôi đang lo có hai người lạc lỏng trong đêm nay, giờ thì khỏi lo rồi. Giữ lấy nhau đi nhe. Mà hồi nãy anh nói cái gì ? "Cô bạn nhỏ 13 tuổi của tôi, 8 năm về trước " Sao lại tuổi 13 nhỉ ?

Nhã cười, đôi mắt rạng rỡ của anh nhìn Nhật Phụng đăm đăm. Anh khe khẽ đọc thơ :

- " Trời hôm ấy 15 hay 18; Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ 13 " Hồi đó rõ ràng Nhật Phụng chỉ mới 13 tuổi thôi !

Đan Tâm ngắt lời anh :

- Thì ra là vậy ! Hèn chi đã từng có thi sĩ làm thơ về tuổi 13 !

- Thi sĩ đó là thần tượng của tôi mà !

Đan Tâm lắt đầu :

- Anh đúng là quý sứ ! Rất hay là "Tuổi 13 " ngày xưa của anh bây giờ đã 21 rồi ! Đúng lúc nhé! Bây giờ tôi phải ra phòng khách . Anh và Phụng là người nhà , cứ tự nhiên ngồi ở phòng học của bé Hoài Tú đi !

Rất tự nhiên Nhã nắm lấy tay cô và đưa cô tới chiếc ghế dài đặt ở gần đó . Nhật Phụng thấy đầu óc cô cứ quanh quanh , quẩn quẩn vì quá bất ngờ. Dường như không nhận ra điều đó. Nhã ngó cô thích thú. Anh không buông tay Nhật Phụng ra và cô hiền lành để yên cho anh nắm.

- Anh không bao giờ ngờ là được gặp em ở đây.

- Em cũng vậy. Anh là bạn của chồng chị Tâm à ? Nhã lắt đầu :

- Anh là bạn của Thiên, anh của Đan Tâm.

- Anh Thiên !

- Em biết Thiên à ?

- Dạ không , nhưng em thường nghe bé Tú nhắc tới cậu Thiên của nó .

- Thiên ở chung với mẹ , hiện giờ anh đang ở nhà Thiên , anh chàng rù rê nên anh mới tới đây.

Nhật Phụng rụt rề rút tay mình ra , Nhã cố tình giữ lại , tự dưng Phụng hơi dỗi, cô có cảm giác là anh cố tình đùa .

- Suốt hai tuần qua , anh cứ nghĩ tới em mãi !

Nhật Phụng ngắt lời Nhã:

- Muốn gặp em, phải tới nhà , anh chỉ ...nghĩ về em làm sao có em được.

Không nao núng trước câu trách của Phụng, anh tấn công tới.

- Thì đêm nay anh đã có em rồi . "Gà xước ", anh tới nhà Nhật Vi suốt nhưng chẳng thấy bóng dáng em .

Che miệng cười , Phụng nói:

- Em ở nhà ba má mà !

Giọng Nhã ngập ngừng :

- Anh biết , nhưng đến đó , anh ngại quá !

Rút được tay ra , Phụng cười:

- Sao lại ngại ? Ngôi nhà vẫn y như xưa không khác gì, dù một hàng kiềng hay một chỗ ngồi. Cây xà đơn vẫn đứng trơ mình với thời gian, sương gió... - Nhã trầm ngâm :
- Chính vì cảnh cũ không thay đổi nên anh mới ngại. Anh bây giờ khác xưa, và mọi người trong nhà em cũng khác. Tới đó lại không có thằng Vi, anh sẽ thành bạn của ai ?

Nhìn Phượng , Nhã nói tiếp :

- Ngại quá đi chứ ! Điều ngại chủ yếu nhất là biết em có muốn làm bạn với bạn của anh Hai mình không ?
- Anh khiêm tốn hay muốn đùa cợt với em vậy ?

Nhật Phượng chợt thấy trong đôi mắt ánh đen của Nhã như có những đóm lửa nhỏ, cô nghe giọng anh nhẹ như hơi thở :

- Anh đùa cợt trái tim mình và cái giá phải trả hình như sẽ rất đắt. Nhật Phượng, anh muốn là bạn thân của em. Điều đó có gì phiền cho em không ?

Sừng người vì cách bày tỏ tình cảm quá nhanh, quá rạch ròi của Nhã, Phượng làm thính. Hai tay cô đan vào nhau, bối rối kinh khủng. Suốt hai tuần dài lê thê cô đã mong gặp lại anh biết bao. Lúc nào trong tư tưởng , trong tâm hồn và cả trong trái tim cô cũng là Nhã. Sao bây giờ anh nói đúng điều mình hằng mong đợi cô lại ghen lời. Nhã dịu dàng :

- Nếu em đã có người yêu, anh xin rút lui vì mình xấu số vô duyên .

Phượng dò dẫm như người lạc lối trong sương .

- Anh vẫn có thể là một người anh của em như hồi xưa mà !
- Nhưng bây giờ đâu phải là hồi xưa . Anh thấy mình không thể là một người anh, và em ... em bé "Gà xước " cũng vậy .

Bóp nhẹ đôi tay vẫn chưa ấm của cô. Nhã nói bằng giọng quá quyết :

- Anh biết chắc em chẳng muốn làm em gái của anh dù có thể em đã có bạn trai. Nói thật đi Nhật Phượng , em ...

- Cô Phượng ! Cô Phượng ơi !

Nghe tiếng con bé Hoài Tú kêu, cô hốt hoảng rút tay về. Vừa đúng lúc đó có người bước vào phòng. Hoài Tú không đi một mình, nó đang kéo tay ai đó .

- Cậu Thiên của con nè cô Phượng !

Nhật Phượng bối rối gật đầu chào , anh ta mỉm cười đáp lễ , rồi anh mắt nhanh chóng chuyển sang Nhã , giọng đùa cợt thật ... dễ ghét:

- Máy tài thật đó Nhã ! Định làm học trò của cô Phượng hay sao ?

Con bé Hoài Tú giẫy nảy :

- Con không chịu , cô Phượng là của con. - Thiên bật cười :
- Có ai dành cô của con đâu là lo , cậu với cậu Nhã sợ bị phạt vì không thuộc bài lắm.

Phượng thấy Nhã gượng cười , chẳng biết làm gì , đành kéo bé Hoài Tú vào lòng , con bé khoe ngay :

- Cậu Thiên cho con nè ! Đẹp chưa !

Lúc này Phượng mới thấy con bé Hoài Tú đang ôm con búp bê mặc áo đầm cô dâu màu trắng bằng ren mỏng tuyệt đẹp. Mắt Phượng sáng lên , cô mãi mê ngắm con búp bê , bàn tay cô vuốt nhẹ đôi má phính phính , chiếc mũi nhỏ xíu và hành mi cong đang chớp chớp của nó với tất cả thích thú :

- Trơi ơi ! Dễ thương quá !

Hoài Tú hình mũi :

- Con thương nó lắm đó !

Nhật Phượng nói theo :

- Cô cũng thương nữa !
- Vậy ngày mai bé Tú khỏi học , hai cô trò cùng chơi búp bê . Còn bây giờ xin mời tất cả sang phòng ăn .

Giọng Thiên vang lên đầy uy quyền và lạnh nhạt làm Phượng khó chịu , cô không hiểu anh ta đùa hay là dẫn vật mình dạy kèm bé Hoài Tú . Cô miễn cưỡng đứng dậy và cố tình đi thật chậm với bé Tú . Nhã có ý đợi nhưng rồi anh cũng bước nhanh theo Thiên .

Phòng ăn chật ních người , ngoài hành lang cũng thế . Nhật Phụng không ngờ sinh nhật của con bé Hoài Tú lại đình đám như vậy. Khách mời toàn dân làm ăn có tiền , và có lẽ không mấy người chú ý đến Hoài Tú . Họ để quà trên bàn rồi tíu tít bên nhau chuyện trò rôm rả. Nhật Phụng nhìn đồng quà cao ngất đủ màu mà thắc mắc... Không hiểu phần quà nhỏ bé của cô lọt thỏm vào khe hở nào đó trong núi quà kia. Chị Đan Tâm tất bật chạy đến :

- Phụng ơi ! Chị bận quá , em lo cho bé Tú dùm chị , cho nó ăn và cho nó ... ngủ nếu nó buồn ngủ nha!

Nhật Phụng chưa kịp gạt đầu thì chị Tâm đã biến mất. Thật buồn cười và thật chán. Từ cương vị khách mời cô đã trở thành bảo mẫu bắt đất dĩ, rồi Nhật Phụng đổ dành bé Tú:

- Ra vườn ngồi cho mát . Tú thích ăn gì cô vào bếp đem ra cho...Hoài Tú lắc đầu :

- Con ở đây hà ! Sinh nhật của con sao cô Phụng bắt con ra vườn ? Lát nữa cậu Thiên chụp hình cho con nè ! Con phải đi kiếm cậu Thiên.

Nói dứt lời Hoài Tú xăm xăm bước đi. Nó len lỏi giữa các dãy bàn kê san sát thật dài. Nhật Phụng khổ sở lách mình theo sau nó, mắt cô không ngừng tìm Nhã. Cô bối rối khi toàn gặp những gương mặt lạ. Anh trốn xứ nào rồi chứ !

- Cậu Thiên !

Hoài Tú gọi làm cho Phụng xoay lưng lại. Phụng thấy Thiên và Nhã đang ngồi ở một bàn ngoài hành lang. Bàn tiệc toàn đàn bà , cô nào cũng son phấn mượt mà, áo quần sang trọng. Nhã đang nói gì đó mà mọi người say sưa nghe quên cả ăn. Trông anh duyên dáng lịch lãm làm sao ! Thiên đứng dậy , anh tăng hăng:

- Xin giới thiệu , Nhật Phụng , cô giáo của Hoài Tú .

Phụng cười và thấy nụ cười của mình như rơi tòm vào đâu thật vô duyên. Cô nghe có giọng nữ nào đó bình phẩm:

- À ! Gia sư kèm trẻ tại nhà. Cô ta đẹp đấy chứ anh Thiên !

Tự nhiên Phụng có cảm giác cả chục đôi mắt đang quan sát mình , cô bặm môi đến bên Hoài Tú kéo nó đi. Con bé gào lên :

- Cậu Thiên chụp hình cho con !

Thiên bước vội theo :

- Sao ! không ai chụp hình cho con hết à ! Mẹ con tệ thật ! Cậu phải ...rầy mới được .

Thấy Thiên hầm hầm bước vào nhà . Phụng kéo tay áo anh lại :

- Chị Tâm bận giữ lẩu. Anh rầy càng thêm rộn thêm thôi!

- Cô giáo lên lớp không đúng chỗ rồi ! Tôi đi lấy máy chụp hình. Cô sửa soạn cho Hoài Tú mau mau đi. Tôi không có thời gian đâu .

Qua giọng điệu của Thiên , Nhật Phụng biết anh ta xem cô như người ăn kẻ ở trong nhà . Tốt hơn cô nên làm theo lời anh ta sai khiến , nếu không muốn nghe hét âm ỉ. Lẳng lẳng Phụng kéo Hoài Tú lên lầu vào phòng ngủ của nó.

- Cô sẽ thay cho Hoài Tú chiếc áo mới thật đẹp , để cậu Thiên chụp hình.

Giọng hoài Tú âm ức :

- Ba nói có quay phim nữa , mà con có thấy ai quay đâu. Sinh nhật gì buồn hiu , xin mời bạn tới dự , ba mẹ không cho. Cô Phụng thấy chưa , toàn là bạn của ba mẹ rồi bạn cậu Thiên nữa. Sinh nhật của con mà có ai điếm xia gì tới con đâu ? Không có cô , con biết chơi với ai ?

Nhật Phụng áy náy nhìn Hoài Tú , dẫu biết nó nói đúng , cô vẫn an ủi , vỗ về :

- Đừng nghĩ như vậy , ba mẹ bận tiếp khách, xong xuôi sẽ vào với con ngay mà. Bây giờ Tú thích mặc áo nào ?

- Áo nào cũng vậy , con hết thích chụp hình rồi . Cô Phụng thấy chưa , bữa nay cậu Thiên cũng hết thương con luôn .

- Phải chụp hình làm kỷ niệm chứ. Hôm nay Tú được chín tuổi rồi, đừng nhõng nhẽo nữa. Cô thay áo đầm ren màu trắng cho giống con búp bê nhé !

Nghe nhắc tới , mắt Hoài Tú sáng lên, nó đồng ý cho Phụng thay áo. Vừa cột xong cái nơ bằng rubăng to sau lưng Tú , Phụng đã nghe giọng Thiên cộc lốc :

- Xong chưa ! Đi theo tôi ! Bé Tú ngoan nghe không ? Cậu biểu làm gì , đứng đâu phải nghe theo , mè nheo là ăn đòn ngay .

Người gì mà ...thô bạo thế ! Phượng bực bội dẫn Tú trở xuống phòng tiệc , xong ba cái trò chụp hình này, cô sẽ giao bé Tú lại cho Thiên để ra về là vừa rồi. Không khí này không hợp với cô, và Nhã cũng đang là của đám đông xa lạ nào đó , biết đâu chừng nghe người ta gọi cô là sư gia , anh đã xấu hổ phớt lờ , làm như không hề quen cô.

Đang cộc lốc cạo quọ Thiên bỗng tươi ngay nét mặt. Anh dắt Hoài Tú ra đứng cạnh chiếc bánh sinh nhật ba tầng cao hơn cả con bé rồi cất tiếng :

- Chú ý ! Chú ý ! Xin giới thiệu với tất cả , nhân vật chính của buổi chiêu đãi hôm nay Lê Ngọc Hoài Tú ... Xin một tràng pháo tay.

Hoài Tú ôm con búp bê nhovn miệng cười, Thiên bắm má. Quay sang Phượng , anh ta ra lệnh:

- Nhờ cô giáo hướng dẫn bé Tú thổi bánh sinh nhật.

Nhật Phượng dắt con bé tới chiếc ghế tròn kê bên ổ bánh , cô bé Hoài Tú lên ghé cho nó thổi nến, đèn từ máy ảnh của Thiên liên tiếp loá sáng làm cô mất bình tĩnh. Tiếng gã đàn ông nào khào khào vang lên :

- Chèn oi ! Tới ba con búp bê mặc đầm trắng lặn . Tao khoái con búp bê lớn nhất - Thiên , mày nhớ để dành cho tao nghe .

Tiếng cười ồn ào lẫn tiếng khui bia tạo thành âm thanh khó chịu. Phượng định kéo bé Hoài Tú ra ngoài thì Thiên lại gọi to :

- Ba mẹ Hoài Tú đâu ? Ra chụp với con gái vài "pô" chứ ! Mau lên ! Mau lên ! Đan Tâm đâu rồi !

Phải chờ gần năm phút mới thấy Đan Tâm lúi chùng đến. Mặt mày đỏ kè , anh ta bế con gái lên và hôn nó . Hoài Tú nhăn mặt đẩy ba nó ra vì mùi rượu nồng nặc. Đan Thanh cười giục Thiên :

- Anh chụp lè lẹ đi !

Anh chụp đúng một "pô" rồi hất mặt bảo Phượng :

- Dẫn Hoài Tú ra vườn .

Thở phào nhẹ nhõm Phượng kéo Tú ra ngay , cô hỏi nhỏ :

- Con thích ăn gì ?

- Con thích uống bia.

- Hả ? Nghe Phượng ngạc nhiên , Hoài Tú nhắc lại :

- Bia trong lon đó , bộ cô không biết sao ?

- Không! Cô không biết ! - Nghĩ rằng nói không Hoài Tú sẽ bỏ qua , ai ngờ con bé vôi vĩnh :

- Cô vào nhà đem bia cho con. Bia lon chả lựa. Cô với con nhậu ...

Nhật Phượng lờ khốc lờ cười , cô chưa biết tính sao thì Tú lại đòi :

- Lấy bia đi cô Phượng. Con thích mà !

- Đây ! Đây ! Lại vôi vĩnh gì đó Hoài Tú. Chuẩn bị cậu chụp cho hết cuộn phim .

- Con không chụp nữa đâu !

- Đừng chướng nhé ! Cậu Thiên chớ không phải bố mẹ hay ...cô Phượng đâu ! Ra hòn non bộ chụp với cô giáo một "pô" . Nhanh !

Hoài Tú im re , đứng dậy nó riu riu đi theo Thiên , thấy Phượng vẫn ngồi ì trên ghế đá, anh ta chắc lưỡi nhắc :

- Mời cô ra ngồi với Hoài Tú ...

Nghe giọng nói của Thiên , Phượng ghét cay ghét đắng . Dưới mắt anh ta , cô có khác chi cái hòn non bộ làm nền cho bức ảnh anh ta sắp chụp con bé Tú. Dịu dàng Nhật Phượng nói:

- Anh chụp chung với bé Tú thì đúng hơn, vì anh là cậu Thiên của Hoài Tú mà .

- Cô sử dụng máy được chứ ?

- Không đến nỗi để anh bị mất đầu , hay cụt chân .

Thiên nhếch môi cười :

- Đúng là giọng điệu trẻ con. Xem cô chụp như thế nào.

Dứt lời Thiên đưa máy cho Phượng rồi đến ngồi kén bên Hoài Tú bên hòn non bộ. Mắt anh ta nghịch ngợm nhìn như xoáy vào cô, khiến Phượng có cảm giác mình như người bịcanh để chụp hình chứ không phải anh ta. Cô lên giọng đề khởi Phượng:

- Cười lên đi Hoài Tú ! Cô đếm à nhe ...
- Con nhe răng nãy giờ mỗi miệng gần chết . Cô đếm mau đi !
Câu nói của Hoài Tú làm Thiên bật cười thật tươi, Phượng bậm môi bầm máy, lòng hả hê khi nghĩ mình vừa chụp được một con đười ươi .

- Bây giờ tới cô Phượng với Hoài Tú -Nhật Phượng lắc đầu :
- Chụp con bé 1 mình đi. Ngày sinh nhật của nó mà hầu như nó không được gì cả !
Chẳng cần phải khách sáo mời lời thêm một lời nào nữa. Thiên huýt gió ra hiệu Hoài Tú theo mình. Nhật Phượng trở vào nhà tìm Đan Tâm, cô nghĩ mình về ở thời điểm này là tốt nhất. Dù rất muốn gặp riêng Nhã để trò chuyện nhưng Phượng cũng nhận ra nơi đây không phải là chỗ hò hẹn. Tình cờ gặp lại nhau, tay đan tay nhau trong phút chốc, đủ tối về nằm mộng rồi. Kiểm vòng vòng chẳng thấy Tâm đâu, Phượng vào phòng học của Hoài Tú để lấy cái ví, cô thấy Nhã ngồi đó . Anh đứng bật dậy :

- Anh tìm em nãy giờ . Đi đâu vậy ?
- Em đưa Hoài Tú ra vườn cho anh Thiên chụp hình. Bây giờ em về.
- Sao lại về ?
- Em không thích ồn ào kiêu ăn nhậu như vậy !
- Anh cũng ghét !

Nhật Phượng buột miệng:

- Sao lúc nãy em thấy anh say sưa nói, không thấy cả em mà.

Nhã cười cười :

- Xã giao mà em . Dù gì cũng mang tiếng Việt Kiều, không nói người ta cũng hỏi , buộc phải nói .
Nghe Nhã nhắc tới từ Việt Kiều với vẻ tự hào, tự nhiên Phượng hơi mặc cảm. Biết đâu anh đã nghĩ cô dễ dãi cho anh cầm tay, ngồi nghe anh nói những lời thật ngọt chỉ vì anh là Việt Kiều.

Nhật Phượng nghiêm mặt :

- Chắc anh cũng nghĩ rằng vì anh là Việt Kiều nên em ... nên em mới có tình cảm và mau chóng thân thiện với anh ?

Nhíu mày lại, Nhã bất bình :

- Đùng bao giờ nghĩ như vậy , anh sẽ rất buồn và mặc cảm .
- Mặc cảm à. Anh mặc cảm về chuyện gì chứ ?

Giọng Nhã trở nên khô khan:

- Thiên hạ cho rằng đàn ông Việt Nam ở xứ người không đủ khả năng cưới vợ, nên phải trở về quê để tìm người ... nâng khăn sửa túi. Gặp em tự nhiên những tình cảm xưa cũ anh tưởng đã mất nghìn đời, bỗng dung sống lại thật kì diệu . Anh vẫn là anh hồi xưa , và em cũng là con bé " Đuôi gà xước " thuở nào. Nếu vênh váo khoác lên mình cái 'mác" Việt Kiều có lẽ anh không dám đến thăm Nhật Vi thường xuyên, để thắc thòm ngóng trông em đâu. Em có tin anh không ?

Nhật Phượng làm thinh, Nhã nói tiếp:

- Mình đi tới một quán nào đó vừa nghe nhạc vừa nói chuyện chắc thích hơn ở đây nhiều.

Đề nghị của anh hợp ý cô vô cùng nhưng Phượng chột dè dặt :

- Tôi lảm rồi, em phải về để chị Linh trông. Ngày mai chủ nhật, mời anh Nhã tới nhà chơi .
- Ngày mai anh có hẹn với Thiên đi Vũng Tàu .

Nghe nhắc tới Thiên, bỗng dung cô hơi trề môi ra vừa lúc anh ta vào tới .

- Tôi biết thế nào cũng có ít nhất ... hai người ở đây mà. Xin lỗi, làm phiền tí ghen. Cô đỡ Hoài Tú ngủ dùm tôi

Nhật Phượng chột cái kính :

- Xin lỗi, đó không phải là phần việc của tôi, tôi là khách mời như mọi người .

Giọng Thiên dịu lại :

- Tôi biết, tôi biết. Đan Tâm xem cô như em gái , vì vậy tôi mới dám nhờ chứ Cô làm ơn dùm, con bé khóc i i trên lầu , bố mẹ nó chẳng biết lần ở đâu mất, nó đòi có cô Phượng chứ không cần cậu Thiên. Khổ ghê !

Nhìn gương mặt thiếu não của Thiên rồi lại ngó gương mặt thân nhiên bất biến của Nhã, Nhật Phượng miễn cưỡng đứng dậy. Cô bỗng giật Thiên và cả Nhã nữa. Vào phòng ngủ của Hoài Tú, cô thấy con bé ngồi trên giường quần áo chưa thay ra, nước mắt lưng tròng. Tú thút thít khóc:

- Con ghét sinh nhật lắm , ghét lắm kia ! Sinh nhật của bạn MỸ Khuyên vui ơi là vui. Mẹ bạn ấy mua bánh, kẹo với nấu chè đậu xanh thôi mà ngon ơi là ngon ... các bạn với con giỡn tha hồ. Còn sinh nhật của con không có bạn nào hết. Híc ! híc !

- Đừng khóc nữa, cô Phượng thương. Bây giờ thay áo ra ngủ với búp bê .

- Cô Phượng ngủ với con .

- Nhưng con đã ăn gì chưa ?

- Cậu Thiên cho con ăn rồi. Cô Phượng nằm xuống với conđi mà .

Con bé nhõng nhẽo, được dịp làm tình làm tội người khác rồi đây. Nghĩ cũng thấy thương, ba mẹ suốt ngày lao vào làm ăn, không có thời gian chăm sóc dạy bảo con, đến cả buổi sinh nhật con nhỏ cũng biến thành buổi chiêu đãi dành cho người lớn. Bẹo má Hoài Tú, cô nghiêng người nằm xuống kê bên. Nó lại sắp vùi vĩnh nữa đây

- Cô Phượng đọc truyện cho con nghe .

- Truyện gì bây giờ nhóc con ?

- Đôremon! Cậu Thiên mới mua đó .

Với tay lấy cuốn truyện trên đầu nằm. Nhật Phượng kiên nhẫn đọc để dỗ giấc ngủ cho Hoài Tú. Thường ngày cô cũng mê truyện thiếu nhi lắm, sao hôm nay cô không thích thú gì hết. Nằm nhơi nhơi chuyện chú mèo bằng máy thông minh, chợt cô ước ao mình có được một cỗ vắn như ... Đôremon để tha hồ hỏi những thắc mắc riêng tư và được giải thích thỏa đáng .

Phượng bỗng cười một mình . Cô sắp trở nên trẻ con hơn cả Hoài Tú rồi đây! Bỏ quyển truyện xuống, Nhật Phượng duỗi đôi chân trần, vươn vai lãn một vòng trên giường nệm. Vừa chống hai tay ra sau để ngồi dậy cô đã ngỡ ngàng cứng cả người khi thấy Thiên khoanh tay đứng dựa vào cửa phòng nhìn cô ... Chỉ có trời mới biết gã bất lịch sự này đứng đây từ đời kiếp nào. Len lén kéo cái váy đầm bị tốc lên phía trên đầu gối . Phượng xỏ chân vào đôi giày bít gót nhọn, mặc kệ Thiên lững thững bước vào. Anh ta lấy mấy cái gối tẩn xung quanh Hoài Tú , rồi thì thầm :

- Công chúa quậy ... ngủ rồi . Minh đi xuống thôi Phượng, Nhã đang chờ ngoài vườn . Thật cậu cháu tôi làm phiền hai người quá !

Phượng làm thinh đi phía trước . Thiên vừa lẻo đẻo theo sau vừa tán :

- Phượng đọc truyện nghe thích ghê , tôi còn mê nói chi bé Tú . Ước gì mỗi đêm có người đọc truyện cho mình nghe nhỉ ?

Nhật Phượng lạnh lùng :

- Điều đó dễ mà , cần gì anh phải ước. Đêm nào radio lại không có chương trình " Đọc truyện đêm khuya " .

- Có chắc là đêm nào cũng có không ?

- Nếu anh yêu cầu , chắc mỗi đêm họ đọc truyện cổ tích dành cho người lớn ... cà chón nữa đấy!

Thiên tỉnh bơ đáp lại :

- Cô sao học trò vậy ! Ba gai không chỗ nào chê hết.

Nhật Phượng bước đi tới khoảng sân để xe, tự ái chợt nổi lên đùng đùng , cô sảng giọng :

- Nhờ anh nhắn với chị Tâm và ... anh Nhã là tôi về, muộn rồi. Cám ơn buổi tiệc sinh nhật lạ lùng !

Thiên hoảng lên khi thấy cô dẫn xe ra :

- Trời đất ơi ! Phượng mà về chắc thằng Nhã ... dẫn tôi như tử. Nãy giờ tôi đùa, Phượng đừng giận .

- Anh Nhã giận anh hay không là chuyện của hai người. Tôi mệt quá rồi ! Nói thật, nếu không vì Hoài Tú tôi đã về từ lâu. Chẳng hiểu sao chị Đan Tâm lại tổ chức sinh nhật cho con kiêu gì kì vậy ?

Liếc vội Thiên một cái , thấy anh ta cau mày. Phượng biết mình đã đi hơi xa vào chuyện gia đình người khác, nên cô giả lả :

- Xin lỗi ! Tôi lảm điều quá ! Tại thấy bé Hoài Tú khóc vào ngày sinh nhật nên nên ...

- Tôi hiểu ý tốt của Phượng. Mỗi người có một sở thích, một quan niệm sống riêng. Đan Tâm có mục đích và cách nghĩ hoàn toàn ... Chắc ! Phải nói thế nào nhỉ ? À ! Tâm làm việc gì cũng có mục đích cụ thể. Cái mục đích ấy thiên về vật chất hơn tinh thần. Buổi sinh nhật này thể hiện rõ điều đó phải không ?

Nhật Phượng né tránh :

- Tôi đâu biết ! ... Xin phép anh Thiên tôi về. Chúc anh ngày chủ nhật thật đẹp.
 - Không được ! Cô chưa ăn uống chút gì hết mà. Bọn tôi đã bày mộ cái bàn nhỏ ngoài vườn. Ở đó bảo đảm không ồn ào và rất nên thơ. Ở lại chùng nữa tiếng cũng được. Ở lại đi Nhật Phụng!
- Anh ta gọi tên cô nghe lạ làm sao. Bất giác Phụng quay lại nhìn Thiên, rồi cô vội vã chối từ:
- Cảm ơn .. lòng hiếu khách của anh . Tốt hơn hết để tôi về.
 - Chặc ! Tôi phải vào nói để Nhã tiễn cô tận nhà cho có bạn ... đường mới được.
 - Không cần phiền anh Nhã vậy đâu anh Thiên. Chúc .. ở lại vui tới tận cuộc.

Nhật Phụng phóng xe như điên trên đường, cô không hiểu vì sao mình lại chối từ trở vào gặp Nhã. Phải tại cô muốn làm nũng với anh không? Ôi ! Trái tim cô lộn xộn quá! Cô luôn luôn kên kiệu, phách lối với đám sinh viên đàn anh trong khoa, lẽ nào cô lại để Nhã bắt trúng mạch mình nhanh đến thế. Anh có thừa mọi tiêu chuẩn để làm người khác phải xiêu lòng, điều đó bản thân cô biết rất rõ, nhưng không phải vì vậy mà cô mau chóng dễ dãi với anh đâu. Cô sợ hình ảnh tuyệt đẹp của anh trong lòng cô bao năm nay sẽ đổ vỡ vì những thực tế khe khắt ngoài đời Giống như lúc này, Phụng giận Nhã biết bao nhiêu khi anh im im để mặc gã Thiên mắc dịch sai cô lên lầu dỗ bé Tú ngủ. Sao kỳ vậy ? Hay tại anh sợ lên tiếng sẽ trở ngại cho cô trong việc dạy kèm bé Hoài Tú say này ? Chắc là như vậy !Tạm bằng lòng với lý giải của mình, Nhật Phụng bốt ga cho xe chạy chậm lại , cô chợt thở dài ...

Dầu sao sao thì cô vẫn giận, vẫn buồn Nhã. Tình yêu phải là điều gì đó, đẹp lắm, hoàn hảo lắm, hoàn thiện lắm kia mà ... Khốn khổ sao lúc cô gần được nghe tiếng yêu đầu đời, thì gã quý Thiên ấy y như ... Thiên Lôi xông xọc vào kéo cô ra đặt trước thực tế phũ phàng của công việc, của cơm áo, gạo tiền. Sao cô ghét gã cậu ... trời gầm của con bé Hoài Tú đến thế cơ chứ ? Toàn phá phĩnh không thôi, mà làm như tử tế lắm ... Ám ức Nhật Phụng lại tăng tốc độ, đêm nay về nhà cô sẽ khó ngủ . Ai sẽ cấm cô thao thức để nhớ lại những lời rất dễ thương của Nhã chứ.

Chương 3

- Dậy đi công chúa ngủ trong ... mừng!

Nhật Phượng lười biếng lăn một vòng rồi quơ tay tìm chiếc gối ôm. Cô vờ không nghe Nhật Linh gọi.

- Phượng ! Dậy chưa !

Vừa gọi Linh vừa tháo dây ở bốn góc cho cái mừng

sụp xuống phủ lên người Phượng. Cô càu nhàu bằng giọng ngái ngủ:

- Chủ Nhật cũng không cho người ta nằm nướng một chút. Chị gì mà giống chị ... của con bé Lọ Lem quá vậy !

- Có gã nào tìm ở dưới nhà kìa con khi độc mồm. Ghê thật! Mới sáng sớm đã có khách với khứa ! Mở to mắt ra. Phượng hốt hoảng:

- Ai vậy ?

- Làm sao tao biết!

Vậy là không phải Nhã ! Phượng nhắm mắt lại nằm tiếp. Mà ai thế nhỉ ?

- Gã ta đâu rồi chị Linh ?

- Đang đấu hót tung bừng với thằng Trung ngoài salon.

- Ồi xời ! Vậy là bạn ảnh chớ làm sao là bạn em được . Mệt bà quá ! - Nhật Linh gạt :

- Gã nói là tìm em mà ! Tay ôm hộp gì như hộp bánh. Xuống coi ai vậy. Cứ nằm ì ra hoài kìa chưa ?

Lật đật ngồi dậy, Phượng chạy xuống phòng tắm ... Vừa chải tóc cô vừa ngắm mình trong gương. Thật xấu hổ ! Chẳng đâu vào đâu với bộ mặt mới ngủ dậy. Cô lẳng tai nhưng không nghe tiếng ai khác tiếng Nhật Trung đang huyền thuyên kể chuyện đánh độ bida. Lấy ngón tay trở miết nhẹ nhẹ lên mặt, Nhật Phượng khờ sở với gương mặt mèo ... ngái ngủ. Cô đi lên phòng khách mà lòng thầm rửa xả kẻ nào bất lịch sự, dám đến sớm để phá giấc ngủ nướng ngày Chủ Nhật của ... Gà Xước .

Trời ơi ! Lại là gã cậu trời đánh của Hoài Tú...Phượng ngạc nhiên suýt kêu lên thành tiếng khi thấy Thiên đang ... toác mồm ra cười với mình. Cô đứng chôn chân một chỗ mặt lạnh lùng như sắp gãy lộn đến nơi. Đang thao thao bất tuyệt, Trung cụt hứng ngưng lại. Anh chàng nhún vai đứng lên.

- Trả khách lại cho em đây. Gà Xước !

Rồi ra về đàn anh, Trung thân mật vỗ vỗ vai Thiên:

- Hôm nào có dịp mình chơi vài ván, tôi sẽ chấp anh bàn hai cục điem. Đồng ý chứ ?

Thiên tùm tùm gật đầu :

- Thế nào anh em mình cũng còn gặp nhau mà !

Nhật Phượng khó chịu, chêm ngay một câu:

- Vội vàng thân mật quá vậy. Anh Trung tôi chưa đủ tuổi để làm anh anh đâu!

- Ủa! Phượng nghĩ rằng tôi ... hạ mình làm em cậu ta à! Rõ là buồn cười ! Chủ quan quá đấy, cô giáo !

Phượng hậm hực nhìn anh ta. Đàn ông gì mà lúc nào cũng sẵn sàng ăn thua đủ với phụ nữ. Cô cáu kỉnh :

- Anh tìm tôi có chuyện gì ?

Đường như cô càng tỏ thái độ bức dọc Thiên càng thích hay sao ấy. Lững lờ nhìn xéo Phượng qua khói thuốc anh ta cười cười trên :

- Phái nữ đẹp nhất là lúc mới ngủ dậy và lúc giận dữ. Sáng nay hai nét đẹp trời cho ấy đều có đủ ở Nhật Phượng. Thật hân hạnh khi tôi được chiêm ngưỡng !

- Anh ... anh ... anh tới đây để nói như vậy hả ? Xin lỗi ! Tôi không có dư thời giờ đâu.

- Kìa ! Lại mất bình tĩnh rồi ! Tôi cũng đâu có thời giờ . Nhưng vì người khác tôi đành phải hy sinh ... Sunday morning ... Lẽ ra giờ này tôi tới Vũng Tàu rồi ! Khổ nỗi ...

Ngần ngủ một chút, Thiên xụ mặt thiếu nảo :

- Hoài Tú bệnh rồi , Nhật Phượng làm ơn đến với nó ...

Nén bực dọc xuống, Phượng hỏi trống :

- Chị Đan Tâm đâu ?
- Vẫn ở kê bên, nhưng hình như Hoài Tú giận mẹ nó.
- Nó bệnh không nhẽ phải không ?
- Chắc là vậy !

Nhật Phượng mím môi :

- Có gì nghiêm trọng đâu mà anh lại làm phiền người khác vào buổi sáng sớm như vậy. Xin lỗi, tôi kèm trẻ theo giờ quy định chớ đâu phải muốn gọi lúc nào, khiến cái gì cũng được. Anh đừng nghĩ có tiền rồi muốn làm tình làm tội ai thì làm ...

Mặt Thiên vẫn tỉnh như không :

- Lại nóng rồi ! Sao nhiều tự ái vậy ... Gà Xước ?

Nghe anh ta gọi tên Gà Xước ngọt như quen thân từ đời kiếp nào. Nhật Phượng liếc xéo một cái dài. Cái liếc không hề làm Thiên bối rối hay rung động, ngược lại cô lại thấy anh hơi chồm ra trước một chút, giọng nghiêm như thật :

- Hình như mắt Phượng có dính ... ơ ... dính bụi thì phải.

Như một phản xạ tự nhiên Nhật Phượng cho tay lên mắt. Sao kỳ vậy, lúc này cô đã soi gương kỹ lắm mà ! Đang muốn độn thổ cho đỡ quê, cô lại nghe Thiên cười :

- Rớt rồi ! Lúc này Phượng liếc ... tôi , cục bụi rớt xuống đất đánh bốp một cái đây nè .

Là em út trong nhà Phượng đã quen bị hai ông anh và mấy bà chị chưa vợ , chưa chồng chọc tối ngày, nhưng lần này thì cô ức phải khóc thật .

- Sáng nay anh không có gì làm nên tới đây chọc tôi hả ?

- Đâu có ! Tôi đang làm việc thiện...

Thiên bỗng đổi thái độ. Anh ta trở lại bộ tịch kẻ trên như hồi tới với giọng ra lệnh:

- Tôi cho Phượng năm phút nữa, rồi chúng ta tới chỗ Đan Tâm. Có người dài cổ chờ cô.

- Dứt khoát tôi không đi!

- Vậy tôi sẽ ngồi đây! Mặc cho con Hoài Tú khóc lóc ỉ ôi, làm trận, làm thương với mẹ nó. Cô có ông anh nói chuyện vui lắm! Tôi dư sức ngồi hầu chuyện với cậu ấy tới chiều, không cần cơm nước.

Nhật Phượng gắt gỏng:

- Đừng đùa dai nữa anh Thiên.

- Tôi là người không biết đùa. Nè! Nếu tôi cứ đổ lì ngồi đây thế nào hai bác và anh chị cô cũng tưởng tôi là đối tượng chính... Thế nào mọi người cũng mời tôi ăn cơm. Lúc ấy tôi sẽ xưng anh, gọi em với Phượng nghe.

Trời ạ! Sao có hạng người trơ trẽn đến thế. Mặt mày hấn trông đâu đến nổi tẻ, có phần bảnh bao, sáng sủa là khác, sao ăn nói vô duyên lạ lùng. Đứng là khổ! Người mình trông ngóng lại không thấy đâu, kẻ mình muốn né, tự dưng lại đến ngồi ăn vạ. Nhật Phượng khoát tay như xua tà:

- Thôi đủ rồi! Anh về đi, tôi sẽ đến sau.

Thiên lắc đầu:

- Đâu có được! Đã trót hứa sẽ chờ cô đến tận nhà Đan Tâm, tôi phải làm đúng lời hứa, không thì mất uy tín lắm.

- Ai biểu anh hứa làm gì khi chưa biết ý... người ta có chịu đi hay không.

- Tôi dám hứa vì biết Nhật Phượng là người nhiều tình cảm, không khi nào để người khác thất vọng vì mình. Với Hoài Tú, cô có một vị trí rất đặc biệt, lẽ nào Phượng đang tâm làm mất tình cảm người khác dành cho mình?

Nhìn Thiên, Nhật Phượng có cảm giác anh ta cứ như nửa đùa, nửa thật. Chẳng biết Hoài Tú có đòi cô hay không. Nhưng nghe lời Thiên nói, Phượng cũng thấy... mát ruột. Thiên đúng là cáo già, anh nắm ngay một giây chạnh lòng của cô để... dụ dỗ:

- Đi nhe Nhật Phượng, đến đó cô sẽ vui khi thấy người ta cần mình, chờ đợi mình. Tôi không đùa dai với Phượng đâu.

- Anh muốn nói người ta nào chứ?

Mắt Thiên nheo nheo trước khi trả lời:

- Đan Tâm, Hoài Tú. À! Mẹ bé Tú gọi cho cô bánh sinh nhật. Hồi tôi cô nàng cần nhân tôi về việc không giữ được cô ở lại. Đan Tâm đồ thừa rằng tôi không nhiệt tình với em gái nuôi của cô nàng. Chính vì vậy sáng mai tôi phải chứng tỏ tôi có thừa nhiệt tình và luôn luôn sống vì mọi người. Phượng mai mĩa:

- Anh tốt quá nhi!

Mắt Thiên sáng rỡ lên, anh mồm mép:

- Tốt hay không bây giờ tùy ở Phượng. Nếu cô không bằng lòng để tôi đưa tới nhà Đan Tâm thì rõ ràng cô cố tình gieo tiếng xấu cho tôi.

Thấy Nhật Phượng làm thỉnh, Thiên tán vào thêm:

- Lẽ nào “Gà xước” nở cố chấp để tôi mang tiếng xấu với Nhã.

Phượng chột liếc vội vào nhà, mặt cô đỏ bừng lên. Anh ta gài cô đây mà! Dầu tức cãnh hông Phượng cũng chẳng thể nào để Thiên mách lẻo với Nhã rằng: con bé đó vừa thù vật vừa cố chấp, khó mê lắm! Đứng dậy Phượng ráng dịu giọng:

- Tôi sẽ đến vì Hoài Tú chứ không vì tiếng xấu, tiếng tốt của ai hết!

- Vâng! Vâng! Tôi cũng chỉ mong được như vậy!

Bước vào bếp, Phượng đung ngay gương mặt chờ đợi của Nhật Linh:

- Ai vậy ?

- Cậu của Hoài Tú! Con nhỏ bệnh nặng rồi! Em phải tới đó vì chị Tâm nhờ...

- Con Uyên đi, rồi tới em đi. Chị lại phải giữ nhà nữa hả ?

- Ủa! Chị Uyên đi đâu sớm vậy ?

Giọng Linh cộc lốc:

- Điềm tâm, lót dạ gì đó với thằng cha bạn mới nào nó hẹn ngoài quán. Ai mà biết!

Thấy mặt bà chị có vẻ ngầu, Phượng xiu hẳn xuống:

- Nếu vậy để em ở nhà, đi chợ nấu cơm, làm hết mọi việc cho chị.

- Thôi đừng nói lầy nữa! Người ta tới tận đây nhờ vả, lẽ nào lại ở nhà. Có điều nhớ về sớm sớm để chiều chị đi cắt tóc.

- Yes! Madam!

Phượng bậm môi lại, cô không hiểu sao mình lại rộn lên như thế ? Lúc nãy cô vừa mới từ chối việc tới nhà Hoài Tú kia mà. Ôi! Nhã ơi Nhã! Xoa xoa hai bên má đang nóng bừng, cô thầm gọi Nhã. Tại cô không muốn gã trời đánh kia sẽ nói xấu cô với anh, nên...

Vờ như không thấy cái nhìn hơi xác của Thiên, cô ngồi lên sau xe và nhất định ngậm miệng suốt dọc đường. Thiên cũng chẳng mở lời, chuyện trò bép xép như từ nãy đến giờ anh đã huyền thuyên. Nhật Phượng chột cay đắng nghĩ Thiên đã đạt được mục đích rồi, hẳn cần gì nói nữa cho mệt. Vậy cũng tốt, cô không ưa đàn ông già mồm kiêu như Thiên. Mà hẳn ta có phải hạng già mồm không? Hay hẳn là kẻ thủ đoạn, khi cần thuyết phục sẽ mở hết “volume”, còn không thì lạnh lùng phớt tình như bây giờ ? Đến cổng xe ngừng lại, Nhật Phượng leo xuống đưa tay nhấn chuông. Cô nghe giọng Thiên hơi ngập ngừng:

- Nhật Phượng! Tôi đã nói dối cô... Thật ra Hoài Tú không hề ốm đau gì cả... Tôi làm việc này vì Nhã. Hẳn đang héo hon chờ cô ngoài vườn. Tôi đã hứa sẽ mang cô tới...

Mắt Phượng từ ngạc nhiên chuyển sang giận dữ. Cô lạt tiếng đi vì tức:

- Anh xem thường tôi quá sức! Anh chỉ coi tôi như con nít.

Dứt lời cô quay ngoắt ra đường. Thiên lẹ làng chụp tay cô kéo lại:

- Tôi xin lỗi!

Phượng dằn mạnh tay mình ra:

- Không lỗi phải gì cả!

Nhưng Thiên giữ cô chặt quá, Phượng đang cố dứt tay anh thì cánh cổng hé mở. Hoài Tú thò đầu ra reo lên:

- A! Cô Phượng! Cậu Thiên! Cô Phượng cầm tay cậu Thiên chi vậy ?
 - Để dắt cậu vào nhà chờ chi nữa. Mở cổng ra dìu cậu mau lên con bé nhe!
- Hoài Tú vừa mở cổng vừa cầm tay Nhật Phượng, nó tía lia cái miệng với cái răng sún:

- Con biết thế nào cô cũng đến mà!

Nhật Phượng gương cười:

- Sao con biết được?

Hất mặt lên với vẻ tự hào con bé nói:

- Con nghe cậu Thiên với cậu Nhã...
- Hoài Tú! Ra gài chốt cổng lại. Nhiều chuyện rồi phải không ?

Con bé rụt cổ, lè lưỡi chạy ngược ra cổng. Phượng trút sự hồi hộp của mình lên những viên sỏi trắng dưới đất. Cô co chân đá chúng và liếc mắt tìm Nhã. Thiên biết Phượng giận nhưng anh phớt lờ như không. Vẫn cái giọng ra lệnh, anh bảo:

- Vào đây Nhật Phượng! Bàn tiệc hồi tối đã được chuẩn bị y như cũ. Nhất định tôi phải làm cô vui thật vui.

Lầm lì Phượng bước theo sau Thiên, cô thấy dưới gốc cây sứ có đơm bông trắng, một cái bàn nhỏ với ba chiếc ghế sơn màu hồng lợt đã được bày sẵn. Trên bàn đầy ắp thức ăn, nhưng Nhã thì không thấy đâu cả. Phượng thấy Thiên thoáng ngạc nhiên, anh quay lưng gọi ầm lên:

- Hoài Tú! Hoài Tú! Đi tìm cậu Nhã cho cậu.

Hoài Tú nhảy chân sào, loi choi lóc chóc chạy vào:

- Cậu Nhã đi rồi !
- Hả ! Cậu Nhã đi đâu ?
- Con hông biết! Cậu Thiên vừa đi khỏi là tới cậu Nhã đi ngay.

Mặt Thiên nghếch ra khổ sở. Anh áp úng:

- Chuyện này ngoài dự tính của tôi. Có lẽ tại Nhã chờ lâu quá, hấn thất vọng.
- Không phải anh Nhã chờ lâu, không phải anh ấy thất vọng gì hết. Đây chỉ là trò đùa quái ác của anh, một người dối như Cuội.

Mặc cho Thiên đứng ngẩn ra Phượng gọi bé Tú:

- Ra mở cổng cho cô! Hoài Tú!
- Ủa! Sao cô Phượng về ? Không ở lại coi cậu Nhã thua cá độ với cậu Thiên con hả ? Một két bia lặn đó!

Thiên quắc mắt nạt Hoài Tú:

- Vào nhà học bài đi Hoài Tú!

Con nhỏ lắc đầu:

- Bữa nay chủ Nhật mà cậu Thiên!
- Vậy vào nhà chơi búp bê ! Nhanh!

Thấy ông cậu nổi nóng con bé cup mặt chạy tuốt. Phượng đâu phải kém thông minh, nên đâu không nắm hết đầu đuôi lời Hoài Tú muốn nói, cô vẫn lơ mờ đoán được câu chuyện theo chủ quan của mình... Có lẽ Thiên đã uốn ba tác lưỡi để tán và kéo cô tới đây cho được sáng nay là vì lời thách thức của Nhã... Còn Nhã thì cũng chẳng cần biết cô đến hay không, anh lẩn mất biệt tăm hơi, ngay sau khi thăng bạn quý hóa của mình lên xe bắt tay vào cuộc thách đố.

Uốt nghẹn vì đau khổ hơn là tức tối khi đã nhẹ dạ tin lời Thiên, Nhật Phượng choáng váng ngồi phịch xuống ghế. Cô buột miệng:

- Anh ác lắm!

Cứ ngỡ Phượng trách mình, Thiên rôi rít:

- Phượng đừng hiểu lầm! Thật sự tôi nói dối vì muốn cô và Nhã được gặp nhau. Sao hấn bỏ đi đâu thế kia!

Phượng nổi sùng lên:

- Thôi để tôi về ! Bọn các anh đúng là quỷ sứ. Nỡ đem người khác ra làm trò đùa.

Phượng đứng bật dậy đi ra cổng, Thiên vội chạy theo, anh đứng tựa người vào chốt cửa.

- Cô phải ở lại đợi Nhã để hiểu là tôi nói thật. Biết đâu hấn đi mua tặng cô một bó hoa nhằm bày tỏ tình cảm. Cô nên tin tôi một chút, một chút thôi!

Gật gật đầu Phượng nói cho qua:

- Ủ! Tôi tin anh. Nhưng tốt nhất anh nên để tôi về. Tôi rất ghét những gì có tính cách sắp xếp trước.
Ngần ngừ nhìn Phượng, Thiên thở dài:

- Tôi sẽ đưa Phượng về !
- Không cần đâu! Tôi còn ghe chợ nữa...

Bước ra đường, Thiên ngoắt cho Phượng chiếc xích lộ. Tay anh ta nhét tiền cho người đạp xe, mồm ngọt ngào đưa đẩy:

- Chỉ mong Phượng đừng hiểu lầm tôi.

Khinh khỉnh nhìn Thiên, cô nhấn mạnh:

- Anh chỉ mong vậy thôi sao ? Còn tôi, tôi muốn đừng bao giờ phải gặp lại anh lần nữa. Anh nhấn với chị Tâm dùm, tôi sắp thi nên không rảnh dạy kèm bé Tú được.

Hả hê với những lời của mình, Phượng ra lệnh:

- Chạy mau mau đi bác!

Thế nhưng khi chiếc xe lắc lư băng qua các dãy phố đông vui, cô lại muốn khóc vì tức. Bao giờ đối với Nhã, Nhật Phượng cũng là con be' ngốc nghếch, chẳng có gì để anh đáng quan tâm, như lời anh đã nói ở hai lần gặp lại sau bảy tám năm xa cách... Cho đáng đời cái tội chủ quan! Chỉ suốt đêm thao thức, mơ mộng nghĩ tới người ta. Lẽ nào Nhã từng ấy tuổi, đi từ ta sang Tây mà chưa có mảnh tình vắt vai, để về đây vừa gặp con bé... ròm năm xưa đã rung động ?

Càng phân tích, suy luận Phượng càng rối mù trong mớ bòng bồng tình cảm. Tốt hơn cứ nghĩ Nhã vẫn còn xa nghìn trùng như từ trước đến giờ anh vẫn xa... Chuyện gặp đêm qua chỉ là một giấc mơ tuyệt đẹp... Vào nhà, Phượng đi thẳng xuống bếp và ngồi phịch lên ghế dưới cặp mắt ngạc nhiên của Nhật Trung.

- Chị Linh đâu anh Trung ?
- Bà đi chợ rồi! Ê! Phượng! Cắt bánh ăn đi cung. Lúc này anh... gọi ý chị Linh, bà nói nó thuộc quyền sở hữu của em. Vậy anh cắt ngenh ? - Phượng làu bàu:
- Cắt thì cắt! Nếu mà anh ăn được hết, em tặng anh luôn.

Nhật Trung hồ hởi mở tủ lạnh, bung cái bánh ra. Lúc này Phượng mới nhìn kỹ, đó là tầng bánh thứ hai của cỗ bánh ba tầng sinh nhật bé Tú. Mặt trên của nó là một tòa lâu đài làm bằng kem thật xinh xắn. Lúc tối Phượng đã thích thú nhìn tầng bánh này khi Hoài Tú đứng tựa vào đó chụp hình. Bây giờ nhìn kỹ nó hơn, Phượng càng thích dữ.

- Đẹp thật ! Cắt ra uống quá !
- Lại vớ vẩn ! Đẹp cỡ nào cũng vô miệng. Anh đói rồi, cầm em rút lại lời đã nói ra à ngenh !
Nhìn Trung lăm lăm con dao với tư thế chuẩn bị, Phượng há mắt đi chỗ khác khi nghĩ tới Thiên.

- Thì anh cắt đi, đẹp ăn càng ngon.
- A! Cậu của học trò em lịch sự ấy chứ. Ít ra, cũng biết em hảo ngọt nên mới đem tới cả một cái bánh to như vậy

Phượng trề môi:

- Đàn ông gì mồm mép quá, thấy sợ !
- Ủa! Anh ta mồm mép gì đâu, từ đầu đến cuối ngồi im re nghe anh nói chuyện cá độ không mà.

Nghe tới chuyện cá độ, tự dưng Phượng tò mò:

- Thường thường bọn đàn ông các anh cá độ những gì?
- Sao hôm nay em để ý tới chuyện này vậy ?
- Em muốn biết để đừng rơi vào trường hợp bị thiên hạ đem ra đánh cá vậy mà.

Trung cười hì hì. Anh cắn một miếng bánh to, gật gù nhăm nháp rồi mới đáp:

- Với bọn anh cái gì cũng cá được hết. Coi đá banh cũng cá, đua xe đạp cũng cá ...đôi lúc hai ba thằng ngồi ngoài tán gẫu, thấy một con bé được được đi ngang, hứng chí cũng cá xem đứa nào tán được “êm” rồi mời được “êm” đi đạp vịt ở hồ Kỳ Hòa... Làm sao kể hết ba cái vụ cá độ trời than đó.

- Mà... cá chi vậy ?

- Tụi anh chủ yếu để vui thôi ! Nhưng có nhiều tay chuyên sống bằng nghề cá độ. Nhất là cá độ đua ngựa, bọn này thì thiên về cờ bạc. Em không đọc báo thấy đang ở cầu Nhị Thiên Đường có bọn chuyên môn nhìn trời rồi cá mưa nắng ăn tiền sao ? – Nhún vai một cái, Trung cười cười nói tiếp: - Với bọn đàn ông... chân chính như anh chẳng hạn, thì cá độ đôi khi là cách biểu lộ tính háo thắng, sự tự tin cho mình là đúng, mình tài hơn kẻ khác, bằng bất cứ giá nào mình cũng phải làm được điều gì đã cá.

Thấy Phượng nhíu mày làm thinh. Trung hỏi:

- Bộ... có đũa nào cá là sẽ ... cua được em hả ?
- Đâu có! Sao anh hỏi kỳ vậy ?

Nghiêm mặt lại Trung nói:

- Nếu có, em phải cho anh biết để anh nện vỡ mồm chúng ra. Anh không muốn bất kỳ ai đem em gái anh ra để bỡn cợt hết.

Chớp mắt cảm động, Phượng đùa:

- Bữa nay anh Trung oai ghê há ! Đáng thưởng nửa ổ bánh sinh nhật.

Nói xong Phượng lại ngồi thừ ra, bút rút ... Bọn đàn ông là thế đó! Cô chua xót nhớ tới cái nhìn xác xược của Thiên khi cô lên ngồi trên xe của anh ta. Đối với Thiên cô là trò đùa, đối với Nhã cô có gì khác hơn đâu ? Đang ngồi rầu rĩ với nỗi đau riêng, Phượng chợt nghe tiếng Nhật Uyên hát ở nhà trước:

*“Khi tình yêu là một hoa hồng
Hơi thở người yêu
Hóa thành ngọn gió
Niềm hạnh phúc là làn hương nhỏ
Theo gió bay bát ngát giữa đời...”*

Nhật Phượng nuốt vội miếng bánh.

- Bà Uyên làm gì mà yêu đời dữ vậy ta!
- Yêu người chớ chưa yêu đời đâu. Nè đẹp chưa! Khi trái tim ta là một hoa hồng...

Cả Nhật Trung lẫn Nhật Phượng đều nhìn tay Nhật Uyên. Cô đang cầm một cánh hồng hàm tiếu màu đỏ thật đẹp. Cánh hoa được gói giấy kiếng, cột nơ hồng cẩn thận, chứng tỏ hoa này là tặng vật của gã si tình nào đó...Nhật Uyên của nhà này thì có nhiều gã si tình lắm!

- Phượng lên tú kính lấy cho chị cái bình pha lê cổ cao nhanh lên! Chỉ có cái bình đó mới xứng với cảnh hoa này.

Nhật Trung nhún vai:

- Vẽ chuyện!

Nhật Uyên không thèm chú ý lời của Trung, cô vừa tháo lớp giấy kiếng ra, vừa lắc lư đầu hát tiếp:

- *“Ta sẽ tự hào nở hoa giữa ngục...”*

Phượng đem bình hoa xuống, cô đặt lên bàn rồi nhìn Uyên cắm hoa vào bình. Cái màu đỏ chói làm lòng cô tiếc rẻ... Biết đâu Nhã cũng đi mua hoa cho mình như lời Thiên nói. Sao mình lại dửng dưng nổi giận thế, rồi ảnh biết tặng ai ? Hất mặt lên hí hửng, Nhật Uyên nói:

- Biểu tượng của tình yêu bất tử!

Vừa cắt thêm cho mình miếng bánh, Trung vừa ngậm nga:

*“Trong bình cắm là hoa
Ném ra ngoài là rác
Cũng như thế tình yêu
Trong trái tim bội bạc.”*

- Điều đó không sai đâu ! Thằng cha nào nói với bà hoa hồng là biểu tượng của tình yêu bất tử thì hãy coi chừng. Nó là thằng điều đấy! Phải thực tế một chút, tình yêu không chỉ là hoa, nó còn là rác nữa. Mà hoa nào cũng thành rác hết, thừa bà chị yêu dấu.

Nhật Uyên biu môi:

- Nói như mày, mấy chợ bán hoa ế hết !
- Nhưng mấy chỗ bán bánh lại đắt. Tui chịu như gã... đẹp trai của con Phượng. Sáng sớm đã mang tới một ổ bánh kem to. "Có thực mới vực được đạo yêu" !

Phượng phản ứng ngay:

- Ah Trung nói vậy! Em với thằng cha đó không có gì hết à nghen!

Giả lơ như không nghe lời Phượng, Trung hỏi Uyên:

- Cành hoa hồng này của một anh chàng chị mới quen phải không?
- Sao mày biết ?
- Dễ hiểu thôi ! Mới quen nên bày đặt tặng hoa, chớ còn rành nhau quá rồi, ngu sao đi “ga-lăng” kiểu đó. Mà hỏi thật nghen, em biết hẳn ta không?

Bật cười thành tiếng, Nhật Uyên đáp:

- Dĩ nhiên là không.

Trung chặc lưỡi:

- Chà! Nhật Uyên mà cũng im im giống Nhật Linh. Coi chừng chị và chị Linh cùng chung một bí mật đó. Đạo này em thấy chị Linh coi bộ tuổi trẻ ra.

Nhật Uyên kêu:

- Mày muốn ám chỉ việc gì thằng quý ?
- Em đang nghĩ, chả biết việc bà Linh đi ăn cơm nhà hàng với ông Nhã có giống việc chị đi ăn điểm tâm sáng nay với ai đó không.

Nhật Phượng ấp úng hỏi:

- Sao anh biết chuyện chị Linh đi ăn cơm với anh Nhã ?
- Tình cờ thôi! Bữa đó anh đi với tụi bạn. Thấy hai ông bà, anh liền lánh ngay, để mắt công người ta ăn không ngon.

Nhật Uyên cười :

- Nghe cho rõ nè: Chị Linh đi ăn nhà hàng với anh Nhã là vì công việc làm ăn của công ty chỉ, chẳng giống chuyện chị đi ăn sáng với chủ nhân đóa hồng này đâu. Chắc gì ông Nhã thích thú khi phải ngồi “servir” cho chị Linh.
- Đương nhiên công việc của em làm sao quen nhiều Việt kiều như chị được. Biết một vài tên thôi cũng thấy khó chịu... Hỏi là để phòng xa vì coi bộ đạo này Việt kiều tấn công tới bức tường rêu phong kiên cố của nhà mình rồi.

Có tạt giạt mình, Nhật Phượng kêu lên:

- Là sao chứ ?
- Mày đi mà hỏi bà Linh ấy!

Nhật Uyên nhanh nhẩu:

- Em muốn nói ông Nhã hả ?
- Đúng phóc!

Phượng nghe tim mình đập hỗn loạn. Cô cúi đầu xuống nhìn những hoa cúc vàng nâu in trên mặt bàn mica và thấy như chúng đang nhảy múa loạn xạ theo tiếng cười rất lạ của Nhật Uyên:

- Ha! Ha! Em lại phóng đại sự tưởng tượng của mình quá sức rồi. Con gái hơ hớ thiếu gì, ông Nhã điên sao lại tốn thời gian tấn công bức tường rêu của nhà mình. Chị Linh sắp... bậm tới nơi rồi. Khổ lắm đấy! Anh Nhã tới chớ chị làm nhỏ đòi “dỗ” hoài. Có bao giờ anh nhắc nhở, thăm hỏi gì chị Linh đâu !

Ba chị em bỗng dưng rơi vào im lặng. Nhật Uyên bung lọ hoa lên lầu. Trung ngồi lại nhâm nhi cho hết miếng bánh đang ăn dở, Phượng bước ra vườn.

Gia đình cô đông anh em, ba cô chỉ là một công nhân viên quen. Ông đã từng phải cực nhọc làm thêm nhiều nghề phụ để nuôi bầy đứa con ăn học nên người. Tính ba cô kín đáo, ít khi bộc lộ tình cảm của mình đối với con cái, mẹ cô cũng vậy, nên hai ông bà vô tình tạo cho lũ con lối

sống khép kín; mỗi đứa là một thế giới riêng biệt, khó ai nhìn vào bên trong được. Anh em, chị em trong nhà gặp nhau nói chuyện trên trời dưới đất rất vui, nhưng đó ai biết rõ ai. Hầu như anh chị em cô không hề có những giây phút gọi là tâm sự, mọi người đều ôm riêng trong lòng chuyện của mình.

Bảy đứa con lớn lên, mỗi đứa một lối sống, một tính tình. Không bao giờ anh em cô gây gổ, lớn tiếng với nhau, nên với mọi người xung quanh, gia đình cô là một gia đình trên thuận dưới hòa. Ba mẹ cô xem đó là điều đáng hãnh diện. Ông bà không hề hiểu rằng mỗi đứa con là một ngôi sao đơn cô, rất thèm xích lại gần nhau. Nhưng trong bầu trời đêm vô tận đó, việc xích lại gần nhau chắc khó xảy ra, vì thói quen của con người có khác nào quỹ đạo của các hành tinh và các ngôi sao. Muốn không phải là được!

Chương Bốn

- Sao tối nay về sớm vậy ? Không có mục nào hấp dẫn hết à ?

Buông người xuống cái phôi-toi to và mướt như lông thú, Nhã lười biếng lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Mưa như thế này mà phải nằm chèo queo thì không gì chán bằng. Nhưng khổ nỗi, có những lúc người ta thèm được nằm chèo queo cho đầu óc và thân xác thư giãn, phải không Nhã ?

Vẫn không buồn bắt chuyện với Thiên, Nhã nằm gối đầu lên tay nhìn trần nhà. Tiếng nhạc cứ như tiếng mưa nghe buồn thấm thía.

- Mới đó mà đã một tháng. Mau quá !

Đốt cho mình điều thuốc, giọng Nhã trầm xuống nói tiếp:

- Không có gì đáng sợ hơn việc mình lạc lõng trên quê hương của mình, rốt cuộc tao thấy cuộc đời cứ trôi đi tuồn tuột và ở đâu tao cũng lơ ngơ đứng bên lề.

Thiên hơi mai mỉa:

- Đạo này người ta về nước làm ăn nhiều lắm, tao quen vài người, thấy ai cũng phấn khởi, chỉ có riêng mày than lạc lõng. Lạc lõng hay không là do mình thôi. Tại mày cố tình đứng bên lề, rồi thờ dài thờ vắn.

Nhóm dậy gạt tàn thuốc, Nhã nói:

- Đủ rồi mày! Sao bữa nay mày cũng ở nhà vậy ?

- Tại trời mưa và cũng tại muốn một mình.

Nhã mỉm cười:

- Mày vẫn còn nhớ đến cô ta vào những buổi mưa à ?

- Nhớ thì lâu rồi tao không biết nhớ nữa ... nhưng thói quen phải nhớ về một cái gì đó mỗi khi mưa thì vẫn còn. Lúc này nghe Cẩm Vân hát "Khúc Mưa" mới "phê" làm sao:

"Già trời không mưa

và anh đừng nhớ

Trời không mưa và anh không nhớ

Anh còn biết làm gì ? ..."

- Mày vẫn còn lãng mạn dữ! Với tao thì hết rồi... Tất cả còn lại sau lần đổ vỡ ấy đều là trò đùa, và tao cứ thế mà chơi.

Giọng Thiên ngập ngừng:

- Có tàn nhẫn lắm không ?

Giọng Nhã lạnh tanh:

- Không!

- Mày đã gặp lại cô ta chưa ?

- Chưa! Có lẽ cũng không cần. Cô ta không hạnh phúc. Đã li dị chồng và sống với đứa con gái ở Vũng Tàu. Tao không thích gặp lại kiểu đó. Tình yêu ngày xưa chết rồi, thay vào yêu là hận. Tao hận cả gia đình cô ta.

Thiên ngập ngừng:

- Đàn ông mà cứ ôm hoài trong lòng nỗi hận một người đàn bà, có quá đáng không ? Sao tao lại không hận người tao đã từng yêu, dù cô ta đã bội bạc, đã nhẫn tâm cắm lên đầu tao một cặp sừng.

- Nhưng chắc mày cũng không thể nói lời tha thứ một cách dễ dàng... Mày khác tao xa lắm, Thiên à. Khi tao trở về, việc đầu tiên tao nghĩ tới là sẽ tìm Thu, nhưng lúc nghe kể về hoàn cảnh của cô ta hiện nay, tao thấy không cần. Thu là cô gái ham mê phù hoa vật chất, cô ta chưa hề thật sự yêu ai cả, và cô ta xứng đáng được nhận đòn thù của tao.

Thiên nhíu mày không đồng tình với cách nói của Nhã, anh bần khoản:

- Nhưng mày sẽ trả thù bằng cách nào? Tung tiền ra cho cô ta hối tiếc vì sao ngày xưa đã chê mày à ? Hay mày quay lại van xin tình yêu, khi cô ta xiêu lòng rồi sẽ quất ngựa truy phong ?

Nhã bật cười, đôi mắt đẹp của anh long lên với sự khoái trá kỳ lạ :

- Những cái đó đều quá tầm thường, không xứng với Thu hạt dẻ ngày xưa tao đã từng yêu. Thiên lắc lắc đầu:
- Tao vẫn không nhớ ra Thu là cô nào trong những cô hồi đó của mày.
- Mày có gặp Thu bao giờ đâu mà nhớ. Ngày đó tao yêu đến mức giấu kỹ bạn bè, vì sợ lỡ thằng nào đó phỗng tay trên. Đúng là trẻ con ngớ ngẩn! Nhưng cũng nhờ vậy khi tao bị đá, không đứa nào biết để cười vào mặt. Tao bị ... nội thương mà không thằng nào hay, kể cả anh Hai của Thu vốn là bạn tao.
- Vậy là khi trúng phải tên thật của thần Tình Ái, người ta trở nên kín đáo, dè dặt đa nghi.
- Mày từng yêu thì mày biết mà. Người ta có thể trở nên thánh thiện hoặc biến thành kẻ ti tiện khi được yêu hoặc lúc thất vọng vì yêu. Ai thánh thiện không biết, riêng tao, tao bằng lòng mang tiếng bản tiện nhỏ nhen, để cho cô ta sáng mắt vì nhục.

Tự dung Thiên khó chịu vô cùng khi nghe Nhã nói bằng giọng không tình cảm, đều đều và bình thản về một sự trả thù. Bạn bè xa bảy tám năm mới gặp, Thiên biết mình không đủ sức khuyên Nhã hãy thôi nghĩ tới chuyện hận thù ấy, nhưng trong thâm tâm anh vẫn thấy bứt rứt thế nào. Nhã là người khá kín đáo, anh có thể chơi hết mình vì bạn bè nhưng đó ai hiểu hết được Nhã. Lúc nào anh cũng giữ lại cho mình nỗi niềm riêng kín mít. Điều gì Nhã đã muốn giữ lại rồi thì cạy răng anh cũng không nói. Ngày xưa đã có nhiều đứa bạn chê Nhã là hiểm và thủ đoạn. Thiên không chú ý lắm tới điều đó, vì anh và Nhã không thân với nhau đến mức phải e dè nhau bởi những chùng mực tính tình, sở thích nào đó .

Hai người bạn cũ gặp lại nhau, ngỡ ngàng một chút về sự trưởng thành của nhau rồi cũng mau chóng thân thiện với nhau. Thiên luôn luôn ân cần với Nhã vì anh sợ Nhã lạc lõng sau nhiều năm xa quê. Đến nay đã hơn một tháng. Nhã tự bay tự nhảy một mình khoẻ rồi ! Thiên mỉm cười với điều mình vừa nghĩ. Anh hơi bất ngờ khi nghe Nhã hỏi:

- Con bé Phượng nghi dạy bé Tú luôn rồi hả Thiên ?
- Hình như vậy! Tao đâu có tới nhà Đan Tâm đâu mà biết. Ê ! Còn thiếu tao châu bìa nha. Phải nói hôm đó mày làm tao bẽ mặt thật.
- Tại tao không nghĩ là Phượng sẽ tới.

Thiên nheo mắt:

- Đúng vậy không ? Hay mày muốn con bé đau khổ ấy phải nhớ đến mày nhiều hơn, vì mày đã phớt lờ coi em như qua phà, mặc xác luôn thằng bạn vì mày mà bị mắng mỏ đủ thứ ?

Lơ lơ lửng lửng kiêu nửa đùa nửa thật Nhã nói:

- Tao đâu tẻ dữ vậy Thiên . Sáng đó tao đi mua hoa thật mà!
- Vậy hoa đâu ?
- À! Trên đường trở lại, tao thấy Phượng hằm hằm ngồi trên xích lô. Biết ngay là có biến, nên hoa ấy tao cho người khác rồi.
- Bịa chuyện hay thật, mày cho ai hoa vậy ?

Mặt nghiêm như đang hầu tòa, Nhã kể rất ... thành thật:

- Cầm nhánh hoa trên tay, tao nghĩ nếu đem nó về chắc mày sẽ cười cho bằng thích, nên tao vào một quán cafe. Trong quán có một cô đang ngồi một mình như chờ đợi người yêu. Tao cho cô ta và chúc hạnh phúc.
- Cho và không tán lấy một câu nào hết ?
- Ừ ! Vì con nhỏ đó xấu quá !

Dứt lời Nhã cười thích thú, Thiên cũng bật cười theo:

- Mày có tài trào phúng đó chứ!
- Buồn quá, lếu láo cho vui vậy mà, tài cán gì thằng tao.

Thiên thừa biết sáng đó sau khi thách anh tới nhà Nhật Phượng, Nhã đã đi với một cô gái khác chỉ vì tin rằng Phượng sẽ không tới. Để đến khi về, nghe Thiên và cả Hoài Tú nói, anh mới tỏ vẻ vô cùng ân hận. Còn thật sự anh ta có mua hoa và tặng ai không thì có trời biết. Hôm đó Thiên rất bực, nhưng anh nghĩ cũng tại mình tham gia vào trò đùa của Nhã có bực bội cũng đã rồi, chỉ nên nhớ để dặn lòng rằng đừng cao hứng, bốc đồng lao vào một lời thách thức nào nữa cả .

Những lời Nhã nói này giờ chúng tôi anh không muốn người khác dần sâu vào nỗi niềm riêng mà anh đã giữ lại. Thiên chẳng muốn biết chuyện của Nhã làm gì cho bạn tâm. Nhưng nghĩ tới Nhật Phụng, anh thấy mình là người có lỗi, vì anh bốc đồng kéo cô vào trò chơi của Nhã, trong khi theo anh nhận xét thì Phụng có cảm tình đặc biệt với gã đàn ông có đời sống riêng khá dữ dội này. Khác với thói quen phớt lờ chuyện của thiên hạ. Anh hỏi dò:

- Mà sẽ gặp lại Nhật Phụng chứ ?
- Đương nhiên! Con bé đẹp thế kia, dễ yêu thế kia và ngây thơ đến thế kia ...

Nhã bỏ lửng câu nói, anh chột thờ dài rồi im lặng . Thiên ngập ngừng:

- Tao nghĩ chắc Nhật Phụng không là đối tượng để mày qua đường đùa vui!

Không trả lời câu hỏi của Thiên, Nhã bỗng nhếch môi mỉa:

- Thầy chùa chuyên môn ăn thịt chó, hôm nay lại sợ thiên hạ phạm tội sát sinh. Nghĩ cũng lạ! Hay là mày thích Phụng ?

Thiên nổi cơn tự ái:

- Tao không bao giờ đá lẩn qua sân người khác. Mày đừng đùa kiểu đó! Chỉ vì cô ta là cô giáo của Hoài Tú, tao không thích bị đánh giá sai, khi đã có lần ngốc nghếch chui vào trong bồn cọt của mày!

Giọng Nhã dịu xuống:

- Kìa Thiên! Sao lại nóng! Xin lỗi tao đã nói linh tinh. Mày thông cảm, hôm nay tao mệt quá! Tâm trí cứ lan man vì những kỷ niệm đâu đâu .

Thiên lạnh lùng:

- Vậy tốt hơn nên đi ngủ! Mưa như vậy ngủ sẽ rất ngon.

Nhã giọng gao đứng dậy, anh khoác chiếc áo gió lên vai giống như những gã lang thang:

- Sáng mai đi uống cafe với tao!
- Được thôi! Tao sẽ chờ!

Thiên trở về bàn làm việc của mình, anh cầm cúi trên bàn vẽ. Với anh bây giờ công việc là trên hết. Nhìn dáng vẻ bên ngoài, ai cũng nghĩ anh chắc chỉ biết ăn chơi, nhưng không phải thế. Thiên có thói quen làm việc vào ban đêm khi mọi người đã ngủ. Anh làm việc âm thầm và vô cùng yêu thích công việc đòi hỏi nhiều sáng tạo này. Có lần mẹ anh đã nửa đùa nửa thật rằng:

- Nếu không bị vợ bỏ, chắc tài năng của con đã bị chôn vùi mất rồi.

Thiên cười một mình. Nếu anh vẫn là chồng của Phụng Hoàng, có lẽ anh đã không là một kiến trúc sư có tiếng như hiện giờ. Anh đã thành công với biết bao nhiêu đề án xây dựng lớn nhỏ. Nhưng "một túp lều tranh và hai quả tim vàng" cho riêng mình, tới nay anh vẫn còn bỏ trống.

Cầm cây viết lên Thiên chấm một chấm lên tờ giấy vẽ mờ mờ đục. Bắt đầu từ một chấm anh vẽ được nhiều nhà cao tầng. Sao đêm nay anh muốn vẽ cho riêng mình một mái ấm thật đơn sơ? Dầu gì thì tuần sau cũng đến thời hạn nộp đề án công trình này cho Tổng giám đốc, Thiên chẳng còn nhiều thời gian để suy nghĩ viễn vông như thời trai trẻ nữa đâu. Thiên đặt thước lên giấy và kẻ một đường. Có lẽ đêm nay anh sẽ làm việc tới tận sáng. Độc thân như anh, điều đó có gì là quan trọng chứ .

Hoài Tú thì thầm bên tai Phụng với vẻ đầy bí mật:

- Cậu Nhã ở ngoài vườn đó cô Phụng. Cậu Nhã nói...

Nghiêm nghị nhìn con bé, Phụng ra lệnh:

- Bây giờ viết chính tả. Cứ một lỗi là một roi vào mông. Nhớ chưa!

Hoài Tú nhăn nhó gật đầu. Vừa lấy vở ra nó vừa cố vớt vát:

- Cô đọc bài ngắn thôi nghe cô. Con bị đau tay viết dài không nổi đâu!

Lật quyển tập đọc trên tay, Phượng cố tập trung tìm một bài thơ ngắn. Giọng cô run lên khi thoáng thấy bóng Nhã ngang cửa sổ. Phượng vờ không biết có anh đứng đó, cô cúi gằm đầu xuống bàn. Con bé Tú lanh chanh:

- Cậu Nhã! Cô Phượng đây nè!

Bối rối cô nhìn lên và thấy cái nhìn của mình bị mắt hút bởi đôi mắt sâu thẳm đã đợi sẵn của Nhã. Anh âu yếm hỏi:

- Em vẫn khỏe chứ Phượng ?

Cô khẽ gật đầu, tay mân mê quyển sách. Cô nghe giọng mình rất lạ:

- Sao hôm nay anh lại ở đây?

Mắt Nhã đắm đuối:

- Vì anh biết có em ở đây!

Chỉ đợi Phượng mở lời nói chuyện với Nhã là Hoài Tú tìm cách chuồn ngay:

- Con khát nước quá cô Phượng ơi. Con đi uống nước một chút nghe cô.

Không cần biết Phượng có đồng ý không, nó nhảy xuống ghế, chạy mất tiêu.

- Ra đây với anh!

Nhật Phượng phụng phịu ngồi im. Nhã mỉm cười:

- Đừng giận dỗi xấu lắm! Anh đâu muốn xem em như Hoài Tú, dầu trẻ con nhưng nó rất dễ thương. Vẫn điệu bộ tự nhiên thân ái và cũng rất lịch sự mà Phượng đã nhìn thấy bao nhiêu lần. Nhã vờ nghiêm mặt dọa:

- Em không ra, thôi... để anh vào nhé !

- Để em ra mà!

- Vậy phải ngoan không!

Ngồi xuống kế bên Nhã trong khu vườn vắng vẻ, chỉ thỉnh thoảng xào xạc vài chiếc lá rơi, Phượng bỗng khóps, cô không còn hồi hộp như ở lần gặp Nhã vào đêm sinh nhật Hoài Tú, mà cô lại lo... Cô lo mình thua, vì hơn ai hết cô biết nữa tháng nay cô đau khổ, muộn phiền vì đâu. Cô đã đợi chờ trong khắc khoải, cô đã hi vọng Nhã sẽ đến nhà thăm cô, để rồi cô thất vọng, anh là cơn gió thoảng, cô cảm thấy mà không bắt được. Cuối cùng Phượng đành trở lại dạy kèm Hoài Tú, một phần vì Đan Tâm năn nỉ. Một phần vì cô cần nuôi hi vọng mong manh rằng sẽ được gặp Nhã ở đây. Bây giờ gặp anh rồi, cô muốn hờn dỗi để Nhã dễ dàng như cô từng tưởng tượng, khi ôm gối thao thức nghĩ tới anh vô cùng... Nhưng không hiểu sao Nhật Phượng lại ngồi lặng yên, ngoan ngoãn y như cô trò nhỏ đang ngồi cạnh ông thầy nghiêm khắc. Cô sợ gì ơ ? sợ Nhã ? Cô mặc cảm gì đối với bản thân mình mà lại không tự nhiên như lần gặp anh vừa rồi.

Với cô lúc này cảm giác vui buồn lẫn lộn đang lấn chiếm hết mọi cảm giác khác, tâm trí cô bỗng bèn trên một dòng sông huyền bí chảy xiết. Thế rồi Nhật Phượng thấy như không làm chủ được chính mình, cô ngập ngừng và quay sang nhìn Nhã. Nụ cười của anh vẫn duyên dáng như bao giờ, cô không còn đầu óc đâu để suy nghĩ và nói năng gì nữa, khi cô biết cô đang rất cần, cần đến mức không thể nào cưỡng lại người đàn ông chợt làm bừng sáng môi tình cảm thơ dại trong tâm hồn cô. Nhật Phượng tự hỏi không biết anh có cảm nhận được làn sóng yêu thương đang dần tràn ngập cô, khi cô nhận ra những tín hiệu từ ánh mắt của anh? Thời gian như vô tận, mặc dù thực tế có lẽ chỉ là khoảnh khắc vài giây trước khi Nhã cất tiếng:

- Anh đến đây tìm em lần này là lần thứ ba. Anh tưởng em trốn anh luôn rồi chứ!

Nhật Phượng mỉm cười e ấp:

- Em cũng nghĩ về anh như vậy. Và em đã không thèm... trông ngóng nữa!

- Tại sao?

- Em không thích đuổi theo một cái bóng, nhất là cái bóng đó của quá khứ.

Nhã cười ròn rã. Với vẻ cực kỳ thích thú hiện ra trong mắt, anh nói bằng giọng chắc nịch:

- Từ giờ trở đi anh không khi nào là của quá khứ nữa. Anh là của em... Em tin như vậy đi!

Phượng kêu lên ngỡ ngàng:

- Em không tin! Anh nói sao đột ngột và ... và... dễ dàng quá!

Một thoáng yên lặng. Cô có thể thấy lời cô làm anh đau đớn biết bao, nhưng lúc này Phụng không thể nói khác, khi chợt bàng hoàng phát hiện ra cô còn biết rất ít về cuộc đời anh. Đặt một bàn tay lên cánh tay Nhật Phụng, Nhã nói:

- Một tháng trời kể từ khi gặp lại em ở nhà Nhật Vi... Với anh không có gì là đột ngột và dễ dàng hết! Anh đã trần trở thao thức với bao nghĩ suy, anh không muốn Vi nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa. Anh không muốn để Vi nghĩ rằng anh mang bộ vỏ Việt kiều trở về để tán tỉnh em gái hẳn. Không dễ dàng chút nào hết khi anh cố tìm những lý lẽ hợp tình để bênh vực trái tim mình và anh lại tiếp tục lặn sâu vào vũng nước xoáy mà lẽ ra anh phải cố tránh.

Anh mỉm cười với cô, rồi anh buồn rầu tiếp:

- Anh đã hứa sẽ gặp lại em vì anh đã thực lòng muốn vậy. Nhưng sau đó anh lại không mong gặp em vì lý trí anh yêu cầu như vậy...

Tâm trí Phụng vừa quay tít vừa xoay tròn như chiếc lá trong cơn lốc. Cô khô sở hỏi lại:

- Tại sao vậy? Em có lỗi gì đâu chứ!

Phải một lúc lâu Nhã mới thốt ra lời:

- Lỗi duy nhất là em trong sáng quá, dễ yêu quá!

Nhã rầu rĩ nói:

- Anh đã bị em bắt mất hồn rồi Nhật Phụng ạ!

Cô không cười. Nhã cũng không. Cô nghe giọng anh âm như một nốt nhạc trầm:

- Anh yêu em!

Lời anh vừa nói là toàn bộ những gì Nhật Phụng khao khát được nghe. Trong một lúc, hai người chợt sững nhìn nhau. Nhã kéo cô vào lòng. Hoàng hôn Nhật Phụng đẩy Nhã và lui ra một chút. Tim cô đập hỗn loạn, mặt đỏ hồng, trông cô đẹp và đáng yêu hơn bao giờ hết. Nhã như chìm đắm trong ánh mắt hồn dỗi của Phụng. Vừa lúc anh định nói thêm lời để bào chữa cho hành động hơi vội của mình, cũng như để củng cố lòng tin yêu của Phụng thì có tiếng người huýt gió, Thiên xuất hiện với bộ mặt giả ngây:

- Ủa! mà ở đây hả Nhã ?

Nhìn đôi má đỏ ửng của Phụng. Thiên hơi khiêu khích:

- Chào cô giáo! Cô để cháu tôi chạy đâu rồi?

- À... Hoài Tú vừa xin đi... uống nước. Tôi mới cho Tú nghỉ xả hơi sau một tiết học.

Thiên nhếch mép cười thích thú:

- Tôi có nói gì đâu, sao cô lại phân trần ? Nhờ cô đưa nó cuốn Doremon mới nhất giùm. Cảm ơn !

Quay lại phía Nhã, anh ta nheo mắt:

- Vui vẻ nhé! Tao về trước!

Nhìn theo dáng lưng lửng bất cần của Thiên. Phụng mím môi căm ghét. Nhã vội vàng lên tiếng:

- Thiên đã có lần làm phiền em phải không? Anh rất phần nộ khi nghe anh ta kể việc... nói dối để đưa bằng được em về đây.

Trợn to đôi mắt kinh ngạc, Nhật Phụng ức nghẹn ở ngực:

- Vậy... vậy... là sáng chủ nhật đó anh, anh...

- Anh đi Vũng Tàu như đã nói với em.

Phụng hoang mang:

- Anh đi với ai? Sao... Thiên lại không đi?

Mắt Nhã chợt tối lại. Anh nói:

- Tôi sinh nhật Hoài Tú, em khăng khăng đòi về làm anh thất vọng đến mức khô sở, đau đớn chẳng khác cậu học trò mới lớn bị chối từ tình yêu. Anh ngồi lý bên ly rượu hết vui lại đây. Có lẽ Thiên hiểu tâm sự của anh, nên hẳn úp úp mở mở nói rằng dứt khoát bằng mọi giá hẳn sẽ đem em đến cho anh vào sáng mai. Anh không làm sao tin lời Thiên nên khi uống cà phê xong, mình anh lặng lẽ đi Vũng Tàu...

- Mặc cho Thiên bảo hãy ở lại đợi em ?

Gật đầu nhẹ nhẹ, giọng Nhã đều đều:

- Thật sự anh không nghĩ Thiên thừa mồm mép để làm em tin mà đến đây. Nơi không phải chỗ anh ở. Em ngây thơ, nhẹ dạ quá! Cũng may Thiên vẫn còn biết nghĩ, ít ra hẳn vẫn nhớ em là chỗ thân thiết với anh, và là cô giáo của Hoài Tú để lịch sự đón xích lô chở em về, chứ không thì...

Nhã bỏ lửng câu làm Nhật Phụng ái ngại, cô ngần ngại lên tiếng bào chữa cho mình:

- Nếu anh Thiên nói thật ý định của anh có lẽ em đã ở nhà. Đấng này anh Thiên bảo Hoài Tú bệnh nặng, nó đòi có em, thành ra em đâu thể chối từ.

Điền Phụng vừa nói là một bất ngờ với Nhã. Anh từng hỏi Thiên làm cách nào mà “vòi” được Nhật Phụng tới, Thiên chỉ cười rồi trả lời lấp lửng rằng: “cô ấy là người có trái tim tuyệt vời, tao đã đánh động tới trái tim nhân ái đó, tất nhiên Phụng phải đến”. Bây giờ anh đã hiểu ý câu trả lời của Thiên rồi! Đồ xỏ lá! Vậy mà mình chủ quan cứ tưởng trái tim Phụng thuộc về mình. Nhìn Nhật Phụng bằng đôi mắt chứa chan tình cảm, Nhã đùa:

- Nếu Thiên bảo là anh bệnh nặng, em có tới không?

Phụng liếc anh rồi đáp nhỏ:

- Không! Cho anh chết luôn!
- Ác ... đến thế kia à?

Thấy cô ngênh mặt cười, Nhã lại kéo Phụng vào lòng, giọng riều cợt:

- Anh phải dạy em ăn... ở hiền lành mới được!

Cuối xuống, Nhã hôn vội lên đôi gò má mịn hồng phơn phớt lông tơ của Phụng. Cô vẫn còn đủ sáng suốt để có thể chặn đứng Nhã lại, nhưng làm như thế là giết chết niềm vui như đang nở hoa trong trái tim cô, là đi ngược lại khao khát hằng đêm của cô. Nhật Phụng không muốn biết gì trên cõi đời này ngoài vòng tay của Nhã. Mắt khép lại, cô run rẩy chờ đón môi anh trong khi tâm hồn cô cứ thắc mắc chẳng biết Nhã có hiểu rằng tất cả cuộc đời cô trước đó chỉ là sự chuẩn bị cho giờ phút này không, sao anh hôn cô dễ dàng với cách nói như đùa cợt thế kia.

Chương 5

Nhật Phụng ngần ngừ một chút rồi đưa tay bấm chuông, cô hồi hộp, không biết mình sẽ gặp ai ra mở cổng. Cô biết đến đây tìm Nhã thật là chẳng hay, vì mẹ cô luôn dạy rằng: ”trâu đi tìm cột” chớ không bao giờ để xảy ra chuyện “cột đi tìm trâu” trong quan hệ nam nữ. Mỗi lần nghe rao giảng như vậy, chị em cô khúc khích cười: Nhật Uyên tỏ vẻ bất đồng quan điểm. Cô chê mẹ cổ hủ, đời này đã yêu thì cứ đi tìm chớ nếu cứ câu nệ... cột với trâu, trâu với cột, biết đến bao giờ mới có được tình yêu; trong khi cái già cứ xòng xộc đến, còn cơ hội gặp mặt lắm khi hiếm hoi, ngàn năm một thuở...

Nhật Linh thì im lặng. Cô luôn trầm tĩnh và phớt lờ trước chuyện yêu đương. Trong bọn chị em gái, Linh tự biết mình xấu nhất, nên cô luôn... an phận trong những dịp cả nhà hội họp để tranh luận về đề tài muôn thuở của nhân loại này. Ngoài ba mươi tuổi vẫn không ai để ý. Nhật Linh sống lặng lẽ và hơi khô khan, khó tính. Không bận rộn bởi người đàn ông nào, nên tất cả cô tập trung cho công việc. Hiện nay cô là quyền phó giám đốc phụ trách công tác tổ chức ở một công ty xuất nhập khẩu. Chức vụ ấy chứng tỏ cô là một phụ nữ bản lĩnh giỏi giang.

Còn Nhật Phụng, lúc nghe mẹ nói, cô chưa hình dung được hết ý: “Trâu tìm cột, cột tìm trâu” là như thế nào cả. Với cô chỉ có những đám bạn trai lóc chóc ồn ào tới tìm. Cô không ưa... thằng nào cả, nên làm sao có chuyện cô đi tìm... ai đó, dẫu là đi tìm để mượn một quyển sách. Hôm nay thì sao nhỉ! Phụng giật mình khi nghe tiếng cửa sắt rít lên ken két: một cô bé mặt mày lạnh lợi thò đầu ra:

- Dạ ... cô tìm ai ?
- A! ... có phải là nhà của anh... Thiên không em ?
- Dạ phải!
- Anh Nhã có ở nhà không ?

Con bé ngơ ngác rồi nghiêm trang như người lớn:

- Thưa cô tìm ai ? Cậu Thiên hay cậu Nhã ?
- Tôi tìm anh Nhã !
- Xin lỗi, cô tên gì ?

Bực dọc trước cặp mắt soi mói, tò mò của con bé, cô đáp cụt ngủn:

- Nhật Phụng !
- Tên nghe lạ quá ! Phiền cô chờ cháu một chút !

Dứt lời, cô gái nhỏ đóng sập cửa lại, mặc Nhật Phụng đứng bên ngoài. Thật quá sức tưởng tượng của cô. Không ngờ nhà của Thiên kính cổng cao tường như vậy... và cũng thật không ngờ Nhật Phụng phải chịu ê chề như vậy khi đi tìm Nhã. “Cột tìm trâu, trâu tìm cột” ... Bỗng dưng cô làm bầm một mình, rồi quay đầu chiếc xe đạp Trung Quốc màu đỏ trở ra. Cô nhất định bỏ về, dù gần nửa tháng nay cô nhớ Nhã quay quắt:

- Nhật Phụng!

Tiếng xe thắng gấp lại, rồi tiếng người gọi to như tiếng reo làm cô phập phồng nhịp tim. Nụ cười trên môi cô chưa kịp nở đã héo úa một cách thảm thương khi nhìn thấy gương mặt hờn hờ, tươi roi rói của Thiên.

- Cô đã nhấn chuông chưa ? Nhấn chuông sẽ có người mở cổng ngay, đâu ai dám để cô chờ như vậy.

Phụng âm ức:

- Tôi đã nhấn chuông, nhưng người ta không cho vào vì tên tôi nghe lạ quá.
- Thật à!

Thiên ngạc nhiên kêu lên, vừa lúc đó cánh cửa sắt lại rít lên. Cô gái nhỏ khi này lộ đầu ra, nhìn thấy con bé, Thiên gắt:

- Sao không mời khách vào nhà ?
- Dạ cô đây tìm cậu Nhã mà cậu Nhã dặn cháu phải hỏi tên trước...

Thiên khoát tay như bảo đừng nói nữa:

- Hiều rồi! Hiều rồi! Mở rộng cửa ra.

Mở rộng cửa cho Thiên dẫn xe vào xong, con bé đến bên Phượng lễ phép:

- Dạ... cậu Nhã không có ở nhà !

Bất ngờ trước câu nói của con bé, Phượng cứ đứng sững ra. Nghĩa là sao chứ! Nửa tháng nay anh không đến nhà Đan Tâm để gặp cô, cô đã dẹp hết mọi e ngại cần phải có của con gái để đến tìm anh. Cô đã qua cái ải khai tên khai họ khổ sở rồi, tại sao anh muốn tra nh cô. Cổ Phượng như nghẹn lại, mặt cô tái đi vì chuyện không ngờ, Phượng thoáng thấy Thiên nhíu mày. Anh cao giọng:

- Cô Nhật Phượng là khách của cậu ! Lúc này biết cậu chưa về nên mới hỏi thăm cậu Nhã.

Con bé bẽn lẽn nhìn Thiên như muốn nói gì nữa nhưng anh khoát tay và bước tới định dắt chiếc xe đạp của Phượng vào. Phượng gượng gạo giữ xe lại:

- Có lẽ tôi sẽ về ngay!

Thiên thân nhiên dẫn xe tới dựng dưới gốc nhãn:

- Làm gì vội vậy? Cô không về được đâu! Vị thiên thần mà hay cô đến... đón cửa quý sù thì trời sợ quá cũng đỡ mưa. Mưa và “quý” sẽ ăn “rò” với nhau làm cô quên lối về.

Dù đang rối như tơ vò trong lòng, Phượng vẫn không thể nào im trước cách nói của Thiên, cô tìm cách gỡ nguyên nhân mình tới đây:

- Tôi đến đây có mục đích hẳn hoi chứ có thăm... ai đâu mà quên lối về.

- Té ra cô tìm tôi chứ không phải tới thăm... ai hết. Ôi! Vui thật!

Nháy mắt một cái trông thật điều, Thiên nói:

- Nhưng thiên thần bé nhỏ ơi! Nếu... ai kia mà biết được mục đích cô đến đây, không chừng... họ giận luôn hai đứa mình đó.

- Vô duyên! Tôi tìm anh hồi nào? Sao anh giỏi suy diễn quá vậy ? Mục đích của tôi đến đây là... là... là....

Phượng cắn môi, cô nói đại:

- Chị tôi nhắn đã có tiền mặt nhiều, anh Nhã có muốn đổi “đờ” thì tôi chờ chị ấy mà đổi. Bây giờ tôi về đây!

Thiên tủm tỉm cười:

- Phượng không vào cho biết nhà tôi... À! Không! Vào cho biết nơi Nhã ở sao ? Hẳn ta chiếm lĩnh nguyên tầng lầu thứ hai với đầy đủ tiện nghi, y như sở thích của hắn. Tôi nghĩ, nếu cô không thích ở đây nói chuyện với người vô duyên, cô có thể lên đó ngồi chờ. Nhã sẽ về. Anh ta chẳng đi đâu xa ! Thường thì các cô gái khác cũng hay chờ như vậy. Đúng là Việt kiều, lúc nào cũng được nhiều cô.

Nghe lời Thiên mắc mớ Phượng muốn khóc, thảo nào con bé hồi nãy hỏi cô tên gì. Với nó cô lạ quá, nên nó đâu dám cho cô vào nhà. Cô trấn tĩnh lại, Phượng nhìn Thiên, giọng lạnh nhạt:

- Nếu Nhã về anh nhắn dùm như vậy. Chỉ như vậy là đủ rồi. Cảm ơn !

Nhún vai ra chiều tiếc rẻ, Thiên nói:

- Tôi vô duyên thật! Chưa bao giờ tôi làm vui lòng được Phượng, cũng như chưa bao giờ tôi năn nỉ thật tình mà Phượng động lòng. Bởi vậy mới thấy rõ tác dụng của mật ngọt. Nhất là thứ mật ngọt trên môi.

Chẳng thềm nói trả lại Thiên tiếng nào, Phượng bước tới dắt chiếc xe đạp. Mùi hoa nhãn làm cô dịu lòng. Nhật Phượng băng khuâng nghĩ: Nếu như tình yêu chỉ là một làn hương hoặc là một chút mật ngọt, liệu cô có thể buông thả để chạy đuổi theo những thứ huyền hoặc đó không ? Hay cô chỉ đủ sức ngồi một nơi mà chờ đợi, mà ngóng trông như lâu nay cô từng làm. Tự nhiên cô buồn quá sức, cô linh cảm mình chỉ là một trò đùa, người ta đã chán và đang lánh mặt cô.

Phượng loáng thoáng nghe Thiên chúc mình vui, anh ta mong sẽ gặp lại Phượng - Để làm gì kia chứ, vì người cô đang khát khao gặp đâu phải là Thiên và sẽ không đời nào là Thiên.

Nhìn cái dáng nhỏ trên chiếc xe đạp nghiêng nghiêng theo chiều nắng đỏ, Thiên thấy chạnh lòng. Anh không thích chen vào chuyện người khác, nhất là chuyện tình cảm, yêu đương, nhưng lần này anh bỗng bất nhẫn khi Nhã độc ác xếp Nhật Phượng vào danh sách những người tình hồ,

những cô gái anh ta qua đường một đêm... Thiên bỗng thấy thương xót khi nghĩ nếu như Nhật Phụng đã trót dại. Rồi anh lại cười cay đắng khi nhớ lời một thằng bạn nhậu. Hắn ta toét miệng bảo rằng: Con gái đời nay hay... trót dại lắm. Các cô nàng sẵn sàng "trót dại" đâu biết chuyện cưới hỏi chỉ năm ăn năm thua... Điều đó có thể đúng với ai chớ không đúng với Nhật Phụng, cô gái có tâm hồn trong sáng được thể hiện qua giọng đọc truyện chứa chan cảm xúc, hết sức hồn nhiên mà Thiên đã nghe lén đêm nào. Dầu chưa biết nhiều về Phụng nhưng anh vẫn tin là cô gái tốt, yêu thương hết mình bằng tấm lòng chân thật.

- Cậu Thiên ơi ! Bà ngoại Tú mời cậu vào nhà, nhà có khách.
Vừa chằm thuốc hút, Thiên vừa hỏi:

- Ai vậy Nguyệt ?

Con bé tên Nguyệt cười cười:

- Dạ... bác sĩ Tường Vân.

Thiên nhăn mặt:

- Khô quá! Cậu có bệnh đâu mà bác sĩ tới thăm vậy ? Sao bà biết cậu về, con nói phải không ?
Hừ! Vào thưa với bà là cậu Thiên mới đi uống cà phê với cậu Nhã.

Nguyệt kêu lên:

- Không được đâu!

- Sao lại không ? Mày nói dối như... chuyên gia mà sợ gì... thêm một chiến công lão nữa ?

- Nhưng mà cậu Nhã đang nói chuyện với cô Vân và bà ngoại Tú trong đó. Làm sao con nói như vậy được.

Vút ngay điều thuốc chỉ mới rít một hơi xuống đất, Thiên đánh giọng:

- Cái gì ? Cậu Nhã đang trò chuyện trong đó à ? Tệ thật !

Nguyệt gật đầu rồi nhìn anh đoán già đoán non: Chết rồi! Cậu Thiên ghen. Vậy mà lúc nào cậu ấy cũng chê bai cô Vân, ghét cô Vân, bây giờ rõ ràng máu ghen bốc lên tận mặt kia.

Thật ra Thiên không ghen, anh đang bất bình trước thái độ của Nhã mà thôi. Lúc nãy nghe Nguyệt nói với Nhật Phụng là Nhã không có ở nhà, anh thừa hiểu con bé nói dối. Việc nói dối này là chuyện thường xảy ra, vì khi về nước Nhã có rất nhiều bạn gái. Để tránh đụng độ anh buộc phải có những biện pháp phòng ngừa... Nhưng Tường Vân đâu phải là bạn gái hay bồ bịch gì của Nhã, tại sao anh ta chối từ không gặp Nhật Phụng chứ ? Để cô bé lúi thủi đạp xe về trông thật tội!

Thiên ào ào bước vào phòng khách với tâm trạng nóng nảy, nhưng khi nhìn thấy bà Mẫn Quyên, Tường Vân rồi cả Nhã đang vui vẻ trò chuyện bỗng dưng anh thấy mình ló bịch. Mẹ anh lên tiếng trước:

- Úa! Có chuyện gì gấp rút dữ vậy Thiên?

- A! Đâu có gì mẹ.

Mím cười với Tường Vân, anh tiếp:

- Nghe nói... bác sĩ tới chơi, con phải đi đứng ào ào, dữ dội như vậy mới chứng tỏ con sức khỏe tốt, không thì... sợ lắm, thuốc uống thì đắng, thuốc chích thì đau. Khám bệnh thì tìm đập lộn xộn, tâm thần phân liệt chẳng biết nói sao cho vừa lòng ... người ta...

Tường Vân bắt đầu điệu bộ thẹn thùng mà Thiên ... dị ứng nhất.

- Dì Quyên thấy chưa, anh Thiên lúc nào cũng chọc cháu, anh luôn luôn coi cháu là con nít, hở ra là bắt nạt là ăn hiếp. Mặt Thiên tỉnh queo:

- Làm gì có chuyện đó. Với anh, Tường Vân luôn là một nữ bác sĩ có tài. Anh luôn ca tụng em. Không tin em hỏi bạn anh coi. Cô nở nụ cười thật tươi, Thiên hát hàm:

- Phải không vậy Nhã ?

Đang ngồi bắt chéo chân trên salong với điệu bộ ung dung lịch lãm, Nhã hơi nghiêng người về phía Tường Vân, giọng ngọt như đường:

- Ca tụng phụ nữ là nghề của Thiên mà, có điều trong vô số phụ nữ từng được cậu ta ca tụng, Tường Vân là người được nhắc tới nhiều nhất. Thiên thường than với tôi về Tường Vân sau khi không ngớt lời khen cô.

Hai tay vò vào cái chéo khăn y như các cô gái con nhà trâm anh vọng tộc ở đầu thế kỷ, Tường Vân trợn mắt ngơ ngác nhìn bà Mẫn Quyên, tia mắt... ngây thơ ấy chuyển nhanh qua Nhã như thăm hỏi vì sao, rồi mới dừng lại nơi Thiên, cô ỏn ẻn giọng đang ca cái lương:

- Sao vậy anh? Em đã làm lỗi gì?

Thiên thảm rủa Nhã trong bụng, anh chẳng hiểu thằng bạn quý của mình định giờ Trò ma quý gì đây, mà lại nói như vậy? Nhìn Nhã phớt tỉnh phì phà điều thuốc, khi Thiên chưa kịp ân hận sao đã bắc cầu cho anh ta leo, thì anh ta đã leo rồi... Anh vò đầu:

- Ói trời! Anh có than thở gì đâu? Em là người hoàn hảo kia mà!
- Hồng biết! Anh lại chọc em nữa rồi. Anh Nhã ơi! Anh Thiên than thở gì về Tường Vân vậy?

Đợi Tường Vân hỏi tới mình, Nhã mới lên tiếng thật nghiêm trang:

- Thiên thường bị mệt tim, nó than rằng phải chi Tường Vân chuyên về nội khoa điều trị tim mạch thì đỡ cho nó biết mấy, đằng này Tường Vân lại chuyên về sản khoa, điều trị và khám toàn cái Thiên không có; nên nó cứ... tiếc rỏ, chắc lưỡi hít hà, than thân trách phận sao mà vô duyên!

Bà Mẫn Quyên cười lên thành tiếng, Tường Vân thì đỏ mặt, cắn lấy chiếc khăn tay, trong khi Thiên lắc đầu nhìn Nhã:

- Mà chơi bạn tới nơi tới chốn nhe! Tội của mày tao chưa hỏi tới đâu...

Quay sang nhìn mọi người với vẻ phân bua Nhã làm bộ rầu rĩ:

- Dì xem đó, con nói giùm nó điều khó nói vậy mà còn bị mắng mỏ, hãm he. Khổ thật!

Bà Mẫn Quyên như chợt nhớ ra:

- À! Thiên, Tường Vân đến mời cả nhà mình đi Đà Lạt một tuần. Con thấy sao?
- Trời này đi Đà Lạt tốt thôi! Không mưa và cũng không thật lạnh. Mẹ nên đi đổi gió cho khỏe.

Nghe Thiên nói vậy Tường Vân hớn hờ:

- Em sẽ cho chuẩn bị phòng ốc để đón dì với hai anh.

Thiên ngập ngừng:

- Anh không dám hứa vì công việc của anh còn hàng đống. Xin nghỉ để đi chơi dám người ta tốt bụng ký đơn cho anh nghỉ... luôn lắm.

Bà Mẫn Quyên phật ý:

- Mẹ có bắt con đi làm đâu để con phải nói như vậy hả, Thiên?
- Nhưng chẳng lẽ mẹ cho con ăn học tới nơi tới chốn để sau đó con lẩn quẩn trong nhà như kẻ vô công rồi nghề. Lâu lâu được dịp đi chơi mới nhảy cõn lên mừng rỡ vì thấy ở không như mình thật sung sướng à.
- Lại gàn bướng nữa rồi! Ý mẹ muốn nói là nếu con làm nghề tự do con sẽ không bị ràng buộc, không phải lo mất việc, chớ mẹ có muốn con vô công rồi nghề đâu.

Nhìn Tường Vân, bà nói:

- Con thấy chưa... Tự ái cao hơn núi, sau này ai không biết ý nó thì khổ. Nó bắt bẻ từng lời, từng chữ như ông cụ tám mươi ấy.

Biết mẹ bắt đầu... vô đề chuyện vợ con. Thiên đứng vội dậy:

- Nhã! Mày đi với tao tới Đan Tâm. Nó nhờ mày chuyện gì đó, nãy giờ tao quên mất.
- Mới về nhà đã đi nữa rồi. Tường Vân chờ con suốt cả buổi chiều, để thằng Nhã tới nhà con Đan Tâm một mình, con ở lại đây phải hơn không?

Thiên lắc đầu:

- Đầu được, chuyện làm ăn có phần con nữa mà. Tại không biết Tường Vân tới chơi nên con lỡ hẹn rồi... Tiếc quá! Tường Vân đừng giận nhen! Nhất định lần sau anh sẽ mời em tới Hương Xưa nghe nhạc. Bây giờ em và mẹ anh bàn chuyện đi Đà Lạt nhé? Anh không tháp tùng theo em và mẹ, nhưng có Nhã nè... cậu ta rảnh quanh năm!

Miễn cưỡng đứng dậy theo Thiên, Nhã nói:

- Chuyện đó mày khỏi lo. Thế nào tao cũng đi Đà Lạt với dì và Tường Vân. Lúc nãy mọi người đã sắp xếp hết rồi, chỉ chờ mày về để... thông báo thôi. Ai ngờ mày không đi được, tiếc thật!

Tường Vân buồn buồn:

- Em vẫn chuẩn bị phòng cho anh. Anh cố gắng xin nghỉ vài ngày lên chơi cho... mẹ vui.
- Anh sẽ cố gắng. Rất cố gắng!

Nhã bắt tay Tường Vân hơi lâu. Thiên có cảm giác Nhã cố ý giữ tay cô trong tay mình thì đúng hơn... Hình như muốn chọc tức anh thì phải. Thiên bỏ ra hành lang trước. Anh nhảy xuống thêm và ngồi lại trên ghế đá, lòng bức bối vô cùng. Thật thà mà nói cho đến tận bây giờ Thiên vẫn chưa hiểu sâu hơn con người của Nhã. Tất cả những phán đoán của Thiên về Nhã đều là những cảm tình.

Dầu gì sau bảy tám năm xa quê, môi trường mới và công việc làm ăn vẫn làm Nhã phải khác hơn xưa. Điều đó ít nhiều thể hiện qua lối sống phóng túng buông thả mà trước đây không thấy ở Nhã. Về nước được hơn hai tháng, Nhã quen biết, giao thiệp rộng rãi với phụ nữ. Thiên chỉ chắc một điều, các cô gái ấy không biết gì về Nhã ngoài dáng vẻ hào hoa phong nhã của anh. Thế mới biết là lòng dạ đàn bà nhẹ hơn bong bóng. Họ sẵn sàng lao vào yêu cái bề ngoài đó và bắt cần biết bên trong lớp vỏ bọc đẹp đẽ ấy là gì. Thiên không hề ganh với dáng vẻ của Nhã, dù anh không được đẹp trai, ăn nói lại vô duyên cộc lốc, Thiên chỉ tiếc sao con người đẹp thế kia lại có trái tim lạnh lùng tàn nhẫn.

- Có chuyện gì mà bày trò nói dối để kéo tao ra đây vậy ?
- Đâu có gì. Thật ra tại tao sợ phải ngồi với bà bác sĩ sản khoa ấy quá, nên tìm cách chuồn đó thôi!

Nhã cười cười:

- Mày không thích Tường Vân sao?

Thiên lâm bầm:

- Cái thời thích với ư qua rồi. Tao sợ trò ỏng ẹo làm màu của các bà các cô lắm ! Mà ở Tường Vân thì cái trò ấy dư giả... Lẽ ra càng lớn tuổi người ta càng chừng chặc hơn, đằng này Tường Vân cứ thích... của sung, lắm nghe, nũng na, nũng nịu, dớt da, dớt dặt tao trông không được.

Ra về am hiểu tâm lý phụ nữ, Nhã nheo mắt:

- Tại mày thờ ơ quá nên nằng cảm thấy cô đơn. Tường Vân làm bộ làm tịch chẳng qua muốn... chàng chú ý đến mình nhiều hơn nữa đó thôi. Chỉ tội chị ta hơi vụng về, mà mày lại khó tính nên chẳng hợp "gu" nhau. Khi đến với một người phụ nữ phải chịu khó loại ra hết những cái... coi không được của họ và yêu lấy cái được nhất của họ.
- Với tao khi yêu thì yêu hết cái tốt lẫn cái xấu của người mình yêu, tao làm sao mà sàng lọc, lựa chọn như kiểu mày được.
- Một cách yêu lý tưởng đầy lý thuyết của gã đàn ông ba mươi đã có một đời vợ. Mày không rút kinh nghiệm sao Thiên. Với tao đàn bà nào cũng có cái để yêu được, nhưng mình phải tìm cho ra để chọn.

Thiên không ngăn được câu mai mỉa:

- Chỉ vì muốn xem Tường Vân có điểm nào để yêu được, mà mày hẳn tâm bảo con Nguyệt ra nói với Nhật Phụng là không có cậu Nhã ở nhà à !
- Mày gặp Phụng hả ? Cô bé có nhắn gì không ?

Khoanh tay trước ngực, mặt hơi hắt lên, Thiên nói:

- Con bé ấy kỳ tao như nước kỳ lừa nên có thêm nói gì đâu, không chừng cô ta nghĩ tao đồng lõa với con Nguyệt để giấu mày là khác. Nè ! Tao không dò cho mày nữa đâu nghe! Lo tu đi là vừa rồi. Với những cô gái khác tao miễn bàn, nhưng với Nhật Phụng, tao thấy mày không nên chơi trò mèo vờn chuột nữa.

Nhã cao giọng khó chịu:

- Tại sao lại không nên ? Trong khi với tao, Phụng cũng như những cô gái khác.
- Đừng nói như vậy. Tao nghĩ con bé yêu mày thật tình. Lúc này trông Phụng thấy tội lắm! Tao có an ủi vài ba câu, nhưng khó nói... cứ mở miệng ra là bị mắng vô duyên, thôi đành để cô bé đạp xe về. Tao tin chắc mày có ở nhà nhưng tưởng mày đang "kết" với ả nào đó không hà. Nếu biết mày ngồi với Tường Vân tao đã vào lôi mày ra rồi.

Nhã nhếch môi:

- Tại tao muốn tránh Nhật Phượng chứ không phải tại tao muốn ngồi lại tán... bác sĩ Tường Vân của mày đâu.

Thiên háp tấp lên tiếng:

- Mày cho Nhật Phượng vào vòng loại sớm vậy sao?
- Chậc! Biết nói thế nào đây. Cô ấy trẻ con quá, thơ dại quá và đòi hỏi ở tao cao quá.

Mắt Thiên ngó ra:

- Đòi hỏi ở mày cao quá. Nghĩa là sao chứ! Ý mày muốn nói là... là... là...

Bật cười trước thái độ hơi bất thường của Thiên. Nhã xua tay:

- Không phải như ý nghĩ đen tối của mày đâu. Nhật Phượng khờ trong chuyện đó lắm... Cô ta trẻ con trong ý nghĩ và trong tình yêu, nên luôn luôn đòi hỏi tao phải thủy chung một lòng, một dạ y như cô ta. Nói đúng ra khi yêu tất cả đàn bà đều đòi hỏi chính đáng như vậy hết. Nhưng có thực hiện hay không là do đàn ông.

Nhún vai một cái Nhã tiếp:

- Đương nhiên tao đâu có thể đáp ứng đòi hỏi của Phượng. Với cô bé, tao có thể đùa vui cho hết khoảng thời gian còn ở Việt Nam, nhưng tao không nở làm như vậy. Tội nghiệp!
- Mày mới nói Phượng cũng như những cô gái khác kia mà. Sao lại tội nghiệp rồi.

Trong giọng xuống thật bất ngờ, Nhã thú thật:

- Nhật Phượng khác với những cô gái đến với tao nhiều lắm. Cô bé ấy từng yêu thầm... anh Nhã cách đây bảy, tám năm. Bây giờ gặp lại tao, tình yêu đầu đời ấy được thần tượng hóa mãnh liệt. Phượng yêu tao và tìm đến với tao vì “Tao là anh Nhã có đôi mắt đẹp ngày xưa chứ không phải vì anh Nhã Việt kiều”.

Thiên khó hiểu:

- Như vậy sao mày lại trốn tránh Phượng? Trốn tránh tình yêu của cô ta?

Gục đầu xuống nhìn đôi tay đan nhau, Nhã ngập ngừng:

- Tao không muốn Phượng khổ. Vì cô bé đến với tao bằng tình yêu trong sáng thì tao lại đến với Nhật Phượng bằng một mục đích tối tăm.
- Mục đích tối tăm hả Nhã?

Đang trầm trầm nhỏ nhẹ, Nhã bỗng gắt gỏng khi nghe Thiên hỏi tới:

- Mày hơi tò mò đó! Là mày cứ để ý tới con bé Phượng. Từ giờ trở đi nó mà đến đây là tìm mày chứ không phải tìm tao, tao sẽ dặn con bé Nguyệt rằng: với Nhật Phượng, tao luôn vắng nhà.

Thiên nổi khùng lên:

- Mày tội lắm! Tại sao trước đây mày lại đóng kịch đau khổ thất tình Nhật Phượng để tao tạo mọi điều kiện cho mày gặp Phượng ở nhà Đan Tâm. Tại sao không yêu mà đi tỏ tình với người ta. Mày không có trách nhiệm với thằng bạn nào đó là anh cô ta à?
- Đẹp chuyện này qua một bên đi Thiên! Tao mệt quá! Mày không hiểu nổi tao đâu, đừng theo lối nhả nữa tao phát khùng bây giờ. Tóm lại tao không muốn nghe nói về Nhật Phượng. Hết!

Cung tay lại Thiên muốn tống vào mặt Nhã một cú đấm, nhưng lúc bực mình nhất anh lại nhớ ra lời Nhật Phượng nhắn. Cười gằn một cái Thiên lạnh lùng:

- Mày không muốn cũng phải nghe. Lúc này Phượng nói chị cô ta nhắn mày có đôi “đô” thì tới chỗ chị ta làm mà đổi. Vì ở đó đã có nhiều tiền mặt.
- Uyên nhắn Phượng nói như vậy thật à?

Đứng dậy bước đi. Thiên đáp:

- Chẳng lẽ tao nói láo.

Rồi bất chợt anh nhíu mày như nhớ ra điều gì đó:

- Mày nói Uyên nào hả, Nhã?
- Không! Tao có nói gì đâu.
- Là vậy! Lẽ nào tai tao nghe lộn.

Thiên đi vòng ra sau bếp, gọi âm lên:

- Nguyệt! Nguyệt ơi!

Con bé hốt hải chạy ra:

- Dạ!

- Lại cậu hỏi. Cô Uyên bạn cậu Nhã là... là... cái gì... Uyên, con biết không?

Nguyệt lẹ miệng;

- Dạ... Nhật Uyên!

Thiên nghiêm mặt:

- Đúng không đó? Hay con nhớ lộn với cô Nhật Phượng?

Con bé dài môi chì chiết y như người lớn:

- Con không dám... lộn đâu! Con mà lộn tên người này qua người kia cậu Nhã dũa te tua liền. Cô Nhật Uyên quen cậu Nhã mấy tháng nay, cô tới đây hoài, còn cái... bà Nhật Phượng này mới tới lần đầu lúc chiều nay, mà con đã bị cậu la rồi. Ủa! Sao cậu Nhã quen toàn ... Nhật không vậy kia?

- Cô Uyên đi xe gì hả ? Nguyệt?

- Dạ... cúp 81.

Thiên buột miệng:

- Cái xe có dán trái tim màu đỏ ở về sau phải không?

Nguyệt reo lên:

- Dạ đúng y bon ! Cậu hỏi chi vậy cậu ? Bộ cô Uyên bị mất xe hả ?

Thế là rõ rồi! Nhã... quỵến rũ một lúc hai chị em Nhật Phượng, và anh ta bắt đầu mệt mỏi vì cuộc chơi tay ba nặng tim này nên tìm cách gạt cô em khờ khạo ra trước. Thiên biết có một Uyên thủ quỹ công ty nào đó rất si Nhã, bằng chứng là cô ta vẫn thường lên thăm anh sau giờ làm việc. Thiên chưa bao giờ gặp mặt Uyên vì hình như Nhã không muốn nhưng anh hay thấy chiếc cúp của cô ta ngoài nhà xe; chiếc xe có dán trái tim màu đỏ tươi ở về sau này anh đã gặp ở đâu, nhưng anh lại không nhớ ra... Bây giờ Thiên nhớ rồi, chính Nhật Phượng đi chiếc cúp này đêm sinh nhật Hoài Tú. Đêm ấy anh đã thất vọng nhìn theo để thấy trái tim kia rực sáng lên dưới ánh đèn màu đỏ sau xe.

Thiên ngòl thừ ra với phát hiện của mình. Kỳ lạ sao gương mặt dễ yêu nhưng thích sinh sự của Phượng cứ lớn vồn làm Thiên bồn chồn khó chịu. Cô ta cũng chỉ là một trong nhiều người tình hờ của Nhã, sao anh lại phải quan tâm nhỉ ? Thái độ đầy ác cảm Phượng dành cho anh không đủ để anh thấy rằng “đòn” Nhã tung ra xứng đáng với cô hay sao ? ... Không nên nghĩ như vậy với một cô gái dù rất ngông nghênh, coi mình không ra gì khi cô ta còn bé quá. Cô ta bé hơn cả Đan Tâm mà! Có lẽ phải nói sao đó cho Nhã thay đổi cách nghĩ và cách đối xử với Phượng.

Vào nhà bếp uống một ly nước to, mát lạnh cho tỉnh táo hơn, điềm đạm hơn sau cơn xúc động, Thiên trở lên phòng khách tìm Nhã. Anh chỉ thấy con bé Nguyệt đứng lấp ló sau cái kệ to cao đựng đầy đồ cổ quý giá. Thiên ngạc nhiên hỏi trống:

- Mọi người đâu cả rồi ?

- Dạ... bà ngoại vừa lên lầu. Còn cậu Nhã thì bạn đưa cô Tường Vân về...

Anh ta muốn chơi trội với mình đây! Thật là quá quắt. Nhã làm thế nhằm mục đích gì chứ? Phớt tỉnh như không chú ý việc đưa đón của Nhã, Thiên nhìn Nguyệt:

- Mấy hôm nay cô Uyên có tới không?

- Dạ có! Cô ấy mới ghé hội trưa.

- Sao cậu chưa lần nào thấy cô ta hết?

Nguyệt làm lạ khi tự nhiên Thiên tỏ vẻ quan tâm đến bồ bịch của Nhã, con bé ngần ngừ:

- Cô Uyên tới là lên phòng cậu Nhã ngay, còn không có cậu ấy ở nhà thì cô phóng xe đi liền, làm sao cậu thấy được.

- Cô ấy... đẹp không?

Nguyệt cười:

- Dạ đẹp! Bạn cậu Nhã cô nào cũng đẹp hết. À! Có một cô xấu thôi! Cô ấy vừa xấu lại vừa già, đã vậy còn làm phách, vào nhà mà không hề biết nói cảm ơn người mở cửa lấy một tiếng.

Bỗng dung Thiên tò mò:

- Cô này tên gì?

Nguyệt lắc đầu:

- Con không biết! Cô không nói tên và lúc cô tới tìm có cậu Nhã dưới sân, nên con đâu hỏi làm chi ?
- Sau đó cô ta không tới nữa sao?
- Dạ không!

Ngửa đầu nhìn lên trần, Thiên tiếp tục... tra:

- Cậu Nhã có tất cả mấy cô, con nhớ không?
- Dạ... chắc năm cô! Đó là chưa kể cô Nhật Phượng.
- Ai thường đến thăm cậu ấy nhất?
- Cô Nhật Uyên!
- Chắc hôn?

Toét miệng cười, Nguyệt đưa ngón cái lên:

- Chắc! Con mở cổng mà! Cô Uyên lúc nào cũng có quà cho con, dù đôi khi cô tới cậu Nhã vắng nhà nên con nhớ kỹ lắm!
- Rủi cô tới, cậu Nhã lại đang có cô nào trên phòng thì sao?
- Thì con thưa... cậu Nhã đi rồi. Hi! Hi!

Thiên ngao ngán:

- Mà y ranh ma kiểu này tao nói bà ngoại Tú cho mà về dưới ở cho rồi!

Nguyệt hốt hoảng:

- Con có làm gì bậy đâu ? Ngoại với cậu dặn con phải nghe lời cậu Nhã sai biểu, coi cậu Nhã như người trong nhà, nên... nên...
- Đủ rồi!

Thiên gất lên. Anh bực dọc nhìn Nguyệt đang lo lắng ngó xuống. Đúng ra lỗi không phải ở nó. Con bé phải nghe theo lời của Nhã thôi. Trách là trách anh ta sớm gieo vào đầu con bé nhiều điều dối trá, làm những trò lọc lừa trong quan hệ nam nữ. Rõ ràng dưới mắt nhìn của Nguyệt, các cô gái đến với Nhã đều không ra gì. Vậy thì Nhã có ra gì đâu, rồi có lúc con ranh này sẽ bắt nạt Nhã. Thiên tin chắc như vậy! Anh nghiêm nghị:

- Lo học bài đi! Lớn rồi làm việc gì cũng phải suy nghĩ. Đừng ham chút lời nhỏ mà gian dối. Con liệu cách làm sao thì làm. Cậu không ưa chuyện có nói không, chuyện không nói có của con với cậu Nhã đâu! Hồi chiều con nói dối với cô Nhật Phượng trước mặt cậu y như thật. Cậu khen tài con đó. Nhưng nè! Hãy coi chừng...

Nguyệt rón rén bung khay trà xuống bếp. Thiên biết mình nói cho có lệ trước lẽ phải trái của đời thôi, chớ anh chẳng cách gì đổi khác được việc Nguyệt đang làm đâu. Vì bản thân mình, anh vẫn thừa biết Nguyệt nói dối từ lâu. Nhưng những lần đầu đó, anh phớt lờ coi như không biết, thì lần này, mắc mớ chi anh lại lên giọng rầy la chứ. Còn lại một mình trong căn phòng rộng ảm ảm ánh sáng chiều tà, Thiên buồn buồn với bao nghĩ ngợi...

Tại sao người ta yêu dễ thế, mà anh thì yêu không dễ chút nào. Thiên lấy vợ rất sớm, khi vừa tốt nghiệp phổ thông. Mọi tình đầu bông bột đó mau chóng vỡ tan khi vợ anh chê anh thiếu bản lĩnh trong cuộc sống, chỉ bám vào mẹ ... rồi cô ta chạy theo một người đàn ông khác dạn dày, từng trải hơn anh. Thiên đã sống trong nỗi mặc cảm không sao rút ra được của người đàn ông bị vợ bỏ. Bị phụ bạc vừa là một nỗi đau lại là nỗi nhục, Thiên sống lặng lẽ khép kín cả năm trời mặc cho bà Mẫn Quyên lo âu rầu rĩ.

Sau thời gian sống như... đã chết đó, anh bắt đầu lao vào công việc. Anh là một kiến trúc sư tài hoa, giàu sáng tạo, những mẫu thiết kế của anh được đánh giá cao và được ưa thích. Gia đình gốc giàu có lâu đời, anh thanh thoi chẳng lo gì cả. Vậy mà anh không hề có một cô gái nào trong tìm mới khổ! Nhiều đêm dài nằm thao thức với nỗi cô đơn dằng dặc, Thiên thấy rõ anh không phải là người chung tình như mẹ anh và Đan Tâm vẫn nghĩ, có lẽ tại anh vô duyên đó thôi!

Thật ra cái mặc cảm ngày nào vẫn còn nặng trĩu trái tim anh. Mặc dầu bây giờ anh đã có danh có phận chứ không như ngày nào còn là sinh viên phải xin tiền mẹ nuôi vợ, nhưng Thiên vẫn không khi nghĩ tới sẽ yêu và cưới vợ lần nữa. Chính cái tính phớt lờ và đôi khi ngang ngang của anh càng làm phụ nữ thích lao vào anh hơn, con gái bu quanh Thiên nhiều lắm, nhưng chính sự dễ dãi của họ và sự dễ dàng đạt được mục đích của mình đã làm anh chán. Chán nhất là gặp những cô vờ vĩnh rất... hải kinh như kiểu Tường Vân. Có lẽ họ tưởng đàn ông từng bị vợ bỏ là những thằng ngốc hay những gã hề sẵn sàng đóng chung những màn tấu hài với họ hay sao ấy.

Cũng có thể bác sĩ Tường Vân quá cô đơn và muốn gây sự quan tâm chú ý nơi anh như Nhã đã phân tích. Nhưng không được, anh không thích Tường Vân, với những cô gái khác cũng vậy. Thiên muốn người yêu thứ nhì cũng sẽ thành người vợ của anh, phải là người anh tôn công, tôn sức chinh phục. Cô ta không thuộc mẫu người bu quanh, ái mộ anh, ca tụng anh và sẵn sàng... tất cả vì anh. Nhưng cô ta cũng không là người vô tâm bội bạc lúc cần sẽ phụ anh.

Thiên bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Chiều lắm rồi! Giờ này nếu có ai cũng một mình nghĩ ngợi lung tung như anh, thì người đó chính là Nhật Phượng.

Chương 6

- Sao lại giận anh? Em có biết suốt hai tuần nay anh muốn điên lên vì nhớ em không?

Nhã tủm tủm cười, anh nhẫn nại chờ nghe Phượng nói, nhưng cô xoay lưng về phía anh, mắt lo đễnh nhìn ra sân nơi Hoài Tú đang chơi một mình với con chó điện tử biết sữa, biết đi, và biết cả... ngoáy tíit đuôi mừng. Nhã xuống nước thật ngọt:

- Tuần trước anh ra Hà Nội tìm hiểu thị trường ở đây, tuần này anh ở suốt ngoài Côn Đảo, Vũng Tàu. Công việc không cho anh có thời gian để được bên em. Vừa về tới nhà là anh vội đến đây ngay. Sao em cứ lạnh như băng vậy Gà Xước!

Nghe Nhã âu yếm gọi cái tên một thời của mình, Nhật Phượng mềm lòng, cô gục đầu xuống âm ức:

- Nhưng ít ra anh cũng phải cho em biết anh đi đâu, làm gì chứ! Tự nhiên bật vô âm tín hơn nửa tháng làm sao em chịu đựng nổi!

Những lời trách cứ không làm vui đi lo âu trong lòng, Phượng nghi ngờ hỏi tiếp:

- Anh đi một mình hay đi... với ai?

- Anh đi một mình, nhưng luôn với em trong tâm tưởng. Tin anh không? Trước khi đi Hà Nội anh đã nhờ Thiên nhắn em rồi, bây giờ em trách cứ anh. Khổ ghê !

Phượng ngạc nhiên:

- Anh Thiên có nói gì với em đâu. Anh chỉ bảo là anh không đi xa đâu. Em lên lầu mà đợi, phòng của anh đầy đủ tiện nghi nhất nhà.

Nhã kêu lên:

- Em tìm tới tận chỗ anh ở à? Trời ơi ! Rồi em có vào không? Sao anh chưa hề nghe hẳn ta hé môi về chuyện này!

- Không! Em không vào vì đâu có anh ở đó. Chờ... lẽ anh không về rồi sao?

Nhã thở phào:

- Cô bé khờ khạo của anh không đến nỗi ngu ngơ, anh vừa lo sợ. Em vào đó một mình với Thiên chẳng khác nào cừ non vào hang cọp. Chính vì vậy anh chẳng muốn đưa em tới nơi anh ở.

Mắt nhìn Hoài Tú lo co theo con chó, Nhã thì thầm:

- Thiên là đứa không ra gì. Hẳn sẵn sàng bán rẻ lương tâm để giở trò với người yêu của bạn mình. Em phải cẩn thận khi tiếp xúc với anh ta.

Phượng hoang mang nhìn Nhã, gương mặt anh nghiêm nghị một cách đáng tin tưởng, và dĩ nhiên cô tin anh chớ không thể nào tin Thiên, kẻ đã lừa cô một lần. Nghe Nhã ân cần dặn dò, sau khi đã kêu lên đầy lo lắng, Phượng bỗng thấy như mình là người có lỗi, cô rụt rè:

- Em bao giờ cũng thận trọng với đàn ông lạ.

- Anh nghĩ, với người quen em càng phải đề phòng hơn nữa. Đàn ông đời nay đâu có được mấy kẻ đàng hoàng.

Nâng cằm Phượng lên, Nhã nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Em ngây thơ quá nên không thể hiểu hết lời anh nói đâu. Anh cũng thuộc loại không đàng hoàng. Đừng yêu anh nữa!

Cứ nghĩ là Nhã đùa, Phượng phụng phịu đáp:

- Khi yêu anh, em đã chấp nhận rằng mình đang đầu với một tên lãng tử từng đi Tây về với biết bao là cuộc tình mà. Nên dù biết anh thuộc loại không đàng hoàng, em vẫn yêu...

- Nói như em là mê đắm chớ không phải là yêu. Đến một lúc nào đó em sẽ suy nghĩ lại và thấy lời mình vừa nói thật bốc đồng.

Ngước mắt nhìn anh với đôi mắt trong sáng, Nhật Phượng nói tiếp:

- Em không bốc đồng vì em tin với tình yêu em dành cho anh âm thầm lặng lẽ trong bao nhiêu năm, anh có không đàng hoàng cỡ nào, anh cũng phải nghĩ lại để thương em... Trừ phi anh đến với em như đến với kỳ nghỉ hè lý thú, sau đó anh lại ra đi và tất cả còn là kỷ niệm... Mà cho dù thật sự là như vậy em cũng không trách, anh từng là con gió thổi vô tình bên đời em, anh lại sẽ là con gió thổi hun hút vào tâm hồn em. Em không đủ sức giữ anh lại thì thôi...

- Có thật em yêu anh đến như vậy không?

Giọng Phụng chắc chắn:

- Thật! Và yêu từ lâu rồi. Anh không tin em hay sao? Anh không yêu em hay sao?

Đó là câu hỏi mà Nhã không dám trả lời. Lẽ ra không nên tạo điều kiện để Phụng hỏi như vậy. Nhã thở dài kéo Phụng vào lòng rồi hôn cô, nụ hôn mạnh bạo thoang thoang mùi thuốc lá thơm như một câu trả lời lơ lửng. Khi Nhã rời môi cô ra, Phụng chẳng biết cách nào để kéo anh trở lại vấn đề... yêu hay không. Nói gì thì nói, làm sao cô chịu nổi chuyện đơn phương với tình yêu thắm lặng một chiều hồi xưa. Trong khi Nhã đã quá biết rằng cô cần anh, yêu anh hơn cả cuộc sống.

- Anh còn ở lại bao lâu nữa Nhã?

- Chưa biết! Nhưng công việc của anh đang thuận tiện. Có thể anh còn ở lâu... Về bên ấy anh sẽ chết héo vì nhớ...

Nhật Phụng nghịch ngợm nhắc lại câu của Nhã:

- Có thật yêu em đến mức như vậy không?

- Anh luôn luôn nghĩ rằng "Không" cho đỡ khổ!

Nhìn nét cười trên vành môi của Nhã lúc đó giống như nét cười của người nào rất lạ, Phụng giật dỗi:

- Em cũng sẽ tập nghĩ rằng "Không" cho quên và cho anh đừng khổ vì đã lỡ nói yêu con gà cu rú này.

Nhã cười. Anh đưa tay bẹo má cô và hỏi:

- Chiều nay em có đi học không?

Phụng gật đầu. Anh nheo mắt rú rê:

- Lặn... được chứ?

- Em gần thi rồi! Không dám đâu!

Nhã thất vọng:

- Một anh lại đi Đà Lạt. Làm sao được gần em hả nhỏ?

- Tối nay đến nhà em đi ! Sao anh không chịu ghé thăm em ở nhà?

Giọng Nhã bỗng khô khan:

- Anh sẽ ghé nhà, nhưng chưa phải là bây giờ.

- Anh làm em phải thắc mắc về chuyện của hai đứa... Yêu mà dẫu tình yêu của mình. Chẳng bù với chị Uyên...

- Uyên làm sao?

- Có bao nhiêu bạn trai chỉ cũng dẫn về nhà khoe âm lên là bỏ. Em không hiểu trái tim của chị yêu cách nào cho hết ngàn ấy người.

Nhã hóm hỉnh:

- Nè! Sao anh nghe trong giọng nói của em có chút gì như ganh tị với Nhật Uyên vậy ?

Phụng chua ngoa:

- Ganh tị chó sao không ganh tị ! Em chỉ có mỗi một người thôi, mà không được đưa về trình làng. Hay anh đang tính toán điều riêng tư gì đây?

Nhã gượng cười:

- Anh có xa lạ gì với nhà em đâu mà em đòi trình làng. Có điều anh đã ba mươi tuổi rồi, anh sợ mang tiếng cho em. Khi đặt xong cơ sở làm ăn anh sẽ đường đường chính chính tiến tới. Bây giờ thì quá sớm, em còn đang đi học, anh chưa tỏ cho mọi người thấy khả năng của mình thì anh chưa thể tính chuyện gì được. Em phải hiểu cho anh Phụng a!

Thấy cô xụ mặt làm thinh, Nhã trêu cô:

- Sợ Nhật Uyên bóp kèn qua mặt hả bé ? Kể thử cho anh nghe xem cô nàng có bao nhiêu bồ bịch, bạn bè.

- Chị Uyên nhiều người để ý lắm, em biết đâu mà kể... Trước đây chị thân với anh Sơn, gia đình tưởng hai người yêu nhau, ai dè khi hỏi chỉ chê ảnh cù lần. Đạo này chỉ lại quen người khác, người này chỉ giấu kín mít, đó ai hỏi cho ra.

- Khi thật sự yêu nhau người ta kín đáo lắm! Anh cũng thích vậy. Nhưng không lẽ chị em trong nhà cũng giấu kín niềm riêng hay sao?

Phượng trầm tư:

- Nhà em kỳ lắm! Anh chị em trong nhà rất thương yêu nhau, nhưng mỗi người là một kim tự tháp bí mật, khó ai vào được bên trong. Chị Uyên còn có lúc bộc lộ sự ồn ào, chị ấy chê cách sống nghèo nàn đơn điệu của ba mẹ em, và cũng có thể là cả tụi em... nên đôi khi em đoán biết được nguồn vui qua việc giao tiếp với bạn bè của chị. Còn chị Linh thì thôi! Kín bưng như chiến lũy Magino của Pháp.

Liếc vội Nhã, cô thấy anh có vẻ chăm chú nghe nên nói tiếp:

- Anh Trung gọi chị Linh là bức tường rêu phong kiên cố, là niềm kiêu hãnh của gia đình, vì chị vừa lạnh vừa giỏi, bọn đàn ông xếp de, chẳng ai dám đến gần. Trong nhà người nào cũng ngán... cái uy của chị.
- Anh có gặp chị Linh một lần ở nhà Nhật Vi, cô ấy cũng cởi mở đấy chứ!

Phượng bèn vực điều mình nói:

- Thì xã giao mà. Ngoài đời chị bất thiệp lắm!

Rồi chợt nhớ có lần Nhật Trung lơ lửng nói rằng Nhã muốn tấn công bức tường rêu phong kiên cố của nhà mình, Phượng mỉm cười.

- Anh là đàn ông, anh có thích phá vỡ những bức tường rêu kiêu như chị Linh nhà em không?

Nhã nhún vai ra chiều bị bắt buộc phải nói:

- Anh chỉ muốn phá vỡ bức tường đó để tìm vật quý. Anh không ngốc lắm nên anh hiểu rằng cần phải thu phục tình cảm của Linh để có được em.
- Anh nghĩ tới chuyện này từ hồi nào vậy?
- Từ lúc anh tính xem khi nào tới nhà em, và khi tới đó ngoài ba má ra anh sẽ... làm như nhằm mục đích thăm riêng ai đấy?

Phượng bật cười:

- À! Em hiểu rồi. Nhưng chị Linh khó động trời. Chỉ mà biết anh muốn làm... em rẻ thì chết, mặt chị sẽ lạnh như nước đá, không cởi mở như lần đầu gặp anh đâu.

Nhã tự tin:

- Chưa gì đã dọa anh rồi! Nhã này không đến nỗi tệ. Một ngày nào đó em sẽ hiểu rõ anh hơn. Tất cả các cô gái sẽ mở rộng lòng ra với anh.

Nhật Phượng xụ mặt:

- Vậy là hồi đó tới giờ em vẫn chưa hiểu hết về anh, tại anh cố tình giấu kín mình hay tại em hơi hột không đủ khả năng lan tới tìm anh?
- Em nhiều tự ái quá, đã vậy lại trẻ con nữa. Hiểu hết một người là chuyện cả đời chớ đâu phải một ngày một buổi. Biết rõ về nhau quá cũng mất hay cô bé ạ!

Giọng Phượng khổ sở:

- Em... ghét kiểu lấp lửng của anh, vì nó làm em không yên tâm. Em thích nói thẳng suy nghĩ của mình và thích được nghe những bộc bạch chân tình đơn giản từ người khác. Sao anh không như người ta.

Nhã lạnh lùng:

- Người ta là ai?
- Là... là tụi bạn trai của em. Tụi nó dễ hiểu lắm!
- Em bé ơi! Còn trẻ con ai cũng dễ hiểu hết. Tiếc là anh đã qua thời đó rồi. Yêu anh em sẽ chán vì anh khô khan, già nua. Anh đã sống qua một thời hết sức phức tạp gay go mới có được ngay hôm nay. Anh không thể đơn giản được.

Nhật Phượng lo lắng:

- Ngay cả trong tình yêu cũng vậy sao?

Không ngần ngại Nhã gật đầu:

- Đúng vậy! Vì yêu một người không giản đơn chút nào.

Bỗng dưng Phượng nhớ giọng anh ấm như nốt nhạc trầm, thì thầm nói lời yêu rồi thái độ hơi diều cọt khi cúi xuống hôn cô. Lúc đó mọi cái diễn ra với Nhã dễ dàng tự nhiên quá, sao bây giờ anh lại khó hiểu như vậy? Cô chợt hốt hoảng nhận ra khoảng không mơ hồ giữa hai người khi nghe Nhã khẽ khàng: “Yêu một người không đơn giản chút nào hết”. Hình như đọc được những xao động trong mắt cô, nên Nhã liền trấn an:

- Anh nói không đúng sao? Em yêu anh và em lo lắng, ghen tuông, giận dỗi, nhớ nhung đủ thứ. Đó là chưa kể những biến cố bất chợt từ bên ngoài. Rõ là yêu rất phức tạp, chứ không như em nghĩ đâu.

Thấy Phượng có vẻ trầm tư, Nhã nói tiếp:

- Bỏ chuyện đó đi! Anh muốn nghe em kể tiếp về Nhật Linh, Nhật Trung rồi Nhật gì gì nữa của nhà em. Xa cách bảy tám năm, các cô các cậu lớn hết, mỗi người một tánh ý, anh làm sao biết được ai như thế nào mà chiều.

Nghe Nhã nhắc, Phượng tươi ngay nét mặt, cô bắt đầu kể lể:

- Trong nhà em chị Uyên và anh Trung giống nhau về bề ngoài lẫn tính tình. Hai người vừa đẹp vừa hoạt bát nên nói nhiều oi là nhiều.

Phượng cười tủm tỉm:

- Bởi vậy chị Uyên với anh Trung sáp lại là có “cự”. Chuyện gì cũng ồn ào nhà cửa được hết. Anh Trung mà vừa móc lò, chị Uyên lại hay... hò để ông Trung chọc, thế là sinh chuyện.

Nhã cũng cười theo:

- Những lúc như vậy, em về phe ai?
- Em hả! Em làm sứ giả thiện chí, giảng hòa. Ở giữa lúc nào cũng có lời phải hôn anh?

Nhã gật đầu, anh nhìn về nhí nhảnh hồn nhiên của Phượng bằng đôi mắt xa vời. Cô lại ríu rít:

- Còn chị Linh với anh Minh thì xời ơi! Chán! Hà tiện lời nói dễ sợ luôn, hai người chỉ nghe chứ chẳng khi nào cho ra ý kiến ý ruội gì hết. Giống tánh nhau y chang luôn.

Che miệng cười khúc khích, Phượng nói nhỏ nhỏ:

- Anh Trung đặt cho anh với chị biệt hiệu là “Linh hồn tượng đá” ý muốn bảo rằng hai người lạnh lùng khép kín như những pho tượng, nhưng tượng này có linh hồn. Gặp em là em tự ái rồi. Ai ngờ anh, chị tình bơ, đúng là như đá... thật!

Vẫn nhìn không rời cô, anh hỏi:

- Còn em, em có biết mình giống ai không?

Ngơ ngác nhìn Nhã, Phượng lắc đầu:

- Không! Em không giống ai hết!

Giọng Nhã băng khuâng xúc động:

- Có đó! Em rất giống Nhật Thu! Thu hạt dẻ ngày xưa. Lúc anh mới biết Nhật Vi chắc Thu trạc bằng tuổi em bây giờ.

Nhật Phượng ngạc nhiên:

- Anh nhớ hay thiệt! Em tưởng anh quên khuấy chị Thu của em rồi chứ? Ai ngờ anh nhớ cả biệt hiệu của chị.

Nhã vuốt nhẹ tóc Phượng:

- Em giống Thu lắm! Nhất là mái tóc mềm nâu nâu như màu hạt dẻ không lẫn với bất kỳ ai trong nhà em hết.

Nhật Phượng chớp mắt:

- Giống chị Thu khổ thấy mò! Em hồng chịu giống chỉ đâu. Hồng nhan đa truân.
- Mỗi người mỗi khác, đâu phải giống nhau là sẽ y như nhau. Chị em song sanh mà còn mỗi người một phận hưởng chi em với Nhật Thu.

Chống tay dưới cằm giọng Phượng xa xôi:

- Em nghe anh Vi kể chị Thu hồi con gái có lắm cây si, trong những cây si cổ thụ đó bạn anh không phải là ít... Anh Vi lớn hơn chị Thu một tuổi, nhưng lúc ba mẹ em làm khai sinh cho anh Vi thì khai nhỏ đi chừng bốn năm tuổi gì lận, cho nên anh lại học sau chị Thu, cho nên bạn anh toàn nhỏ hơn anh bốn năm tuổi lận.

Nghiêng đầu lém lỉnh nhìn Nhã, cô nói:

- Anh cũng vậy chứ gì. Năm nay anh ba mươi tuổi, bằng tuổi chị Linh em. Nghĩa là nhỏ hơn chị Thu ba tuổi.

Ngượng ngập ngó ra chỗ Hoài Tú đang chơi, Nhã hơi gất:

- Em so sánh như vậy để làm gì?

- Tại em vừa nhớ ra chị Thu và em cùng cầm tinh một con. Chị lớn hơn em đúng một con giáp đó! Rốt cục anh thật sự có thể làm em của anh Vi và chị Thu rồi, còn từ chị Linh trở xuống thì... chà! ... Muốn xưng em, anh phải nhớ chuyển hệ à nhe!

Nhã lặng im nghe tiếng Nhật Phượng cười thật vô tư. Cô đâu ngờ vừa rồi cô đã khơi dậy từ lòng Nhã một nỗi đau không dứt. Anh lầm lì nói:

- Anh là bạn của Nhật Vi, những ai là em của Vi đều là em của anh.

Phượng nheo nheo mắt:

- Nhưng anh là người yêu của em. Em thì bé nhất nhà. Vậy anh tính sao nào?
- Đừng gài anh vào thế bí bé à! Em lại giống Nhật Thu ở tất... lớn lối này nữa rồi. Hồi đó Thu hay ăn hiếp đám bạn của Nhật Vi.
- Thế anh có... bị ăn hiếp không?
- Sao lại không? Vừa bị ăn hiếp lại vừa bị cho ăn bánh... vờ.

Nhật Phượng lách chách:

- Nhưng anh không phải là một trong nhiều cây si của chị Thu chứ.

Lửng lơ nửa đùa, nửa thật Nhã đáp:

- Phải hay không cũng là chuyện ngày xưa. Em thấy đó, ai cũng có một thời: Rừng cây si hồi nào của Nhật Thu bây giờ đâu hết rồi? Tất cả còn là kỷ niệm. Người ta có thể buồn, vui, bàng hoàng, đau đớn và cũng có thể hận thù khi nhớ về kỷ niệm.
- Hận thù à? Anh nói gì nghe ón quá!

Nhã gượng gạo:

- Ôi! Đó chỉ là một cách nói không được khéo lắm của anh, vì anh nghĩ có những người càng yêu chừng nào họ càng hận thù chừng ấy khi biết mình bị phụ bạc hay dối lừa trong tình yêu.

Phượng bỗng thờ dãi:

- Nói tới chị Thu, tự nhiên em buồn. Chị ấy đa tình, lãng mạn nên không hạnh phúc. Chị đã chọn cho mình một tình yêu phù du với một anh chàng nghệ sĩ và chối bỏ thật phũ phàng tình cảm của những người khác. Với chị Thu, không người đàn ông nào bằng anh An. Dù đã li dị rồi nhưng chị vẫn còn khổ. Bây giờ chị ấy làm ở du lịch, quen biết bao nhiêu người rất cuộc có ai là của riêng chị đâu.

Nhã ngần ngừ hỏi:

- An bây giờ làm gì?
- Anh hát ở các vũ trường, các tụ điểm ca nhạc ở thành phố.

Cười bằng giọng mũi đầy mai mỉa, Nhã nói:

- Nghệ sĩ tài năng mà chạy “sô” cho các tụ điểm, nghĩ cũng đáng buồn.

Phượng nhíu mày nghĩ ngợi:

- Anh An đâu phải là bạn của anh Vi, sao anh biết anh?
- Hoàng An nổi tiếng trong đám văn nghệ học sinh của trường anh. Ai mà không biết! Hồi anh mới học lớp chín, Hoàng An đã học lớp mười hai. Anh ta nổi tiếng với bài hát tự biên là “Thu Khúc...”

Gật đầu, Phượng nói như khoe:

- Bài đó anh viết cho chị Thu em chứ đâu.

Nhã mơ màng:

- Phải công nhận lúc ấy bọn con trai tụi anh mê bài “Thu khúc” và nể Hoàng An hết biết!

Nghiêng nghiêng đầu Phượng khe khẽ hát:

*Thu về phải không em
Lá vàng rơi đầy ngõ
Em về phải không Thu
Hàng cây im dưng gió
Khúc thu ca ngày đó
Chỉ còn trong chiêm bao
Em đi về phương nao
Đàn lên cũng suốt mướt*

*“Thu là chiều của năm
Chiều là thu của ngày”
Em là Thu của ai
Để lòng tôi như lá
Chao nghiêng giữa vườn đời
Cuối chiều thu mây bay...*

Im lặng một lúc, Phượng mới tiếc nuôi:

- Anh An nổi tiếng duy nhất với bản nhạc này. Phải nói hồi đó anh si chị Thu như điên. Chị là nguồn cảm hứng của anh mà! Tiếc rằng anh An đào hoa và đam mê quá, khổ vợ khổ con. Li dị rồi mỗi người cũng cô đơn một mình, anh cặp cô này, cô kia cho đỡ buồn, chớ có bà vợ nào đâu?

Giọng Nhã đánh lại:

- Đúng là Nhật Thu hẳn tâm từ chối tình yêu của người khác để chuốc khổ vào thân. Rồi cô ấy còn ân hận hơn nữa, khi có dịp gặp lại người mà ngày xưa cô đã rề rúng và xem như trò đùa.
- Anh nói vậy là sao chứ ?
- Có sao đâu! Càng về già người ta càng hay nhớ về những ngày mình còn dang dở. Nhật Thu hay anh hoặc em rồi cũng vậy. Nếu cuộc sống cho chúng ta nhiều thành công và hạnh phúc thì khi nhìn lại chặng đường đã qua mình sẽ hãnh diện. Còn ngược lại, quá khứ luôn là nỗi ám ảnh khủng khiếp nếu như ta đã từng làm nhiều điều không phải với nó.

Nhìn Nhã như nhìn người lạ, Nhật Phượng cố suy nghĩ xem anh muốn hàm ý gì khi nói nhiều cái xa vời khó hiểu thế. Nhưng cô nghĩ mãi không ra. Vừa lúc đó có tiếng Hoài Tú reo ầm:

- Cậu Thiên! Cậu Thiên!

Bất giác Phượng chớp mắt liên tục, cô nghe tiếng Nhã gầm gừ khó chịu:

- Hôm rày nó hay ghé vào những lúc có em lắm phải không?
- Em có để ý đâu mà biết!

Dường như không bằng lòng câu trả lời né tránh của Phượng, Nhã càu nhàu:

- Vậy mà anh biết. Liệu chừng đó! Nó ghé vì em, chớ không phải tự nhiên tới thăm Hoài Tú đâu.

Phượng đỏ bừng lên:

- Anh nói nghe lạ ghê! Nhà của chị Tâm cũng như nhà của anh Thiên. Anh muốn ghé lúc nào chẳng được. Em chỉ là con nhỏ sinh viên nghèo dạy kèm con nít, có đáng gì đâu để anh phải quan tâm.
- Em chả hiểu đàn ông chút nào hết. Nếu có cái túi tham không đáy thì đó là lòng dạ của những thằng như thằng Thiên. Em thấy đấy! Nhà giàu, có địa vị nhưng lại hẳn tâm bỏ vợ để thoải mái ăn chơi, khỏi bị ràng buộc. Một mẫu người đàn ông trí thức hiện đại khá hiếm hoi ở xã hội này. Trước kia anh tưởng loại đó chỉ có ở các bar bên Canada hay Mỹ, ngờ đâu về nước cũng thấy. Họ chơi bời nhưng biết lựa chọn, các cô gái trẻ có ăn học mà lại ham đua đòi sẽ là món mồi ngon cho họ... Thiên chẳng tự nhiên ghé đây hoài đâu, rồi nó sẽ rủ rê tán tỉnh em và nói xấu bạn bè. Thiên sẵn sàng bịa nhiều chuyện động trời, miễn sao chiếm được tình cảm hay bản thân em.

(PS. Trời ơi ! thằng cha Nhã này ớn thiệt ta... gấp lửa bỏ tay người rồi còn nhân đó xây dựng hàng phòng thủ cho mình nữa. Đúng là cao thủ cáo già mà !)

Khi Nhật Phượng còn đang nhìn Nhã với nỗi hoang mang cực độ thì Thiên bước vào phòng học của Hoài Tú. Trên tay con bé là một hộp giấy, chắc lại là đồ chơi. Gương mặt hai cậu cháu trông thật rạng rỡ. Thấy Nhã, Thiên nheo nheo đôi mắt, giọng đùa cợt vang lên:

- Thú vị thật! Nghe Hoài Tú nói có cậu Nhã đến chơi, nhưng tôi không nghĩ mình sẽ thấy một khung cảnh âm cúng như vậy. Vui vẻ cả chứ!

Nhật Phượng bực bội ngó lơ ra chỗ khác. Từ lâu cô đã không ưa cách nói chuyện thích châm chọc của Thiên, hôm nay cô càng ghét hơn khi đã nghe Nhã nói về anh. Đạo này đúng là Thiên hay ghé thăm mẹ con chị Đan Tâm. Mỗi lần ghé, anh lại lượn một vòng qua phòng học của Hoài Tú, cười rất tươi với Phượng, quanh quẩn ngoài vườn rồi về. Chưa bao giờ Thiên tỏ vẻ gì rủ rê,

tán tỉnh cô như Nhã vừa dọa, nhưng nếu Thiên là người có lối sống phóng đãng thì tốt nhất Phượng nên lơ anh ta từ sớm. Thiên cố tình mai mỉa khi thấy thái độ của cô:

- Xin lỗi cô Phượng! Hoài Tú đã hết giờ ra chơi hay chưa?

Nhã đứng bật dậy. Anh liếc xéo Thiên một cái đầy hằn học rồi quay lại phía Nhật Phượng, anh nhỏ nhẹ:

- Anh về vậy!

Ngày Phượng định nói chiều nay cô sẽ bỏ học để đi chơi với anh, nhưng không hiểu sao cô cứ chôn chân một chỗ, miệng không thốt nên lời. Cô nghe Nhã nói loáng thoáng gì đó với Thiên và cô nghe tiếng hằn ta cười rộn rã. Tiếng cười đó làm cô tức nghẹn... Không biết trút bực dọc cho ai, Phượng gọi to:

- Hoài Tú! Đẹp đồ chơi, tới đây học tiếp!

Con bé tiếc rỏ bỏ bộ đồ chơi ghép hình Thiên mới mua cho nó xuống, rồi chậm chạp bước tới bàn ngồi. Phượng nghe giọng Thiên khỏ sở kêu lên:

- Cô hiểu lầm câu đùa của tôi rồi! Đâu phải tôi hỏi vậy để nhắc nhở công việc của cô.

- Tôi cũng đâu dám nghĩ anh có ý như vậy.

Phượng làm li nói mát. Thiên tươi nét mặt:

- Thế thì cho con bé chơi hết buổi sáng này nhe Phượng?

- Tôi được về sớm à ?

- Không! Không!

Nhìn Thiên với vẻ cảnh giác cao độ, Phượng thắc mắc bằng giọng cực kỳ khó chịu:

- Vậy tôi làm cái gì ? Ngồi giữ Hoài Tú hay sao? Xin lỗi anh ghen, tôi không được trả lương khoản này.

- Hình như lúc nào Phượng cũng quan tâm đến vấn đề lương hưởng ? Tôi nghĩ Phượng phải là người đặc biệt lắm... nên Đan Tâm lẫn Hoài Tú mới thật lòng yêu mến và xem như người thân trong nhà... Chớ có đâu như lời Phượng vừa nói, cứ thế sòng phẳng không chút tình cảm.

Ngượng ngùng vì lời thẳng thắn của Thiên. Phượng làm thinh mà lòng ám ức sao lại để kẻ mình ghét nói dong dài như vậy.

- Tôi thật vô duyên quá! Lại làm Phượng giận nữa rồi. Tôi biết Phượng nói như vậy cho bỏ ghét... thôi, chớ lòng cô không đời nào nghĩ thế.

Vẫn giữ thái độ cảnh giác, Phượng hỏi:

- Hôm nay anh không đi làm sao mà lại ghé thăm... Hoài Tú?

- Có chứ! Nhưng tôi về sớm. Tôi không thích bị gò ép bởi giờ giấc, bởi người khác. Phóng túng một chút vẫn dễ tạo ra cảm hứng.

Phượng buột miệng:

- Chính vì vậy mà anh tôn thờ Chủ Nghĩa Độc Thân!

Thiên cười, nhắc lại với giọng đùa cợt quen thuộc:

- Tôn thờ Chủ Nghĩa Độc Thân ! Phượng nói gì nghe nặng nề quá vậy? Tôi luôn ao ước có một tình yêu và một hạnh phúc gia đình đơn giản. Tại số tôi lận đận nên còn “solo”, chớ làm gì có chuyện tôi theo Chủ Nghĩa Độc Thân.

- Đủ điều kiện như anh mà than lận đận, khó tin thật!

- Biết nói thế nào cho đúng... Khổ là trong tình yêu, chẳng hiểu thế nào là đủ, thế nào là thiếu. Có những người thủy chung với một mối tình, nên dù thiên họ thấy họ lụi thủi đơn côi thì họ vẫn cảm thấy ấm áp cõi lòng... vì với họ, yêu như đã từng yêu là đủ rồi. Trái lại nhiều người một lúc có bốn năm người yêu, mà họ vẫn còn muốn yêu thêm nữa - với họ yêu như thế nào cũng chưa đủ. Bao giờ họ cũng cô đơn.

Phượng bủi môi khi nhớ lời Nhã nói lúc nãy, cô lên giọng hiểu biết:

- Họ đùa chớ yêu giống gì! Còn anh thì sao anh Thiên ? Chắc anh khác họ chứ?

Nhìn Phượng với tia mắt ám áp, Thiên đáp:

- Tôi à! Tôi vẫn đang đi tìm cho mình tình yêu.

Nhếch môi lên, Phượng cười mỉa:

- Xem cũng hơi trẻ đó!

Cô nghe tiếng Thiên dịu dàng:

- Không trẻ đâu, vì tôi nhỏ hơn Nhã hai tuổi mà...
- Nhưng anh Nhã đâu phải đi tìm nữa...
- Phụng nghĩ như vậy à? Có chủ quan quá hay không - khi mà lúc nào anh ta cũng nhờ người này người nọ mai mối...

Có một ngọn gió lạnh buốt như đùa cợt sau gáy Phụng, nó làm cô chột run lấy bẫy. Cô phải cố tự kiềm chế mới không thốt ra câu rủa “Đồ ác độc!”. Giọng cô trở nên cộc lốc:

- Anh muốn nói gì cứ nói thẳng đi!

Nhìn gương mặt tái xanh, đôi mắt tóe lửa của Nhật Phụng, Thiên hiểu mình đã phạm sai lầm. Từ hôm biết Nhã tán tỉnh một lúc hai chị em Nhật Phụng và sẽ ruồng rẫy cô, Thiên vẫn hay ghé nhà Đan Tâm, anh muốn tiếp xúc với Phụng và dần dà cho cô biết bộ mặt thật của Nhã, nhưng lúc nào Thiên cũng được nhìn thấy nét mặt khó khăn đăm đăm kiêu... bà giáo già gương mẫu của Nhật Phụng. Anh thừa kinh nghiệm sống để hiểu rằng cô căm ghét anh vô cùng. Vì vậy lời anh nói ra chắc gì Phụng đã tin.

Ngập ngừng Thiên dè dặt nói:

- Tôi muốn nói là... là... Phụng có biết gì nhiều về Nhã không, mà có vẻ chủ quan tin vào anh ta dữ vậy. Dù sao Nhã cũng là một người xa quê bảy, tám năm dài.

Nhật Phụng lạnh nhạt:

- Cám ơn anh đã lo cho tôi! Nhưng anh Nhã từng là bạn của anh Vi tôi, thậm chí là bạn cả chị Thu tôi nữa. Gia đình tôi có xa lạ gì với anh. Anh Nhã từng nói ở Việt Nam, ngoài gia đình tôi ra, anh chỉ còn gia đình anh là thân quen. Chính vì tình thân từ hồi xưa mà tôi tin anh...
- Nhã vẫn thường ghé nhà Nhật Phụng thăm hai bác và các anh chị khác chứ?
- O... Không! Thường anh ghé nhà anh Vi.

Thiên bất ngờ hỏi:

- Tại sao Nhã không ghé nhà Nhật Phụng, trong khi anh ta nói... thương cô lắm?

Phụng đỏ mặt:

- Chuyện riêng của tụi tôi. Anh hỏi làm gì? Kỳ cục thật.
- Không kỳ đâu! Tôi hỏi để tự Phụng suy nghĩ xem vì sao... Nhã muốn né tránh ai mà không ghé thăm cô tại nhà, để thỉnh thoảng tới đây vừa phiền phức vừa không được tự nhiên vì có Hoài Tú.

Mặt Phụng càng đỏ hơn nữa. Cô bưng bưng tự ái khi hiểu sai câu nói vừa rồi của Thiên:

- Té ra ý tốt của anh là thế! Từ giờ trở về sau tôi sẽ không để anh Nhã tới đây vì tôi. Vậy khỏi trái tai, gai mắt anh, dù thật ra từ trước đến giờ chúng tôi cũng chỉ ngồi trò chuyện, chớ không làm gì sai quấy để chẳng được tự nhiên như anh vừa vẽ vờ ra đó.

Thiên ngồi làm thinh trước con thịnh nộ bất ngờ của Phụng. Anh biết cô tin tưởng tuyệt đối Nhã, anh có nói gì đi chăng nữa cũng là những lời nói xấu. Đối với đàn ông, không còn gì tồi tệ hơn đi nói xấu người đàn ông khác, nhất là gã đàn ông đó lại là thằng bạn ở chung nhà với mình. Mặc kệ, cô ta muốn nghĩ gì cũng được... Thiên chột đổi thái độ, giọng anh đánh lại dữ tợn:

- Có thể cô cố tình nghĩ sai điều tôi nói, nhưng nghe rõ này, Nhã không thật lòng với Phụng đâu. Anh ta đang rắp tâm quyến rũ luôn cả chị Nhật Uyên của cô. Với Nhã, chị em Phụng chỉ là một trò đùa không hơn không kém!

Phụng trừng trừng nhìn Thiên, mặt cô trắng bệch ra, đôi lông mày thanh tú nhướng lên:

- Tôi đoán sẽ có lúc anh nói đôi điều gì đó đại loại như vậy với tôi, nhưng không ngờ anh nói hơi sớm và độc ác đến như vậy. Anh nghĩ sao nếu tôi kể toàn bộ cho anh Nhã nghe?

Mắt Thiên thoáng có chút châm chọc:

- Người khôn ngoan không đời nào làm thế. Tốt nhất cô nên im lặng để ý xem lời tôi... dòm dặt đúng hay sai. Và trong suốt thời gian đó, hãy thận trọng, bình tĩnh để đừng lún dần sâu thêm vào cõi mơ hồ mà Nhã đang mời gọi.

Nhật Phụng cười khẩy:

- Hoan hô tình bạn vĩ đại và cảm động của anh... đối với Nhã. Thật không ngờ!

- Cô nên hoan hô tình yêu trong sáng của mình với Nhã thi hơn! Thật đại dột! Rồi một ngày nào đó, cô sẽ thấy lời tôi nói là thật. Chỉ sợ lúc đó quá muộn thôi!

Nhật Phượng khinh khỉnh nhìn Thiên:

- Cũng may là anh Nhã hiểu rõ con người anh hơn tôi.
- Mẹ về! Mẹ về!

Hoài Tú nhảy cồm lên, bỏ mặc những miếng xếp hình trên gạch bông nó chạy ủa ra hành lang.

Đan Tâm thông thả bước vào, mắt cô thoáng ngạc nhiên khi thấy Thiên:

- Anh ở đây à. Vậy mà mẹ nói anh đi làm.
- Thì đi làm chớ sao! Anh ghé cho bé Tú đồ chơi. Hôm kia anh đã hứa với nó.
- Anh cưng nó quá, nó hư chớ ích lợi gì!

Thiên nghiêm mặt ra về đàn anh:

- Con bé tối ngày ở nhà thui thủi một mình, không chơi với ai. Anh chẳng cưng nó như em tưởng đâu, chỉ tội ở bố mẹ toàn lo làm giàu, chớ có lo chăm nom con cái.

Đan Tâm cười cười nhìn Phượng:

- Nhật Phượng thấy chưa. Chị sắp bị lên lớp rồi đó! Khó ai mà ưa nổi tánh anh.

Quay sang Thiên, Đan Tâm hỏi:

- Sao anh không đi Đà Lạt vậy? Lúc nãy em gặp chị Vân. Chị có vẻ buồn, thấy cũng tội!

Thiên hừ trong mũi. Anh lẩm bầm:

- Ở nhà thì gặp mẹ, đến đây lại gặp em vẽ chuyện. Không có anh, đã có người khác, cô ta vờ, chớ buồn gì mà buồn. Sao ai cũng muốn buộc anh vào cái bển đò dựa ấy?
- Ai đâu mà muốn buộc với cột. Chị Vân từng là bển đợi của anh từ hồi xưa tới giờ. Chi đợi anh cũng mười năm rồi chớ ít ỏi gì.

Giọng Thiên khô khan:

- Anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô ta hết. Tự ý đợi chờ thì chịu, anh không biết.

Đan Tâm chưng hửng:

- Lạ chưa! Tự nhiên quạu với em. Tại anh không hứa hẹn và cũng không dứt khoát, cứ lơ lửng con cá vàng cho khổ người ta...

Thấy Nhật Phượng nhìn mình với cái nhếch môi đầy ác cảm, Thiên không muốn cô biết thêm nữa chuyện riêng tư của anh, nên khoát tay:

- Đủ rồi Tâm! Chuyện hệ là vừa.

Tâm mỉm cười:

- Ở lại đây ăn cơm với mẹ con em và với cả Nhật Phượng nghe!

Nghe nói đến mình, Phượng từ chối ngay:

- Em phải về, không thì mẹ em rầy!

Thiên cũng nói hùa vào để xoa đi sự căng thẳng giữa anh và Phượng:

- Anh cũng phải về, không thì mẹ chờ...

Biết Thiên trêu Phượng, nên Tâm nói:

- Nếu anh và Phượng chỉ sợ như vậy thôi thì không sao. Hôm nay là ngày tốt nên cả hai bà mẹ đều không rầy, khi tới giờ cơm mà con mình chưa về... xoi. Phượng biết tại sao không?

Ngơ ngác Phượng lắc đầu. Đan Tâm hứng chí nói tiếp:

- Thứ nhất, mẹ chị đi ăn cơm tiệm với chị Vân và anh Nhã, bữa cơm này anh Nhã mời chị Vân để thắt chặt tình bạn gì đó trước khi anh sẽ đi Đà Lạt với chị. Rõ ràng mẹ không có ở nhà để chờ anh nha... anh Hai.

Thấy Thiên hơi ngẩn ra, Tâm nháy mắt:

- Sao! Chê bai bển đò dựa, mà nghe có thuyền khác đậu lại ghen à?

Thiên nhún vai:

- Không phải ghen! Tại thấy Việt kiêu chơi kiêu Tây, tao buồn cười cho thế thái nhân tình vậy thôi! Chả hiểu người ta, và cả mẹ nghĩ sao mà đưa nhau đi tiệm.
- Thắc mắc làm gì. Ở đây ăn cơm ngon hơn tiệm. Về nhà ăn mỗi một mình, buồn chết.

Nghe hai anh em Đan Tâm nói chuyện với nhau, Phượng mơ hồ như hư hư thật thật. Tại sao lại có Nhã trong đây nữa? Đang còn mụ mẫm với những câu hỏi khốn khổ, cô chợt nghe Tâm gọi mình:

- Còn Nhật Phụng nữa! Cứ an tâm ở lại ăn cơm với chị, không bị rầy la đâu mà sợ. Lúc này chị nhắn Nhật Uyên rồi.

Phụng thẳng thốt:

- Chị gặp chị Uyên ở đâu?
- Ô! Ở đâu hém vào nhà mẹ chị. Uyên đợi bạn bè gì đó mà...

Ai ở đó? Phụng cố nhớ nhưng không tìm ra người bạn nào của Uyên hết, ngoại trừ... Bất giác cô nhìn sững vào Thiên, anh ta thân nhiên đứng dậy như không để ý gì tới Phụng cả. Nhưng qua nét mím môi hả hê của Thiên, cô biết anh ta đang thích thú vì đã thành công khi gieo được vào đầu cô những hạt nấm ghen tuông ngờ vực với chính chị ruột của mình.

Chương 7

Vứt chiếc túi xách đựng tập vở lên bàn, Nhật Phụng nằm vật xuống giường rã rời mệt mỏi. Một tuần lễ đánh vật với thi cử đã xong, cô gầy rộc người thấy rõ. Cô ôm o một phần vì thức đêm học bài, hai phần vì lo, vì nhớ. Suốt thời gian qua cô không làm sao gặp được Nhã dù cô biết chắc anh đi Đà Lạt về lâu rồi. Đã có một lần Phụng đẹp hết lòng tự cao, lẩn kiêu hãnh để tới nhà Thiên tìm Nhã. Lần này cô cũng gặp bộ mặt quý quái ranh ma khôn trước tuổi của Nguyệt. Thấy cô, nó chỉ hé vừa đủ cánh công để ... thò đầu ra cộc lốc:

- Cậu Nhã không có nhà, cậu Thiên cũng vậy! Tìm... thì cũng lựa giờ khác chứ!

Không đợi Phụng hỏi han nhắn gởi gì cả, Nguyệt đã đóng sầm cánh công sát bít bung lại... như muốn thị uy với cô rằng ở đây nó là chủ. Hôm đó Nhật Phụng giận run, cô tức tối vì cái câu thông thêm “cậu Thiên cũng vậy” của Nguyệt. Nghĩa là sao chứ. Có thể đã có nhiều cô gái đến đây với cả Thiên lẫn Nhã, họ là hạng gái gì cô không dám nghĩ tới, nhưng để con bé Nguyệt quơ đũa cả nắm như vừa rồi thì Phụng nhục không sao chịu nổi. Cô muốn gặp Nhã để hỏi cho ra lẽ những lời Thiên đã nói trước đây. Lẽ nào anh nở đùa với tình yêu đầu đời của em... Dưới bếp vang lên tiếng Nhật Uyên hát thật vô tư yêu đời làm Phụng khốn khổ.

*“Khi ta nói yêu lần đầu
Ngôn từ chợt biến đi đâu
Bao năm dùi mài sách vở
Tình yêu chỉ cần một câu
Tình đầu trái xanh chưa chín
Chết chiu áp ủ để dành
Tình đầu lá non nắng mới
Ước vọng đầu đời tuổi xanh...
Tình dây không chuốc bùa ngãi
Mà sao bỗng chốc si mê...”*

- Bà mà tình đầu hả ? bà Uyên? Nghe bà hát tui muốn nóng lạnh quá!
- Vô duyên như mày sao con gái nó mê được cũng hay đấy Trung?

Giọng Trung từng từng:

- Em chỉ vô duyên khi nói thật. Với con gái thì ít gã đàn ông nào nói thật lắm. Nhất là em, bởi vậy em lúc nào cũng “Hữu duyên đôi diệp thấy thương liền” hết. Chị Uyên à! Đời nay người ta thích nghe nói dối, thích được phỉnh phờ, bởi vậy em giai của chị lúc nào cũng có giá hết.

Phụng nhăn mặt trở nghiêng người, anh Trung nói đúng đó! Ai cũng thích nghe những lời phỉnh phờ. Tiếc thay những lời nói dối ta thường nghe là những lời nói dối không nhận ai. Vậy thì giữa Thiên và Nhã ai là người nói thật? Phụng nghe đầu mình u...u buốt nhức, trái tim rối bời vì những hoài nghi. Cô không nghĩ Nhật Uyên có... gì với Nhã, vì dạo này chị cô đã trở lại với Sơn, anh chàng từng bị chê là cù lần nhưng dai dẳng đeo đuổi Uyên cũng đã ba bốn năm. Hai người lại quấn quýt như thuở ban đầu. Hôm ăn cơm ở nhà Đan Tâm về, Phụng chưa thắc mắc gì thì Uyên đã nói trước:

- Chị chờ anh Sơn ở đầu ngõ nhà bạn anh, ai ngờ gặp bà Đan Tâm. Sao ? Ăn cơm khách ngon không?

Nhìn gương mặt không chút gì dối trá của Uyên, Phụng bèn gật đầu đáp bừa:

- Ngon! Vì cậu Hoài Tú lịch sự lắm! Ông ta tiếp thức ăn cho em liên tục.

Phụng nhớ lúc đó Uyên đã phán một câu:

- Ông Thiên thuộc loại cậu trời than mà hôm nay cũng chịu khó galang. Phải cần cảnh giác đấy nhỏ!

Bữa đó Phượng không để ý lời của Uyên, nhưng hôm nay cô chợt thắc mắc: Tại sao chị Uyên lại biết Thiên. Anh ta tới đây mỗi một lần và lần ấy không có chị ở nhà. Vậy là... đã có lần Uyên tới nhà anh để tìm Nhã. Điều đó cũng đâu có gì quan trọng, vì Uyên vẫn nói rằng rất thường gặp Nhã kia mà! Rõ ràng Thiên đã lợi dụng mối quan hệ của hai người để đặt điều nói xấu Nhã nhằm chia rẽ cô và anh. Đúng là Thiên sẵn sàng bôi nhọ bạn để ve vãn người yêu của bạn. Suốt thời gian vừa rồi Phượng đã đưa ra bao nhiêu giả thiết để nguyên rủa Thiên và để bênh vực Nhã, nhưng lòng cô vẫn nặng như chì với biết bao câu hỏi tại sao, tại sao. Cuối cùng cô vẫn không thôi nghi ngờ tình yêu của anh và không ngớt căm ghét miệng mồm rắn độc của Thiên: Ôi! Vì sao không đến với em. Hỡi anh!

Lăn một vòng trên giường với cái gối ôm quen thuộc. Phượng mở to mắt khi thấy Uyên đang hát hằm nhìn mình.

- Ê! Phượng! Cậu con bé Hoài Tú tới hỏi thăm kết quả thi cử của em kìa!
- Chị nói em chưa về!
- Này! Này! Chị không quen nói láo, còn em, chị nhớ em cũng đâu hay vờ vĩnh, làm màu làm mè. Người ta có lòng, mình không nghĩ tới là mang tội đó.

Phượng ngồi dậy cầu nhàu:

- Hôm nay chị nói chuyện hiền lành chẳng khác các soeur trong dòng tu kín. Em xuống để yêu cầu anh ta về cho rảnh, chớ không phải là sợ ba cái tội lỗi chị vừa nói đâu. Em cần phải cảnh giác như chị từng khuyên mà!

Bước tới gần phòng khách, Phượng hơi hẫng khi thấy Thiên và Trung đang đứng dậy như sắp đi đâu. Thiên cười. Bỗng dưng Phượng lúng túng trước vẻ tự nhiên của anh:

- Mẹ bé Tú gửi Chocolat cho Phượng. Tôi có bổn phận mang tới tận nơi. Bây giờ xong trách nhiệm rồi tôi và Trung đi đánh bida được chứ?

Phượng hấp tấp hỏi tới:

- Không có ai nhắc gì tôi sao?

Nhìn bộ tịch cổ nhú mày để tập trung trí nhớ của Thiên. Phượng nóng hột. Tại sao lúc nào anh ta cũng đùa được hết kìa? Thiên cố tình lắc đầu một cách chậm chạp, khi bước theo Trung được vài ba bước, anh mới quay lại nói:

- À! Có chứ! Bé Tú nhắc cô Phượng thi xong tới nhà bé gáp. Vậy mà tôi lại quên.

Phượng nuốt nổi nghẹn xuống. Thiên đúng là... là... còn đang tìm một từ tệ nhất để gán cho Thiên, thì cô nghe tiếng Nhật Linh khê khàng vang lên sau lưng:

- Hấn ta khéo đấy chứ! Biết ngày em thi xong để tới thăm hỏi. Xem chừng em có phước hơn con Uyên, vì nó cứ đứng núi này trong núi nọ mãi.

Ngồi trên ghế Phượng làm thinh... Sao tự nhiên hôm nay bà... cóc lại mở miệng nói những lời trật lất thế nhỉ? Hình như có điều gì đó làm chị Linh vui hơn thường ngày? Đúng nhất thì phải nói dạo này chị Linh trẻ trung yêu đời hơn trước đây. Đã có nhiều lần ngồi học bài, Phượng để ý thấy Linh thần thờ mơ mộng bên cửa sổ như trông đợi ai đó. Anh Trung đã nháy mắt và bỏ nhỏ với cô rằng:

- Ê! Bà... bức tượng đá nhà mình đã có người bước tới gần, vái trời hấn ta đừng trượt ngã vì rêu phong trơn trượt phủ bám bên ngoài.

Biết rằng Trung độc mồm nhưng thâm tâm cô, Phượng cũng vái sao chị Linh đang có một... ai đó trong trái tim để ít ra chị ấy cũng cười mở, quan tâm đến người khác như bây giờ đang quan tâm tới cô.

- Chocolat loại đặc biệt! Chị không nghĩ là anh chàng này có tâm hồn... ăn uống, nhưng sao lần nào tới cũng không bánh kem thì kẹo? Hấn ta rành “gu” của em đấy chứ! Vẫn thường gặp nhau ở nhà Hoài Tú chớ gì?

E dè nhìn bà chị khó tính. Phượng định đính chính là không có gì, nhưng sự đối kháng rất tự nhiên của cô lại xúi cô nói khác đi.

- Em nghĩ mình không phải là học sinh phổ thông...

Nhật Linh nghiêng người nghiêm khắc:

- Và anh ta cũng qua rồi thời sinh viên? Chà! Cao giá và cừ non! Phải thận trọng đó!

Phượng bướng:

- Em vẫn thận trọng từ trước tới giờ chứ đâu đợi tới hôm nay để nghe chị nhắc.

Linh nhún vai. Hai chị em im lặng với nỗi niềm riêng của mình. Phượng đoán chừng Linh muốn tâm tình gì đó, nhưng bản tính lạnh lùng khép kín cộng thêm uy quyền của một phó giám đốc làm Linh ngần ngừ không nói được với em gái mình. Nhật Phượng dè dặt mở lời:

- Bữa nay chị không đi học hả?
- Hết khóa rồi! Nghỉ xả hơi vài tuần.
- Làm việc suốt ngày căng thẳng, chị học thêm không mệt sao? Em mà như chị, để thời gian đó đi chơi cho thoải mái.

Giọng Linh đều đều cam phận:

- Em khác, chị khác. Chị lớn tuổi rồi, biết đi chơi với ai?
- Tại chị nghĩ vậy, chứ chị Uyên nhỏ hơn chị mỗi một tuổi chứ mấy. Chị cứ đi chơi ào ào, bạn bè nhộn nhịp có sao đâu? Không đi chơi không quen... ai được đâu. Một mình hoài buồn chết.

Linh gượng cười nói lảng đi:

- Đi chơi cũng không có ai. Chuyện duyên số hơi đâu em lo! À! Thi làm bài được hết không?
- Được gần hết! Mà chị Linh nè...
- Gì?

Thấy Linh ngó mình với đôi mắt cảnh giác, Phượng chợt hết hứng tìm hiểu trái tim lạnh của bà chị, cô cộc lốc:

- Một lát ai đi rước mẹ vậy?
- Thì em hay thằng Trung cũng được.
- Sao chị không đi?
- À! ... chặc! Chị mệt quá!
- Bộ em... khỏe à? Mới thi xong, chưa ăn cơm.
- Có chocolat cần gì tới cơm.

Nghe giọng nói đùa, nhưng nhìn thì gương mặt Linh lại lạnh tanh, Phượng khó chịu. Cô cáu lên:

- Chocolat có dính dáng gì tới em. Đợi... thằng chả đánh bida với anh Trung xong, em sẽ trả lại cho bỏ ghét.

Nói xong cô vào bếp giờ lồng bàn ra ăn cơm. Thức ăn nguội lạnh làm Phượng nhói lên, nhói xuống, cô nhớ chuyện Nhã mời cô Tường Vân nào đó đi ăn cơm tiệm mà chua xót. Với anh, cô chưa khi nào được có những phút riêng tư ăn cùng như Nhã đã dành cho người ta. Tại Phượng là một con bé lóc chóc chưa đặt một địa vị nào trong xã hội, hay tại vì anh yêu cô thật tình nên quên nghĩ tới những chuyện... tầm thường nhưng cũng rất cần thiết đó?

Suy đi nghĩ lại. Phượng thấy mình có được gần gũi Nhã là bao, anh luôn là người chủ động trong việc gặp nhau. Chỉ ngồi bên anh vài lần trong các cafeteria ấm cúng, sang trọng là Phượng đã hạnh phúc lắm rồi, cô không đòi hỏi gì hơn vì cô nghĩ Nhã luôn luôn là người chùng mực, anh biết giữ tình yêu trong sáng của hai người. Anh là người yêu và cũng là người anh thân thương của riêng cô từ thuở nào, anh có trách nhiệm với tình yêu của mình, anh không hề vội vã vì Phượng vẫn còn bé, anh không cần tốn thời gian đeo đuổi vì anh đã nắm được trái tim cô, anh biết rằng duy nhất anh là người đàn ông cô yêu.

Phượng thở dài buông đũa xuống. Tại sao cô phải lệ thuộc vào người khác đến khổ như vậy chứ? Cô cứ phải trông chờ đợi đến bao giờ? Bất chợt Nhật Phượng nhớ lời... dóm dắt của Thiên. Nhã là người từng xa quê bảy, tám năm dài, rồi anh sẽ lại ra đi vì bây giờ gia đình anh có ở đây đâu. Cô và anh chưa ràng buộc nhau bởi bất cứ mối liên hệ nào ngoài lời tỏ tình mong manh của anh. Mà lời nói thì gió thoảng mây bay. Có lẽ đã đến lúc buộc Nhã phải danh chánh ngôn thuận tiến tới nói chuyện với gia đình rồi. Nếu anh thật sự yêu cô thì đó là việc làm đúng chứ có gì phải ngần ngại.

Chậm chạp dọn bát đĩa dơ vào thau, cô bắt đầu rửa. Ba cô ở lại Long An với ông bà nội, hai ông tướng Minh và Trung tha hồ đi hoang. “Đi hoang” là từ mẹ cô dùng để mắng hai cậu con trai cùng khi cả hai đi suốt đêm không về nhà. Anh Minh thì lảm lì làm thính còn anh Trung thì viện

lý do này nọ, rốt cuộc trong nhà cũng không ai biết hai người làm gì, ở đâu vào những đêm đó. Hai ông ấy thì già đời quá rồi, làm sao có chuyện đi lạc mà lo, ý Phượng muốn đề cập vấn đề riêng tư kia... Rõ ràng anh, chị em cô ai cũng muốn dấu kỹ con người thật của mình. Tại sao vậy kia? Phượng không hiểu nổi, nhưng bản thân cô, cô cũng đâu muốn để lộ ra cô đang yêu ai, đi chơi ở nơi nào, có thêm tâm sự nhưng chỉ thích tâm sự với bạn bè chứ không thích tỉ tê với anh chị trong nhà. Có lẽ trong gia đình này ai cũng là người tự lập và bươn chải giỏi trong mọi tình huống nên không cần sự giúp đỡ góp ý của kẻ khác.

Bước vào phòng giữa, Phượng mở ti vi xem để giết thời gian. Con người ta cũng lạ! Mới sáng nay Phượng còn nghĩ khi thi xong, việc đầu tiên là cô sẽ về nhà tắm cho thật mát rồi ôm gối ngủ một giấc quên đời, để bù những đêm gật lên gật xuống ngồi giữ quyển vở, nhưng bây giờ cô tỉnh như sáo, buồn ngủ là chuyện của hôm qua, hôm kia, không chừng tối nay cô lại thao thức khi tâm trí quá thành thoi còn trái tim thì quá nặng nề.

Chương trình ti vi đêm nay quá là nghèo nàn tẻ nhạt. Ngồi xem mục từ giới thiệu trên đài, mà cô chợt cười một mình khi nhớ gương mặt nhăn nhó của Trung. Anh cần nhăn cứ như rằng: “Riết rồi hết dám xem ti vi với bạn gái, nhất là bạn gái mới quen. Vì một đêm không đoán được người ta quảng cáo bao nhiêu loại... băng vệ sinh phụ nữ để các đấng anh hào biết trước mà né cho khỏi xui”. Lúc nghe Trung cần nhăn, Uyên đã hóm hỉnh đùa:

- Té ra mày cũng sợ bị “kẹt” à. Thế mày “kẹt” mấy lần rồi, và “kẹt” với loại băng nào? Phượng chưa kịp cười hùa với chị Uyên khi thấy anh Trung thộn mặt ra ngớ, thì đã nghe giọng chị Linh rít lên:

- Thôi dẹp ba câu đùa bá láp ấy đi! Rẻ tiền quá!

Vốn kiêng mặt Nhật Linh, nhưng hôm ấy Trung cũng không nhịn để đáp chất lại:

- Tui em sinh sau đẻ muộn nên rẻ tiền hơn đồ cổ là phải rồi!...

Vậy đó! Chị Linh hình như không biết đùa, và Phượng thấy mình có cố gắng cỡ nào cũng không thể gần gũi chị ấy nhiều hơn nữa được... Ngã người ra ghé bó, Phượng theo dõi màn hình một cách lơ đãng, những hình ảnh màu sắc nhẹ nhàng cùng các âm thanh ả ơ của điệu ca mau chóng đưa cô vào giấc ngủ không mộng mị. Phượng bừng tỉnh khi bị Nhật Uyên kéo chăn:

- Dậy đi rước mẹ về Phượng!

Cô cự nự:

- Chị với chị Linh làm gì không đi?

- Bạn có khách. Anh Nhã tới chơi này giờ.

Phượng tỉnh ngủ hẳn:

- Ai chứ?

- Anh Nhã, bạn anh Vi hồi đó đó...

Trời ơi! Vậy mà mình mê ngủ không hay gì cả. Nhật Phượng ngồi dậy:

- Sao chị không kêu em?

Giọng Uyên lạ lùng:

- Bộ anh là bạn mày sao mà kêu?

- Nhưng... anh Nhã cũng không phải là bạn chị.

- Thì này giờ tao làm người giúp việc lo pha trà bung nước chớ có ngồi làm bà chủ tiếp khách đâu. Để cho bà Linh ngồi nói chuyện với Việt kiều mới xứng!

Nhật Phượng chẳng để ý điệu bộ hờn dỗi của Nhật Uyên, cô như mở cờ trong bụng khi sung sướng nghĩ rằng “Cuối cùng anh cũng đã đến vì yêu em”. Bước xuống bếp rửa mặt, Phượng nheo mắt với mình trong gương rồi đi lên phòng khách. Nhã đón cô bằng nụ cười tươi và cái nhìn chỉ riêng anh mới có. Ánh mắt anh âu yếm vờn lên gương mặt hơi ửng hồng của Phượng:

- Trông Phượng óm hơn so với hôm gặp... ở nhà Nhật Vi. Chắc lo học thi dữ lắm phải không?

- Dạ! Em vừa học vừa trông... dài cả cô.

Linh nhíu mày:

- Trông cái gì dài cả vậy Phượng?

Phượng gãi gãi đầu:

- Ý em muốn nói với anh Nhã là mấy hôm trước em vừa học vừa trông tới ngày thi. Ngày đó đáng sợ thật, nhưng muốn thi đậu thì đừng sợ. Vì có trông hay không, ngày ấy dứt khoát cũng sẽ đến.

Nhã nhìn Linh một cái rồi quay sang Phượng, anh trầm giọng:

- Ngày ấy đã tới rồi...

Và nhìn Phượng, anh thừa biết cô bé đang rất hài lòng. Cố nén niềm vui xuống, Phượng phụng phịu:

- Em chỉ hơi hơi hài lòng thôi. Vì em còn phải chờ kết quả nữa.

Nhã bật cười tự tin:

- Kết quả sẽ rất tốt! Anh bảo đảm đó!

Nhật Linh góp lời vào:

- Sao anh dám chắc như vậy? Con bé này là gà xước, ngồi đâu gục đó, học ít ngủ nhiều. Anh thấy không? Mới giờ này đã đánh một giấc rồi. Y như gà!...

Phượng xụ mặt:

- Tự nhiên khai xấu em. Đây rồi tiếng dữ đồn tới... Canada cho chị vừa lòng!

Nhã vội giảng hòa:

- Nhật Linh đùa một chút mà Phượng đã giận rồi. Đúng là công chúa út có khác!

Định nói với Nhã là chị Linh không biết đùa đâu, nhưng khôn hồn sao Phượng kịp giữ mồm lại. Cô ngồi bẽ tay và biết mình với Nhã chỉ có thể ngậm trao nhau những ánh mắt nhưng nhớ nòng nản thôi. Nhật Linh sửa lại cách ngồi và hỏi:

- Anh Nhã thấy ngôi nhà này có khác gì xưa không?

Nhã ngược mắt nhìn quanh, cái nhìn của anh không có vẻ ước lượng đánh giá mà đong đầy xúc cảm. Anh như đang chìm khuất trong kỷ niệm xa xăm nào đó. Mãi một lúc sau anh mới giật mình rồi vội vã nói khi thấy mọi người đang chờ đợi.

- Đương nhiên tất cả đều đổi thay. Anh nhớ hồi đó ở gần bể cửa sổ có để ba bốn chậu xương rồng. Có một cây xương rồng tròn như quả bí đỏ rất nhiều gai, Nhật Trung thường gọi nó là hành tinh gai góc của chàng hoàng tử trong chuyện “Hoàng Tử Bé” mà Thu rất mê.

Nhật Uyên gật gù:

- Nhớ dai thật! Chị Thu đi lấy chồng và mang theo cái... tình chậu gai góc ấy rồi. Vì trong nhà này ngoài chị ra, không ai thích thứ cây toàn là gai mà không có lá ấy cả.

Giọng Nhã trầm hẳn xuống:

- Xương rồng là loại hoa đặc biệt chỉ có gai và hoa. Có lẽ số phận Nhật Thu cũng độc đáo như loại cây cô ấy thích.

Nhật Linh dừng dừng nói như nói về người xa lạ:

- Số phận của chị do chị chọn, trong nhà tụi em nào dám có ý kiến gì, bây giờ khổ, chị Thu cũng không trách ai được.

Tự nhiên Nhật Phượng khó chịu trước cách nói của hai bà chị. Cô thoáng thấy Nhã vương chút gì như muộn phiền. Phượng đã từng tâm sự cùng anh rằng ở gia đình cô, mọi người rất vô tình với nhau, nhưng có lẽ anh không tưởng tượng được mức đó vô tình đó tới đâu, bây giờ nghe Nhật Uyên và Nhật Linh nói ra suy nghĩ của mình về chị Thu, chắc anh mới hình dung cô đã từng cô đơn như thế nào để bày tỏ thương cảm bằng ánh mắt thiết tha kia... Còn Nhật Uyên với Nhật Linh mới thật là kỳ! Hai chị và Nhã chưa đủ thân tình như Phượng, sao lại đi nói về chị Thu như vậy chứ? Đành rằng đó là sự thật, nhưng có cần nhắc tới người vắng mặt với khách theo kiểu trên không? Coi chừng trời sẽ mưa to, vì bữa nay bà Linh nói nhiều quá!

- Phượng đi rước mẹ đi!

Tiếng Nhật Linh nhẹ nhàng cất lên như vừa nhắc nhở vừa ra lệnh làm Phượng... ức trong lòng.

Hừm! Nếu biết Nhã tới vì ai thì chị Linh đã không sai bảo một cách bất lịch sự như thế này đâu.

Biết là không thể nạnh chuyện này với người khác, Phượng hoãn binh:

- Còn sớm mà chị Linh!

- Mẹ dặn bây giờ rưỡi đến rước, bây giờ đã tám giờ rưỡi rồi, sớm gì mà sớm.

- Nhưng ít ra vẫn còn sớm so với em... phải không anh Nhã?

Phượng muốn khóc khi nghe anh vô tư trả lời:

- Đi sớm về sớm. Anh sẽ ngồi chơi tới lúc Phượng chở bác về mà.

Tức giận cô nói lấy:

- Anh nên về thì hơn, vì thế nào trời cũng mưa to.

Nhật Linh chau mày:

- Sao em biết sắp mưa mà nói kỳ vậy?

Chỉ chờ Linh rơi vào... bầy là Phượng sắp lại ngay. Tầm tầm với vẻ thích chí, cô cao giọng:

- Em nghe... cóc mở miệng này giờ.

Nhật Uyên cười thành tiếng, cô bảo:

- Đi chợ rồi đi chị... cả, ở đó lúp rúp coi chừng ăn đòn đấy!

Ngước mắt nhìn Phượng, Linh nói như đang ra lệnh cho nhân viên của mình:

- Chìa khóa xe trong túi xách, vào lấy và đi kéo mưa đúng như em tiên đoán.

Liếc vội Nhã một cái để tìm ánh mắt cảm thông, nhưng Phượng thất vọng khi nhận ra anh đang mãi mê nhìn về phía bể cửa sổ nơi ngày xưa để mấy chậu xương rồng anh An tặng chị Thu. Có cái gì đó lạ lùng toát ra từ anh, Phượng ngỡ ngàng đôi chút không hiểu sao lúc đó đôi chân cô tự động bước vào nhà trong để lấy chìa khóa của Nhật Linh. Tối nay anh đến đây vì em hay vì ai hơn? Nhã? ... Bước lại gương, cô nhìn kỹ mình lần nữa, rồi chậm chạp chải mái tóc dài quá vai, màu nâu mềm như tơ. Cô có giống Nhật Thu không nhỉ? Trong gia đình và cả trong dòng họ cô, ai cũng công nhận chị Thu là người đẹp nhất, chị Uyên còn thua xa lắm, làm sao lọ lem lọ nghe như cô dám giống nhỉ? Ngoại trừ mái tóc màu nâu hạt dẻ ra Phượng là Phượng gà xước. Giống chị Thu thì hãnh diện vì đẹp, nhưng cuộc đời chị ấy sóng gió quá! Lấy cái áo ấm bằng len màu rêu da khoác vào người, Phượng trở ra. Anh Trung đã về và đang cười hà hà với Nhã, thấy cô anh nói ngay:

- Anh chàng của em khá lắm! Chơi bida thuộc loại cừ, nói chuyện cũng sâu sắc khôn ngoan. Anh sắp hẳn vào loại gà đá hăng !

- Bất ngờ và bối rối vì có mặt Nhã, giọng Phượng lạc hẳn đi:

- không phải của em à ghen! Anh nói ầu hồng hà, em ghét hẳn ta số một.

- Nhật Trung xua tay:

- Rồi, rồi, không phải của em, nói thì phải nhớ, bây giờ lấy chocolat ra đãi anh Nhã chứ?

- Uyên tán đồng:

- đúng rồi! Nãy giờ có Chocolat mà quên. Nhờ có... chuyên gia ăn uống về mới nhớ, chị khu thử coi kẹo của kẻ mà nhỏ Phượng ghét ngon cỡ nào.

- Nhìn hộp kẹo Uyên đặt xuống bàn Phượng làm tỉnh. Từ lúc Thiên đem tới đến giờ, cô chưa thèm ghé mắt xem “nó” mang hình vuông hình tròn ra sao. Cô định ngày mai sẽ đem đến nhờ Hoài Tú trả lại cậu con bé, vì Phượng biết hộp kẹo này của Thiên cho chẳng phải của chị Đan Tâm như lời anh ta nói.

- Bây giờ biết làm sao đây không lẽ từ chối lời đề nghị của “Ông chuyên viên ăn uống” Trung trước mặt Nhã à.

- Xời ơi! Hộp kẹo đẹp quá trời! Chị Uyên thấy chưa? Vừa có hình thức lại chứa đựng cả nội dung thơm nức mũi. Ai như thằng cha Việt kiều rơm nào của chị, tặng mỗi cái bông hồng mà lại già mồm nói: “Biểu tượng của tình yêu bất tử”. Trong khi chưa được một buổi hoa đã héo queo.

- Nhật Uyên sượng trân nhìn vội Nhã, anh làm như không nghe lời Trung, cứ ngấm nghĩa hộp chocolat rồi chậm rãi nói:

- Tôi đã thấy món quà đặc biệt này rồi!

- Cẩn môi, Phượng thăm thán “khở” trong miệng. Chắc Nhã đã thấy hộp kẹo ở nhà của Thiên chứ không đâu khác. Đang còn hoang mang Phượng bỗng nghe anh nói tiếp:

- Ở bên Mỹ có một ngày gọi là “Ngày tình yêu”. Vào ngày đó, các chàng trai sẽ mua tặng người yêu những hộp Chocolat như vậy. Nhật Phượng đúng là người hạnh phúc vì chàng của Phượng rất am hiểu chuyện tình.

Trung gật gù:

- Anh chàng này Việt Nam đặc mà chơi điệu nghệ không thua Việt kiều. Anh thấy hẳn ta

được lắm đấy Phượng.

- Em đã nói không phải mà...

Nhật Uyên góp vào:

- Hồi xưa chị Thu cũng một sách như em. Chỉ hành ông Ân chạy tới chạy lui đưa đón dưới mưa, ba mẹ hỏi tới, chỉ toàn chối là không có, không yêu, không thương gì hết.

Thoáng thấy cái nhếch môi của Nhã, Phượng ức lòng muốn khóc. Cô đứng vội dậy:

- Nhờ mọi người thanh toán dùm em món quà tình yêu này. Em không đựng vào đâu, vì em chẳng có tí tình nào với chủ nhân hộp kẹo đó cả. Bây giờ em đi rước mẹ đây.

Nhật Trung trêu cô:

- Chạy từ từ, đừng giận quá mà lọt ổ gà đó nghe... gà mờ.

Phượng phóng xe ào ào qua con đường vắng, cô tức Thiên thì ít mà giận Nhã lại nhiều. Anh thừa biết cô yêu anh, nhưng anh vẫn đang tâm nói những lời trêu chọc cho hả cơn ghen.

Ghen à? Trời ơi! Nếu Nhã biết hộp Chocolat đỏ của Thiên, thì chắc anh sẽ không ghen đâu. Trái lại có thể anh chẳng bao giờ thèm nhìn đến cô nữa. Nhưng mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn của cô mà! Phượng đến nhà bác Hai thì mẹ cô đã đi xích lô về rồi. Phượng đành phóng xe bạt mạng trở về. It ra cô cũng phải nói được vài lời gì đó cho Nhã hiểu rằng cô hoàn toàn không muốn nhận gói quà đó. Ít ra cô cũng phải nói xa nói gần cho Nhã hiểu cô chứ!

Nhưng khi tới nhà. Nhật Phượng thấy đèn trong phòng khách đã tắt, chỉ còn mỗi Nhật Trung ngồi ngoài sân hút thuốc, chờ mở cổng cho cô.

Phượng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Trung bước tới dẫn xe vào sân. Anh nghiêm túc:

- Tao hỏi thật! Mà không thích Thiên à?

- không!

- Sao vậy?

- Tại em không thích chớ sao. Hỏi gì kỳ!

Trung búng điếu thuốc ra xa. Tàn lửa đỏ bùng lên rồi tắt lịm trong đám cỏ ướt sương đêm.

- Nhà này bao giờ cũng thế! Khó lòng xích lại gần nhau ghê. Tại màng ngốc nhất nhà, tao thấy lo mới hỏi, chớ có như bà Linh hay bà Uyên ai mà dám đến gần. Thi thôi... Mệt! Bà nào cũng quái quỷ như nhau.

Phượng rầu rĩ làm thinh. Cô không dám mở lời nói với Trung về Nhã. Cô không quen tâm sự với anh chị của mình và thấy xấu hổ... Biết anh Trung có thông cảm với cô hay không, hay lại la toáng lên, vì cô biết Trung chẳng ưa thích gì Nhã.

Cô lên tiếng:

- Em tưởng mọi người còn trong phòng khách chứ. Ai dè anh Nhã về rồi.

Trung cười khan:

- Anh ngồi đó, ông ta có trở tài nói láo được đâu mà không về sớm.

- Bộ anh hay nói... láo lắm sao?

Vừa khóa cổng rào lại Trung vừa nói:

- Nói láo đây có nghĩa là tán hươu tán vượn, dây dưa ve vãn con gái, chớ không phải là nói dối. Anh ta tới đây làm gì, nếu không phải là để tán con gái nhà này.

Lời Trung nói làm Phượng mắt bình tĩnh, cô kêu lên:

- Anh lại nhìn người ta bằng cái nhìn khe khắt. Em có nghe anh tán ai đâu nào?
- Sao lại không? Em lại nhìn anh ta bằng cái nhìn bênh vực. Anh ta... nói bằng cái nhìn đầy tình ý - với riêng ai anh ta muốn trở mối. Anh để ý thấy mắt Nhã làm việc suốt tối nay ấy chứ!

Phượng nhăn mặt:

- Em không tin!
- Nhưng phải cảnh giác. Anh từng biết ông Nhã quá mà!

Sực nhớ có lần Trung đã nói như vậy, Phượng hỏi tới:

- Anh biết cái gì mới được?
- Ô thì biết về mối tình của anh ta hồi trước khi đi Canada. Cũng dữ dằn chớ chơi sao!

Nuốt nước bọt, Phượng nghe cổ mình khô khốc:

- Nhiều... lắm hả?

Nhật Trung lừ mắt:

- Hỏi chi vậy? Mày tò mò quá! Chỉ nên biết là tránh xa anh ta ra thì tốt hơn.

Phượng âm ức:

- Vậy cũng la người ta. Bởi vậy...
- Bởi vậy sao chớ?
- Bởi vậy trong nhà này, khó ai gần ai lắm. Đụng chút là la, chớ không khi nào giải thích, động viên hay thông cảm với em út...

Nghe giọng giận dỗi của Phượng, Trung nhăn nhó:

- Còn mày! Hề anh chị động tới là đã nhè, ai mà dám nói thêm cho ngập lụt nhà cửa. Mà em hỏi chi chuyện ông Nhã. Anh thấy Thiên được lắm đó. Hồi nãy tụi anh ngồi uống cà phê nói chuyện khá lâu. Tay đó sâu sắc lại già đời, có kinh nghiệm sống phong phú.
- Nhưng anh ta có yêu em đâu. Anh cứ khen hoài... coi chừng te hen đó!

Trung cười cười:

- Chẳng có thằng nào không yêu lại tốn công đeo đuổi. Tin anh đi, kẹo chocolat của hắn ngon thật, nhưng đâu phải vì vậy mà anh nói vào dùm hắn đâu.

Phượng vùng vằng:

- Em ghét anh ta lắm!

Nhật Trung nghiêm trang:

- Nhưng em cũng không ưa anh Nhã chứ?
- Ô! Anh lại nói tầm bậy.

Phượng hốt hoảng kêu lên. Rồi cô xuống nước hỏi:

- Ông Thiên có nói gì... em hôn?
- không! Nhưng đừng đánh trống lảng nữa. Em thích Nhã chớ gì? Nè! Anh nói rồi, Nhã không hợp với em đâu. Nói đúng ra, anh ta không hợp với bất cứ ai trong gia đình mình.

Để mặc Phượng đứng chết trân dưới hàng hiên, Trung nhỏ nhẹ:

- Vào ngủ đi. Khuya rồi!

Phượng bướng bỉnh:

- Em không vào, nếu anh chưa nói tại sao em với anh Nhã không hợp nhau.
- Muốn biết thì em lên hỏi anh Vi ấy! Nhã bây giờ khác xa Nhã ngày xưa rất nhiều. Anh ta còn dám tới nhà mình, nghĩ cũng hay!

Dứt lời Trung lững thững bước ra khóa cổng. Phượng lẽo đẽo theo sau:

- Nói cho em biết đi. Chuyện gì vậy? Tại sao vậy?
- Anh sẽ nói với điều kiện em phải quên anh ta đi!

Phượng ngạc nhiên và đau đớn mờ cả hai mắt. Cô run rẩy thốt lên:

- Nghiêm trọng dữ vậy à? Nói đi, tại sao?
- Anh ta từng theo đuổi chị Thu.
- Nhưng chị Thu khước từ vì chị yêu anh An!
- đúng vậy!

Nhật Phượng bỗng thấy mình bình tĩnh lạ lùng:

- Vậy có gì quan trọng đến mức em phải quên anh ấy? Trong cuộc đời này chuyện tình chị duyên em là lẽ thường mà!
- Nhưng với gia đình mình, chuyện này không thường chút nào cả. Em phải quên Nhã cũng như quên câu chuyện đêm nay.

Phượng rối bời trong tuyệt vọng:

- Em không quên Nhã được khi những lời anh bắt buộc không thuyết phục được em. Em với anh rất hợp nhau...
- Nhưng cuộc đời đâu dễ dàng như em nghĩ, em chịu cho Nhã mượn hình dáng mình để yêu người khác sao?
- Em không tin anh Nhã đối với em như vậy. Em không thể tin.

Trung có vẻ giận:

- Nghĩa là em không tin anh chớ gì? Thôi được, để anh nói hết cho em biết. Chính vì ông Nhã mà chị Thu và anh An chia tay mặc dù hai người vẫn còn thương nhau.

Nhật Phượng kêu lên:

- Vô lý! Anh đi tính ra tám chín năm rồi. Trong khi chị Thu và anh An mới bỏ nhau chừng ba năm nay.

Lắc đầu thương hại, Trung lên giọng giải thích:

- Về sống với nhau cơm lành canh ngọt đâu có việc gì phải nói, lúc hờn giận rồi ghen tuông thì quá khứ lại đòi mở sống dậy. Nhã là một dĩ vãng đáng nguyên rửa nhất, anh ta trở về ghé vào thăm anh Vi. Lẽ là chỗ làm của bà Uyên để đổi đồ la, tắt vào công ty của bà Linh để xâm nhập thực tế. Hừ! Thật ra có trời mới biết ông ta muốn gì. Bây giờ lại lòi ra chuyện Nhã thường ghé chỗ con bé Hoài Tú...

Nói tới đây Trung chợt im bật, Phượng chợt hiểu Thiên là người đã... mách lẻo với anh chuyện riêng tư của cô. Lúc này Phượng không còn tâm trí đâu để rửa xa? Thiên, trái tim cô buốt nhức, đầu óc cô mụ mẫm với những lời anh Trung vừa rồi. Lẽ nào anh đến với em vì em có những nét giống chị Thu. Lẽ nào những lời yêu thương ngọt ngào đắm say kia là những lời nói dối. Em không làm sao tin được điều đó, chẳng qua anh Trung đã cường điệu hóa mọi việc vì anh có ác cảm với anh thôi!

Mí mắt nặng trĩu, Nhật Phượng chậm chạp hỏi anh trai:

--Tại sao vì anh Nhã mà chị Thu và anh An ly thân?

Trung ngân ngữ:

--Có thể anh An ghen khi chi. Thu nhắc tới Nhã...

--Vô Lý! Anh An quan hệ tùm lum với các cô ca sĩ, các nữ khán giả ái mộ nên chi. Thu chịu không nổi mới ly thân. Từ trước tới giờ trong nhà, ai cũng nghe chi nói như vậy, bây giờ có anh là nói khác. Em không tin!

Phát một cử chỉ thất vọng, Trung im lặng nhìn lên trời. Anh cố gắng suy nghĩ và cẩn thận chọn từng lời:

--Có những điều anh không thể nói ra hết để em tin. Vì chi. Thu muốn dấu. Em biết rồi đó! Chi. Thu cũng như em, như anh, như mọi người trong nhà - coi bí mật đời tư của riêng mình là quan trọng hơn bất cứ điều gì khác.

Nhật Trung thở dài:

--Nhưng vì em, anh sẽ nói đúng như anh phải nói. Anh An cho rằng bé My My không phải là con mình...

Đột nhiên Phượng ngồi xuống ôm mặt. Trung biết cô đang bị kích động. Anh vội vã nói tiếp:

--đó là nghi ngờ của anh. Điều anh muốn khuyên em là hãy nghĩ tới chi. Thu và tình cảm gia đình.

Cặp lông mày xéch của Trung hơi nhướn lên:

--Và em cũng phải nghĩ tới bản thân. Em sẽ không bao giờ được hạnh phúc nếu em tiến tới xa hơn nữa với Nhã. Bây giờ em có thể khóc lóc vài ba tháng, nhưng em không phải chịu nổi cay đắng trong suốt cuộc đời còn lại. Em nên nghe anh, hãy quên hẳn đi!

Rõ ràng đó là câu kết thúc cuộc nói chuyện ngàn năm một thuở của hai anh em. Một câu kết thúc đáng sợ!

Phượng hoang mang bước vào sau Trung, cô đóng cửa phòng và bốp ổng khóa. Phải chi người ta có thể khóa được trái tim và đoạn tuyệt với những tháng ngày đã sống dễ dàng như cô vừa khóa cửa nhỉ?

Tựa vào tường lạnh nhám. Phượng tưởng mình sắp chết đuối vì nỗi đau mỗi lúc một thấm dần... Phải quên, phải quên! Nhưng tại sao phải quên? Tại sao cô phải tin và phải nghe lời của anh Trung chứ? Anh ấy vừa kể một chuyện hoang đường đó mà! Phượng trấn an mình rồi bước lên lầu bằng những bước nhẹ nhàng dứt khoát.

Chương 8

Rốt cuộc Nhật Phụng cũng kiếm được cách vào nhà Thiên lúc anh đã đi làm, cô nhất định tìm gặp Nhã cho kỳ được.

Con bé Nguyệt ra mở cửa phải chưng hửng khi thấy Hoài Tú cười khoe hai chiếc răng mới thay to như hai tấm thớt. Con bé đẩy rộng cửa rào rào bảo:

--Cô Phụng vào đây với con.

Vẫn theo thói quen cũ, Nguyệt chạy theo lảng xăng lít xít:

--Không có cậu Thiên, cậu Nhã gì ở nhà hết!

Hoài Tú ngênh mặt đáp:

--Em tới thăm bà ngoại mà! Bà ngoại ơi, bà ngoại!

Con bé xăm xăm chạy vào trong, bỏ mặc Phụng đứng chờ vợ ngoài sân. Nguyệt liếc cô một cái rồi cũng đi tuốt. Bỗng dưng Phụng bối rối, cô chẳng biết làm cách nào để gặp được Nhã khi anh chỉ cách cô có một tầng lầu. Tò mò cô bắt đầu nhìn xung quanh.

Lần trước Phụng mãi cãi tay đôi với Thiên, nên cô không có thời gian quan sát, ngôi nhà đồ sộ giàu có của anh.

Phải nói nhà Thiên quá rộng, khu vườn xung quanh rợp bóng cây ăn quả làm Phụng ngần ngại không dám bước đi. Cô dựa vào gốc nhãn nghe hoa thơm nhẹ nhàng và nhìn những cái bông trắng ngà nhỏ li ti rơi đầy trên đất mà thầm mong Nhã xuất hiện.

--Cô Phụng ơi cô Phụng!

Phụng vội bước trở ra. Ngay lối đi vào nhà, cô thấy Hoài Tú đứng phụng phịu.

--Sao vậy Tú?

Con bé tỏ vẻ ầm ức:

--Bà ngoại đang có khách, bà ngoại nói con dẫn cô giáo vào thăm “Vườn địa đàng” của cậu Thiên, không thời thăm tượng Phật Bà Quan Âm. Với lại bà ngoại bảo con mời cô Phụng ở lại ăn cơm cho vui.

Ngạc nhiên Phụng hỏi:

--Vườn địa đàng của cậu Thiên là cái gì? Nó ở đâu?

--Nó ở đây nè!

Vừa nói Hoài Tú vừa kéo tay Phụng đi tuốt ra sau. Hai người đi hết mấy hàng cây ăn trái thì mới tới một khoảng sân rộng được rào lưới cẩn thận, xung quanh rào cả trên nóc rào là những loại dây leo chằng chịt nhìn xa xa giống một ngôi nhà được kết bằng lá và hoa đủ màu. Chỗ thì hoa bím bím màu tím cà dịu mắt, nơi thì hoa huỳnh anh vàng duyên dáng rung rinh theo gió, có cả những lá trầu không to lớn vững chãi bám sát cột sắt to tròn.

Nhật Phụng sững sốt:

--Trời ơi! Đẹp quá!

Cô lơ ngơ bước theo bé Tú. Con bé nhẹ nhàng đẩy cái cửa cũng bằng lưới ra rồi kéo Phụng vào. Ở đây ánh nắng chọt dịu hẳn vì day leo dàn nhau phía trên đầu che phủ. Cô thích thú nhìn một chú thỏ bạch thân nhiên ngồi giương mắt hồng hồng với vẻ dạn dĩ khác xa lời người đời thường nói “nhát như thỏ”.

Bước thêm vài bước nữa, Nhật Phụng phát hiện ra không phải chỉ có một con thỏ mà còn nhiều con khác đang chạy quanh quần, với những chú sóc nâu mắt đen tròn, đuôi xòe bung ra tuyệt đẹp.

Một bên vách của khoảng vườn này là vách tường của ngôi nhà được đắp đá lồi lõm y như hòn non bo, trên đó một dòng thác nước đổ xuống rồi chạy lượn lờ trong các ngõ ngách của những tảng đá to nhiều hình thú đẹp mắt rồi lẫn khuất vào đâu đó tận cuối vườn.

Không khí mát dịu và thơm mùi hoa lài làm cô băng khuâng. Phụng kéo Hoài Tú ngồi xuống bên tảng đá nhìn mấy con vịt Nhật Bản đủ màu đang rìa lông dưới nước. Trên mặt hồ một bông súng nở bung hết các cánh như khoe cái sắc đỏ tím đặc biệt của nó.

Ở đây đúng là một thế giới khác mà Phụng chưa bao giờ tưởng tượng tới:

--Cậu Thiên còn nuôi thỏ nè, sóc nè, gà sao nè, con ba ba nè, rồi con vẹt nữa... Ủa! Nó đâu rồi?

Như trả lời câu thắc mắc của Hoài Tú, một âm thanh chát chúa vang lên:

--Có khách tới chơi! Có khách tới chơi! Mau mau rót nước. Mau mau rót nước!

Hoài Tú khoái chí:

--đó! Cô Phụng thấy chưa. Nó không phải là con chim bình thường, nó khôn như người ta ấy. Cậu Thiên nói nó là giống vẹt đặc biệt chỉ có ở? Mã Lai.

Tự dưng Phụng biu môi:

--Cô không tin!

Hoài Tú không chịu, nó cãi lại:

--Thật mà! Không tin cô hỏi cậu Thiên đi! Vẹt của cậu Thiên còn biết hát nữa. Nó hiếm có nên mua mắc lắm. Cậu con nói mà!

Nhật Phụng gật đầu:

--Cô biết, con vẹt này giỏi y như cậu Thiên vậy đó!

Dứt lời mĩa mai, Phụng nhìn xuống chân mình, cỏ ở đây là loài cỏ lạ bé tí, mọc sát trên đất như một lớp nhung dày màu xanh dịu mát. Trong “Vườn địa đàng” này hình như mỗi góc cây phiến đá đều được sắp xếp cẩn thận theo bố cục hẳn hoi. Hoa lạ, cỏ cây từng bụi, từng sắc, từng khóm chen chúc bên nhưng hơn da mau gan ga, cứ lần lượt khoe mình dưới mắt Nhật Phụng khi cô bước qua, cho dù ghét Thiên cách mấy, cô cũng thầm khen anh có đôi mắt thẩm mỹ... dẫu sao

anh ta cũng là kiến trúc sư mà!

Ném một hòn sỏi xuống hồ cá, Nhật Phụng nhìn những vòng tròn từ từ lan rộng ra trên mặt nước, cô bặm môi do dự rồi hỏi:

--Ồ! Còn cậu Nhã ở đâu Tú?

Đang chạy theo con thỏ nâu, Hoài Tú dừng lại nói:

--Cậu Nhã ở trên lầu. Mình lên sân thượng thăm tượng Phật Bà rồi vào chỗ cậu Nhã chơi.

Thấy Nhật Phụng đứng tần ngần, Hoài Tú sợ cô không chịu, nó nắm tay kéo đi miệng tía lia:

--đi đi cô, phía này nè!

Cuối “Vườn địa đàng” lại có một cánh cửa, hai cô cháu chui ra và Hoài Tú cẩn thận gài chốt cửa lại. Con bé lè lưỡi trước khi giải thích:

--Ai không nhớ gài chốt, cậu Thiên không cho vào vườn. Cậu khó tính lắm!

Phụng lom khom tránh những cành nhãn sà sát đất để theo Hoài Tú, tới một cái thang xoắn ốc, con bé hăm hở leo lên:

--đi đường này mình khỏi vào nhà. Cậu Thiên nói như vậy!

Dưới mắt Hoài Tú, cậu Thiên của nó là thần tượng, cậu Thiên nói cái gì cũng đúng, cũng phải, cũng hay. Trong đôi mắt mình Phụng không hiểu cô đã từng... thần tượng ai đến như thế chưa, nếu có chắc người ấy là Nhã. Phụng thầm đau đớn với ý nghĩ này. Suốt thời mới lớn cô luôn mơ tưởng và ao ước có một ngu[^]*i* yêu như Nhã, chính mong ước đó đã làm Phụng mê muội ngã vào vòng tay anh mà không nghĩ ngợi xa xôi gì cả.

Lên tới sân thượng, Nhật Phụng chưa kịp dừng lại nghỉ mệt thì chân cô bị thôi thúc phải bước tới vì cách bài trí đặc biệt ở đây.

Trước mắt Phụng là một Phật Bà Quan Âm bằng đá trắng, to cao gấp đôi người thường. Phật Bà đang nhìn cô với nụ cười từ bi độ lượng. Xung quanh đó là vô số phong lan, cây cảnh trong xanh tươi đẹp mắt không thua gì “Vườn địa đàng” dưới đất của Thiên.

Có lẽ trên đây là cõi niết bàn của ba mẹ, còn dưới đó là trần gian muôn màu của cậu con cưng, Nhật Phụng mỉm cười vì sự so sánh ví von của mình.

Cô chưa hề gặp bà ngoại của Hoài Tú lần nào. Nhưng theo lời Đan Tâm khoe thì mẹ chị ấy còn trẻ lắm, bà sống thoải mái hiện đại vô cùng. Vì vậy khi nhìn thấy cảnh nhang khói, trầm hương còn thơm lừng nơi thờ phụng, Nhật Phụng khá ngạc nhiên, cô không tưởng tượng nơi mẹ của Thiên như thế nào.

Nhìn cây cảnh quần quanh một đồi, cô rụt rè:

--Mình xuống phá cậu Nhã đi Hoài Tú.

Con bé gật đầu rồi chột ngẩn ngừ:

--Sợ... cậu Nhã rầy quá. Hồi nãy con nghe chi. Nguyệt n'oi cậu Nhã cũng đang có khách.

Tim Phuong thất lại, cô hỏi tới:

--Ai vậy? Con biết không?

--Cô Anh Tiên, con ông Binh, bạn bà ngoại. Con gh'et ông già "Xiberi" này lắm!

--Sao lại ghét?

Hoài Tú dẫu môi:

--Tại ông mời bà ngoại đi Vũng Tàu nên hôm sinh nhật con đâu có ngoại. Còn cô Anh Tiên á hả! Mỗi lần gặp con l'á néo hai bên má, đau muốn chết. Con cũng ghét cổ luôn!

--Bộ... bộ cô Anh Tiên thường tới thăm cậu Nhã lắm ha?

Hoài Tú gật đầu:

--Lần nào mẹ cho tới nhà ngoại, con cũng gặp cô Anh Tiên nói chuyện với cậu Nhã hết. Hai người cứ ở miết trong "Vườn địa đàng" của cậu Thiên. Con vô chơi với thỏ con bị đuổi ra mới tức chứ! Thế nào con cũng mách với cậu Thiên.

Rồi như sực nhớ ra điều gì đó, con bé vỗ tay đánh bốp:

--Con biết roi^^! Tại cậu Nhã hay néo má cô Anh Tiên, cổ đau quá thành ra néo lại con cho đỡ khổ chớ gì. Lần này gặp cổ con sẽ lấy hai tay bịt má lại, con chỉ đứng kể cô Phuong thôi thử xem cô Anh Tiên dám néo không?

Nhật Phượng hôi rùng mình. Cô còn gặp Nhã để làm gì nữa chớ! Cô sẽ nói gì bây giờ, và chờ đợi để nghe ơ? Nhã những gì đây?

Không lẽ tất cả ở anh là giả dối, là độc ác? Nhưng cô có tội gì để anh lại đối xử như thế? Phải chăng vì cô đã lỡ ra rằng cô quá yêu và cần có anh trên đời, trong khi Nhã chỉ muốn mượn hình bóng cô để nhớ lại một mối tình từ lâu đã chết.

Không phải đâu! Người ta vẫn yêu thành thật một người giống người... xưa của mình mà! Nhã yêu cô chỉ vì cô giống chi. Nhật Thu. Còn những cô gái khác, có lẽ vì xã giao nên anh phải tiếp xúc. Nhưng có nên gặp Nhã lúc này không?

Đat(. hai tay lên vai Hoài Tú, Phuong nói:

--Bây giờ như vậy! Tú ở lại ăn cơm với bà ngoại, chiều mẹ qua rước. Cô Phượng phải về.

Dấy nãy lên, Hoài Tú lắc đầu:

--Con không chi,u! Cô chưa gặp bà ngoại con mà đã đòi về.

--Thì còn hôm khác... cô sẽ tới nữa...

Quen thói con cưng được chiều chuộng, Hoài Tú hăm dọa:

--Cô Phuong be con khóc liền!

--Nhưng bây giờ xuống nhà chớ, không lẽ cô với con ở đây hầu Phật hoài sao?

Hòai Tú đưa Phượng đi cầu thang dẫn vào bên trong nhà. Xuống tầng thứ hai, Tú chỉ vào một phòng to sát cầu thang rồi nói nhỏ:

--Cậu Nhã ở trong đó!

Phòng khép hờ cửa, cô nghe có tiếng nhạc và tiếng cười khúc khích vang ra. Tê tái cả lòng Phượng nhắm mắt bước bừa xuống, cô loạng choạng hụt chân té bổ về trước. Hòai Tú hoảng kinh hôn vĩa la toáng lên khi thấy Phượng lăn long lốc:

--A... Ba ngoại ơi! Bà ngoại, cô Phuong té...

Nghe Hòai Tú la, Nhật Phuong gượng ngồi dậy, nhưng chân cô đau quá, Phượng đành ngồi dựa vào tường, lòng thầm gọi tên Nhã...

Ngồi nhâm nhi ồi một mình giữa khoảng vườn nhỏ sau nhà, Phượng ảm ức nghĩ tới Nhã. Thái độ cô tình lạnh lùng xa lạ của anh khi cô té hôm qua, cho Phuo8.ng biết anh đang giận cô. Phượng khe khẽ lắc đầu. Sao thế nhỉ? Lẽ ra cô giận mới đúng, vì anh đang bên một cô gái khác mà! Nhật Phượng nuốt vội miếng ồi khi chợt thấy Thiên bước ra vườn và đi về phía mình. Phuo8.ng làm bầm ngạc nhiên:

--Oan gia đi đâu vậy kia?

Định tránh mặt chỗ khác, nhưng vừa đứng dậy cô đã nhăn mặt vì cái chân bị bong gân buốt thốt lên:

--Uí da!

Liếc về phía Thiên, Phượng bồi thêm:

--Thấy ghét!

Thiên lam` như không nghe giọng chanh chua của cô, anh tự nhiên ngồi xuống kê bên chầm chọc:

--Hôm qua về tới nhà, nghe mọi người, nhất là Nhã kể chuyện Phuo8.ng té từ tầng hai xuống... dưới đất mà ê ảm cả mình, tôi vội chờ sáng đê>? thăm Phuo8.ng ngay. Trên đường đến đây tôi tưởng tưởng sẽ gặp cô nằm ngay đơ trên giường, người mê như chuối, răng thì... cái cứng cái lung lay. Ai có ngờ! Quả thật Phượng có sức khỏe kinh người và giả... đồ cũng thuộc bậc su(*.

--Cái gì? Ai giả đồ thuộc bậc sư?

Diềm nhiên cầm một miếng ồi chầm vào chén muối ớt, Thiên cho vào miệng cắn một miếng nghe dòn tan, Anh trả lời:

--Cô chớ còn ai! Tôi nghe bé Tú nói lúc té, cô xiui lên xiui xuống đến nổi thẳng Nhã phải bế cô

lên quay ba bốn vòng như nhảy valse rồi làm... hô hấp nhân tạo cô mới chịu tỉnh dậy mà. Như vậy không phải giả đờ thì giả bo, ^, giả ngay, giả vờ.

Nhật Phương đánh đá:

--Tôi giả gì mặc xác tôi. Nếu đến đây để nói những câu tro trên như vậy, tốt hơn hết là đừng đến. Tôi đâu có mong anh, sao anh thích làm phiền người khác quá.

Cần thêm một miếng ổi nữa, Thiên nhăn mặt chê:

--... Chua thật!

--Chua mới vừa với anh! Người chuyên môn nói lời cay độc và dối trá.

Gật gù, Thiên chớp mắt:

--À! Té ra cô cũng tinh ý đấy chứ!

Không đợi Phương xen vào, anh nói tiếp:

--Cô biết tôi... cay nên cô cố tình... chua cho xứng đáng với tôi phải không?

Làm như không nghe câu vừa rồi của Thiên, Phương lạnh lùng:

--Anh tìm tôi có việc gì vậy?

--A! Dĩ nhiên là việc thăm bệnh.

Bĩu môi, Phương dài giọng:

--Thăm kiểu anh chỉ làm người ta bệnh thêm vì tức.

--Tôi lại thấy trái lại ấy chứ. Chứng cứ là người tôi thăm này giờ hầm hừ cứ cãi với tôi. Rõ ràng phương pháp “dùng độc trị độc” áp dụng với Phương thành công chín mươi chín phần trăm. Trời đã giúp cô bien^' đau thương... người này thành thù hằn... kẻ khác. Càng hận ăn càng nhiều, nhờ vậy mau hết bệnh.

--Trời ơi! Anh còn “xin” không mà nói năng lộn xộn, tôi không hiểu gì hết vậy!

--Làm gì có chuyện “xin” khi thăm bệnh.

--Vậy anh muốn gì?

--Lẽ ra câu này tôi hỏi Phương mới đúng. Tôi định hỏi Phương muốn gì mà tới nhà tôi. Rồi đi lên lầu thượng, lầu hai, lầu một chi vậy, để... nhồi máu cơ tim mà té lan(lòng lộn như trái banh từ trên xuống đất?

--Chuyện của tôi anh hỏi làm gì?

Nhếch mép cười rất dễ ghét, Thiên bắt bẻ:

--Tôi phải hỏi chứ! Lỡ như hôm qua cô vỡ tim chết ngay trong nhà, thì chuyện gì sẽ xảy đến với

tôi? Đám gia đình cô sẽ nghĩ rằng cô chết vì tôi mới vắng mặt có một tuần lễ, cô nhớ quá chịu không nổi đành tìm đến thăm, tuốt tận trên lầu...

Phượng bực tức:

--Anh đừng nói xàm nữa!

Thiên nhìn như xóay vào mắt cô, giọng nghiêm lại:

--Tôi chẳng hề nói xàm vì có người đã dựng chuyện như vậy

.

--Ai?

--Hừ! Cô làm sao đủ sức chịu đựng để nghĩ ra là ai? Nhưng đúng là anh ta đó! Anh ta... "bán cái" cô cho tôi, vì anh ta ghen hay thật long anh ta muốn vậy, thì cũng tổn thương đến tình cảm của tôi.

Phuon*g khó chịu:

--Anh tự đề cao mình quá. Tôi không nghĩ Nhã tệ như thế!

--Cô cũng còn mê muội tôn sùng người xảo trá đó dù hôm qua đã té đau suýt chết à. Thôi thì chuyện đó của cô, tôi không cần quan tâm đến, điều tôi muốn trách Nhã là tối hôm qua có mặt người... yêu của tôi, mà anh ta cố tình oang oang môm xướng lên rằng cô là ... là... bỏ tôi.

Nhật Phuon*.g nóng cả mặt, cô bênh vực Nhã:

--Anh không biết gương hay sao? Việc gì anh Nhã phải nói thế khi anh thừa biết tôi... tôi... đâu có chút tình y'gi` với anh.

Bỗng dưng cô nghẹn ngào, hít hít mũi Phượng phân bua.

--Tôi muốn gặp Nhã để nói chuyện rất quan trọng. Nhưng vì anh nên anh đâu thèm tới nhà Hoài Tú nữa. Rồi cũng vì hộp Chocolat mắc dịch của anh nữa, anh làm sao tới nhà tôi được. Có mấy lần tôi muối mặt đến gặp con bé Nguyệt ở công, nó lạnh nhạt bảo rằng: "Cả cậu Nhã lẫn cậu Thiên đều đi vắng" Muốn vào được tận "Vườn địa đàng" của nhà anh, tôi phải đi với Hoài Tú thôi.

Thiên nhếch môi:

--Gặp Nhã vội thư thế... đó cái cầu thang của cô cũng chẳng giải quyết được gì, đã vậy còn khổ lây qua người khác. Phiền quá!

Phượng tự ái:

--Phiền sao anh đến đây chi nữa? Không lẽ để mắng vốn tôi những lời anh Nhã nói. Xin lỗi! Tôi không ngờ để phải trở thành nạn nhân của anh đâu. Thú thật, tôi hiểu không nổi con người anh, nhưng tôi hiểu được lối sống Tây Mỹ vô đạo đức của anh.

Mặc cho Thiên ng*~o ngang vì câu hơi nặng của mình, Phượng hừng hờ lên giọng:

--Ch'ình anh là nguyên nhân đê? Nhã nghi ngờ tình cảm tôi dành cho anh, nếu không thì tới giờ

này ảnh đâu có giận tôi. Còn nữa, tại sao anh nói với anh Trung là Nhã hay đến nhà Hoài Tú để tìm tôi. Đàn ông như anh tôi xem xong thua mấy bà hàng vịt.

Dứt lời Phượng hất mặt sang chỗ khác, Thiên giận điên lên, anh nắm vai cô kéo mạnh:

--Này! Đừng hỗn nhe cô em. Coi chừng ăn bộp tai bây giờ.

Nhật Phượng hét vía trước nét mặt giận dữ của Thiên, cô cố cựa người ra khỏi đôi tay cứng như hai gọng kìm, nhưng không được khi Thiên kéo sát Phượng vào mặt mình, giọng anh đánh lại.

--Tôi chưa thấy ai ngốc như cô, chẳng hiểu Nhã có bùa ngãi gì mà cô mê mệt dữ vậy. Cô không tin tôi đã đành, cô lại không tin ca? Nhật Trung rồi quang xien lên mặt hạch hỏi tôi những điều thật buồn cười. Buồn cười nhất là việc cô nghĩ tôi lợi dụng mỗi cơ hội có được để nhảy vào quyến rũ cô. Cô thử nhìn lại mình xem đáng giá là bao mà làm cao đến thế. Hừ! Đừng bao giờ cho rằng người ta tốt với mình l' a có mục đích nhe bé con. Tôi nói cho mà biết, Nhã chẳng hề yêu cô đâu. Nó định tiến tới hôn nhân với Anh Tien đó!

Phuong rít lên:

--Anh nói dối!

Thiên thô bạo đẩy Nhật Phượng ra:

--Tin hay không mặc xác cô, nhưng đề nghị cô nhấn chuyện này với Nhật Uyên dùm. Tôi hy vọng chị cô già đời từng trải sẽ hiểu rõ bề trái anh chàng việt kiều thích tỏ tình bằng cách tặng hoa hồng này hơn cô.

Dứt lời Thiên đùng dậy đi? Mặc Nhật Phượng ngồi thừ ra chiê'c xi'ch đu. Những lời anh vừa nói ra làm Phượng cho'ang va'ng. Linh ti'nh cho cô biê't hình như Thiên không no'i dô'i, cô chẳng hy vọng gì nữa rồi. Nhưng tại sao kỳ vậy? Cô chẳng hiểu gì cả.

Hồ't hoảng Phượng gọi:

--Anh Thiên!

Vừa gọi cô vừa gượng đư'ng lên, vì vội vàng nên Phượng loạng choạng suy't te'. Thiên nhanh nhẹn chụp tay cô ke' o lại, giọng mỉa mai:

--Thê' nào? Tôi sẽ giu'p được gì cô đây?

Nhật Phượng không tra? Lờì. Cô nhìn anh đột ngột, hình như câu mỉa mai vừa rồi không có nghĩa gì vớ'i cô hê't. Suô't đêm qua nằm trần trọc vớ'i ca'i chân như'c, Phượng cô' nghĩ ra trăm phương ngàn ca'ch đê? Giữ Nhã nê'u như chuyện tình cảm... hai người có' trấ'c tro? Vì gia đình cô không đồng y' vớ'i ly' do trươ'c đây Nhã đã từng yêu Nhật Thu. Đau đơ'n là Phượng không hề nghĩ sẽ mấ't Nhã vì anh đi cư'oi vợ. Nê'u anh phu. Bạc thì cô sẽ làm ca'ch nào đê? Giữ anh đây? Trời ơi! Cô không thê? Ngờ.

Giọng lạc đi vì xu'c động, cô ngo' ngẩn hỏi:

--Tại sao vậy anh Thiên? Anh no'i đi!

Vẫn tha'ì đô. Lùng khùng độc a'c. Thiên cắ'c cơ' hỏi lại sau khi đã cười nửa miệng:

--Phượng muôn hỏi tôi ca'ì gì nào?

Nhật Phượng nho? Nhe. Xuông nư'c"

--No'ì về anh Nhã? No'ì đi, anh no'ì đi. Co' thật l'ả ảnh sẽ cư'ì con nho? Đổng đánh co' gương mặt tròn như chiê'c đĩa â'y không?

Thiên gật đầu:

--Thật chi'n mười lăm phần trăm. No' vừa tuyên bố' hồi tô'ì nay trên bàn cơm. Nhã còn trịnh trọng nhờ me. Tôi đại diện cho gia đình no'. Nê'u đêm qua trời đùng mưa to tôi đã to'ì cho cô biê't rồi.

Phượng mi'm môi cô đùa đê? Ngăn nổi đau:

--Anh tô't bụng dữ vậy!

--Tôi không tô't bụng như cô nghĩ đâu! Tra'ì lại tôi chơi xâu bạn nữa là kha'c. Trươ'c đây đã có lần tôi no'ì về Nhã, nhưng Phượng không tin. Lu'c này tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần nghe... chứ. Không ngờ Phượng chứi sơ'm qua', chứi trươ'c khi tôi bảo rằng thắng bạn vàng của tôi sẽ'p cư'ì vợ. Á'y cha! Phượng chứi mớ'ì thăm làm sao. Tôi thề từ giờ trở đi sẽ không khi nào ăn thịt vịt.

Biê't Thiên mac mo, Phượng vẫn chịu kho' ngồi nghe những lời â'y như mưa rơi trên la'. Co' thâ'm vào đầu vợ'ì nổi đầu buô't nho'ì như *ai cắ't tra'ì tim cô.

Nhật Phượng ươ'm lời trươ'c:

--Tôi không tin rằng anh Nhã yêu Anh Tien.

-đdu'ng! Hiện tại Nhã không hề yêu ai hê't. Trươ'c đây tôi luôn nghĩ là hă'n yêu cô, nhưng thật ra tôi lầm. Từ khi bi. Người yêu đầu tiên phu. Bặc. Nhã đâm ra hận đời, hận đàn bà. Tình yêu vợ'ì hă'n chi? Là trò đùa, và hă'n cư' thể' mà chơi. Nhã hận cả gia đình người yêu cũ. Hă'n hư'a sẽ tra? Thù...

Nhật Phượng lắ'p bắ'p:

--Anh no'ì ca'ì gì?

--Tôi no'ì Nhã hư'a sẽ cho cô bồ cũ hưởng đôn thù cho xư'ng đạ'ng.

--Nghĩa... là sao chứ'?

Thiên lắ'c đầu:

--Tôi không biê't! Cũng tiê'c là tôi chưa bao giờ được gặp cô nàng... Thu hạt de? Ngày xưa của Nhã. Co' dịp gặp chắ'c tôi sẽ no'ì đê? Cô ta đề phòng...

Đưa tay chùi nhe. Những giọt mồ hôi rịn ra trên tra'n, Phượng tựa hắ'n người vào lưng xi'ch đu. Chiê'c ghé' con đư'ng yên dươ'ì sư'c nặng của cô và Thiên sao Phượng vẫn co' cảm gia'c lắ'c lư chao đảo đê'n cho'ng mặt.

Giọng Thiên vẫn vô tình vang lên:

--Tôi biết Nhã tra? Thù tình yêu bằng ca'c cuộc tình hò, vừa để mua vui vừa để? Vuốt ve tư. A'í. Bểng đi một^ . Đạo hã'n không để'n thăm Phượng, khi tôi nhấ'c, hã'n chi? Trầm ngâm bảo rằng: Tội nghiệp! Phượng ngây thơ lã'm... tao không nỡ...

Phượng tê ta'í lòng. Em hề't ngây thơ rồi Nhã ạ! Te' ra là như thế', em hận anh, em hận anh suốt đời!

--Nhưng sau đó Nhã lại để'n nhà Đan Tâm thăm cô. Lúc này tôi mơ'í pha't hiện ra hã'n... yêu ca? Nhật Uyên. Tôi nghe con Nguyệt nhấ'c tên Nhật Uyên nhưng chưa gặp lần nào, có điều tôi tin chấ'c cô ta là chi. Phượng vì Uyên đi ca'í cu'p có' da'n quả tim màu đỏ? Ở ve sau. Qua? Thật tôi không hiểu nổi Nhã.

Nhìn gương mặt ngơ nga'c, bờ phờ của Nhật Phượng, Thiên chợt thơ? Dài:

--Anh ta là kê? Bệnh hợn, tôi nghĩ là như vậy. Vì đàn ông mà cu' đeo mãi một nỗi hận như thế' qua? Là bả't thường.

--Anh ta đã chọn cho mình một bà vợ, như vậy là bình thường rồi! Có' tôi mơ'í là kê? Bệnh tưởng, bao năm ôm ấp một bo'ng hình không có' thật.

--Nhã lả'y vợ hay đang chọn viên đá' đầu tiên đặt nền mo'ng làm ăn ơ? Việt Nam, điều đó' chi? Có' anh ta hiểu rõ nhấ't. Tôi tin chấ'c nê'u Anh Tien không phải là con ông gia'm đố'c công ty vàng bạc đá' quý', thì kho' có' bao giờ Nhã thêm ghe' mắ't liê'c để'n cô ta. Tình yêu vớ'í hã'n chi? Là một phương tiện để? Kiê'm tiền. Dù Phượng buồn khô? Ca'ch má'y, nguyên rửa miệng mồm... hàng vịt của tôi cỡ nào, tôi cũng mừng vì đã no'í được vớ'í cô những điều tôi muô'n no'í. Còn tin được tở'í mư'c đô. Nào tùy ơ? Nhật Phượng.

--Tôi muô'n gặp Nhã một lần, anh có' thế? Giu'p tôi không?

Thiên ngân ngữ:

--Chùng nào?

--Càng sơ'm càng tốt!

--Tôi sẽ cô' gắ'ng vớ'í một điều kiện...

--Anh cu' no'í đi!

Thiên no'í một hơi:

--Chuyện riêng của hai người giải quyê't như thế' nào, tôi không biết. Nhưng Nhật Phượng phải hư'a không được nhấ'c để'n tôi trong mọi tình huô'ng. Chẳng phải tôi sợ. Việc đố'í chấ't doi có' đả'bu, vì đàn ông thì kho' có' chuyện đó'. Phượng phải hiểu rằng, tôi không kho'ai phải đả'p tra? Lai. Thằng bạn quy' ba'u của mình chi? Vì một câu chửi thề của nó'.

Phượng gật đầu:

--Anh an tâm. Tôi hư'a không nhấ'c để'n tên anh. Vậy bao giờ tôi gặp Nhã?

--Chắc! Phải đợi hă'n đi Vũng Tàu về mớ'i ti'nh được.

--đi Vũng Tàu! Anh thường đi Vũng Tàu lă'm phải không?

Ngạc nhiên trươ'c tha'i đô. Quy;'nh lên cua? Cô, Thiên gật đầu rồi hỏi:

--Tuần nào Nhă cũng co' mặt ngoài đơ' hai đê'n ba ngày, co' gì không ổn sao?

--Kh...ông! Kh...ông!

Đưa tay ôm đầu Phượng gục xuô'ng trên lưng ghê' xi'ch đu. Thiên lo lă'ng gọi nhỏ:

--Nhật Phượng!

Thâ'y cô làm thình, anh hư'a hện:

--đừng nôn nóng. Nhă về tới là tôi cho Phượng hay liền... cô mệt phải không? Tôi cũng dở thật! Lẽ ra khoan nói...

Nhật Phượng ngược mắt nhìn Thiên:

--Anh có biết Nhă ra Vũng Tàu làm gì không?

--Ồ thì công việc làm ăn mà! Tôi nghe nói Nhă hùn hạp mua một miếng đất ở? Bãi Sau, hăn định mở cơ sở buôn bán ngọc trai, cái nghề đã giúp hăn phát lên ở? Canada.

Phượng nuốt nước bọt, cô khó khăn cất lời:

--Chỉ như vậy thôi sao?

--Cũng có thể anh ta có một vài cô bồ ở ngoài. Chuyện đó với Nhă là bình thường mà!

Thiên chột nhiều mày:

--À! Nếu tôi nhớ không lầm thì cô Thu ngày xưa của Nhă đang sống ở? Vũng Tàu. Anh ta có nổi lại nhịp cầu không, ai mà biết.

--Anh là bạn từ hồi để chỏm mà lại không biết nhiều về Nhă, nghĩ cũng lạ.

Bật cười ha hả, Thiên hơi chế giễu:

--Bạn bè xa nhau lâu quá tình nghĩa cũng phai lạt. Tôi không biết nhiều về Nhă cũng đâu có gì lạ. Có là là Phượng yêu mà hoàn toàn mù tịt về người mình yêu đấy chứ!

Thấy cô sa sầm nét mặt, anh vội giả lả:

--đúng ra khó biết được con người thật của Nhă làm vì có bao giờ anh ta nói thật? Nhă làm việc gì cũng có mục đích, kể cả khi yêu. Hôm nay kể hết về Nhă cho Phượng nghe tôi thấy nhẹ lòng. Không thì tôi sẽ ân hận suốt đời vì đã có lần tôi đồng tình cho hăn tán tỉnh cô.

Phượng nhếch môi:

--đàn ông các anh lúc nào cũng nói nghe đàng hoàng lắm, nhưng thực chất là cá mè một lứa. Ai cũng sẵn sàng hạ bạn bè xuống để tôn mình lên.

--Lại quơ đũa rồi! Cần gì phải hạ bạn bè xuống? Ít ra tôi cũng hơn Nhă vài ba điểm chứ!

--Phải! Anh hơn Nhă ở chỗ đã có một đời vợ, nhưng vẫn ung dung lượn lờ để làm khổ các cô gái

nhẹ dạ khác.

Nhìn Phượng bằng đôi mắt chế nhạo. Thiên mai mỉa trả đũa:

--Có lẽ tới lúc tôi phải về rồi! Cô moi hết những điều cần biết ở tôi, và cay cú trả lại những cái đã biết... trệt lất về tôi. Cảm ơn cô nhắc khéo rằng tôi từng có một đời vợ. Nhớ nè! Tôi lượn lờ trên gheo các cô gái nhẹ dạ nào khác, chớ với cô thì dứt khoát thì tôi không... thèm. Cô cả tin và ngốc quá. Tôi chê!

Đứng dậy Thiên nghiêng người hài hước:

--Ráng hiểu cho hết những lời gã hàng vịt này nhé! Chắc sẽ làm cô đau, nhưng có khôn mới nên khôn em gái à! Chào, chúc mau hết khập khểnh.

Tức muốn ướm hơi vì lời nói như chém vào đầu của Thiên, Nhật Phượng vẫn cố hỏi:

--Nhưng anh sẽ giúp tôi gặp Nhã chứ?

Hơi nhướn đôi lông mày lên một chút, Thiên nói gọn lỏn:

--Tất nhiên!

Chương 9

Mưa dữ dội suốt ngày hôm qua, và cả ngày hôm nay. Nhật Phụng ngồi co ro trong nhà nhìn ra sân, nơi có những cái bong bóng phập phồng. Bà Nga nhắc nhở cô bằng giọng lo lắng:

--Sao con không chịu bó chân cho mau hết. Thăng Thiên nói chai dầu nóng Hồng Kông này hay lắm đó! Trong người có sao không mà cứ ngồi cú rú một chỗ hoài vậy?

Nhật Uyên tủm tỉm cười:

--Nếu có sao thì đã có... rồi, mẹ khéo lo cho con gái út quá! Nó đang đợi anh chàng Thiên tới bó chân, chớ đâu phải cú rú một chỗ. Mà mẹ thấy anh chàng được không?

Bà Nga chưa kịp trả lời thì Nhật Trung đang ngồi với tờ báo trên tay vội... ăn cơm hớt:

--Bảo đảm được hơn ông Sơn của bà!

--Thằng vô duyên! Tao có hỏi mày đâu?

--Biết chị chẳng đời nào thăm dò dư luận quần chúng, nên em phải chớp thời cơ để phát biểu chứ!

Nhật Uyên liếc Trung một cái sắc lam:

--đúng là ham ăn hay nói!

--Nhưng em toàn nói... đúng không hà. Còn chị chuyên môn mang át nạt dũa, cố chấp, chủ quan, có ai ý kiến gì đâu. Sao chị ác cảm với em.

Bà Nga gắt lên:

--Có im dùm chưa! Tui bây giờ đầu cả rồi mà cứ như con nít. Hề xấp lại là gậy...

Nhật Trung cười hi hi:

--Tụi con “đấu lý” mà mẹ bảo là gậy. Nhờ lúc nào cũng có sẵn người để tranh luận, nên thi hùng biện con mới được giải đó.

--Hay ho gì ba cái giải leo mép ấy mà khoe.

Nhật Uyên có... kè thêm một câu nữa, trước khi đeo cái earphone lên tai để nghe nhạc từ máy cassette mini bỏ túi, nhỏ bằng quyển sổ.

Nhật Trung nhún vai, cúi đầu trên tờ báo. Bà Nga nhìn trời nói băng quơ:

--Mưa dầm như vậy ngày mai đi chợ dơ phải biết!

Nghe mẹ than, Nhật Phụng thấy thương bà quá! Suốt đời mẹ quanh quẩn trong nhà, lo ăn lo mặc cho lũ con tương tất đầy đủ. Với bà như vậy đã là chu toàn bổn phận và trách nhiệm làm mẹ rồi. Bản tính rụt rè khép kín khiến bà ngại tiếp xúc với bạn trai lẫn bạn gái của các con. Thông thường sau vài câu xã giao chào hỏi, bà Nga lặng lẽ đi vào, mặc cho... lũ trẻ trò chuyện, tâm tình, thế nhưng vừa có “hiện tượng” lạ xảy ra. Phụng không hiểu gã cậu trời mồm mép ấy đã nói chuyện trên trời dưới đất gì với mẹ cô gần cả tiếng đồng hồ, để bây giờ động một cái bà lại đem Thiên ra để... trấn áp cô. Thật thấy ghét! Mẹ làm sao ngờ được Thiên là thứ giả nhân giả nghĩa cơ chứ! Rồi anh Trung nữa, chẳng biết vì đâu anh lại có cảm tình với hần dữ vậy, nghe ai

nhắc tới Thiên là anh khen lấy khen để làm Phượng bực mình quá sức. Khó chuyển, và lúc này là lúc hơn bao giờ hết Phượng không muốn để lộ nỗi buồn của mình cho mọi người biết. Chỉ thỉnh thoảng đón lấy cái nhìn hơi quan tâm của anh Trung thôi, cô đã thấy tự ái ngó đi nơi khác, hướng hồ chỉ có thêm nhiều đôi mắt nữa.

Nhật Minh mang chiếc áo mưa ngoài của anh bước vào nhà với mái tóc hơi ướt:

--Chân em đi lại bình thường được chưa Phượng?

Ngạc nhiên vì câu hỏi đầy vẻ quan tâm khác thường của Minh. Nhật Phượng gật đầu:

--Em đi được rồi nhưng không nhanh và còn hơi cà nhắc, chi vậy anh Minh?

--Vây ngày mốt đi làm được chưa?

Bà Nga lật đật hỏi:

-đi làm ở đâu lận?

--Chỗ bạn con cần một điện thoại viên nữ phụ trách mục kể chuyện cho trẻ con nghe qua điện thoại. Con thấy con Phượng có thể nhận công việc này, không cực lắm và cũng không phải đi xa.

Bà Nga nói ngay:

--Bên công ty của con Linh cũng cần người, mẹ thấy vào làm ở đó có chị có em không sợ bị ai ăn hiếp.

Nhật Phượng phản đối:

--Con không thích làm cho chị. Linh đâu. Kể chuyện cho con nít nghe thích hơn.

Nhìn con gái với vẻ không bằng lòng bà Nga nói:

--Làm ở công ty này phải bảo đảm hơn nghe điện thoại không? Đã vậy chỉ được làm mỗi việc cho mấy đứa con nít gọi để yêu cầu kể chuyện cho nó nghe. Mẹ thấy không xứng với công ăn học cha mẹ cực khổ nuôi nấng hai chục năm ròng. Chắc gì ba bây đồng ý.

Nhật Minh làm thinh, Nhật Trung lên tiếng:

--Bây giờ con Phượng còn chờ bằng tốt nghiệp mới đi kiếm việc làm. Bộ mẹ tưởng thời buổi này đi xin việc làm dễ lắm sao? Thiên hạ có bằng đại học vẫn thất nghiệp đặc trời. Nó thích làm “Chị. Thủy Tiên ơi!” cho bọn con nít vui vẻ thì cứ để nó làm. Chừng nào xin được việc ngon hơn hẵng hay!

--Tại sao chỗ con Linh nó lại chê?

Nhật Phượng rầu rĩ:

--Không phải con chê, mà là con ngán...

Nhật Minh cười cười, trong khi Nhật Trung gật gù nói toẹt ra:

--Ngán là phải! Vừa là chị vừa là phó giám đốc, có em út nào chịu nổi bà Linh ở cái độ “Tuổi đá buồn” đâu mà bảo không ngán.

Kéo cái earphone ra khỏi tai, Nhật Uyên chỉ vào Trung nạt lớn:

--Đủ rồi thằng quý! Tao cũng chờ xem vợ mày sau này ra thế nào, mà chị em trong nhà này ai mày cũng chê hết.

--Ừa! Nghe nhạc mà cũng nghe cả chuyện... đời nữa à. May mà này giờ không ai đá động gì tới chị hay ông Sơn. Hú hồn.

Bà Nga bực bội:

--Riết rồi tao không hiểu nổi tụi bây. Người ta chỉ mong gia đình được chừng một người có chức có quyền để nhờ cả họ, chúng bây lại đi sợ với ngán chị ruột mình. Đâu phải cái địa vị hiện nay của con Linh tự nhiên mà có. Nó phải làm việc ngày đêm đổ mồ hôi, xót con mắt mỗi lần hơi ngốc lên ấy chứ! Tụi bây đi sau có người dẫn dắt mà còn chê.

Đảo mắt nhìn hai cô con gái và hai cậu con trai một cái, bà Nga rầy:

--Tụi bây ngán con Linh nhất nhà này, chẳng qua tại chúng bay ham chơi không cầu tiền, không có ý thức như nó.

Nhật Trung vẫn là người phản ứng đầu tiên:

--Mẹ nói có một chiều. Đâu phải ai cũng đủ khả năng làm mặt lạnh lùng không tình cảm, để chỉ năm ngón tay sai khiến người khác kiểu như chị. Linh được đâu! Trước đây con từng không thích vào công ty của chị. Linh một phần vì muốn mình tự lực vươn lên, một phần cũng vì không thích cách làm việc của chị. Đối với nhân viên chị. Linh độc đoán lắm. Chẳng ai ưa chị đâu!

Bà Nga bênh vực Nhật Linh:

--Cứ hễ làm việc đàng hoàng, đúng nguyên tắc là bị ghét. Ai chẳng thích gặp được lãnh đạo dễ dãi chứ. Muốn nên thân phải chịu trên đê dưới bua một thời gian. Đây tụi con coi, ở nhà này có đứa nào lương cao, chức vụ ngon lành bằng nó? Hồi mới vào công ty này chị. Linh bây làm việc thấy mà thương, mỗi ngày cộc ca cộc cách chiếc xe rô líp tuột sên, đạp mười mấy cây số, đi làm suốt buổi, chiều về tới nhà ăn đại ăn đũa ba hột cơm với rau muống xào, xong lại hấp tấp chạy đi học thêm nữa. Nó cực quá mà thành ra phải cố gắng ngoi lên bằng khả năng của mình thôi. Bù lại bây giờ nó được đi Mã Lai, Singapore, Philippin thường xuyên như đi chợ. Ai như tụi bây cứ lò dò tựa lục bình trôi. Chán!

Nhật Uyên hờn mắt:

--Nhà này có chị. Linh với anh Vi là con ruột thôi, còn tụi con đều là con ghê hệt!

Bà Nga mắng yêu:

--Tổ cha bây! Nhà này có mày với thằng Trung là vừa bẻm mép lại vừa lẻo lự, tao sợ bây luôn!

Nhật Uyên nheo mắt nhìn Nhật Phượng rồi khúc khích cười:

--Có con gái út của mẹ là ngoan hiền nhất. Gã quách nó cho nhà giàu phải hay hơn không?

--Tội quá mà chị. Uyên! Em đâu dám bóp còi qua mặt anh chị mình.

Nhật Uyên hất hàm mặt ngâm nga:

--Ồi! Đời này “Cứ tới duyên ai thì cưới trước cho chờ với đời... lỡ thời sao”

Nhật Trung chen vào:

--Chê số lỗ thời thì... bóp kèn qua mặt bà Linh trước đi. Con Phượng còn nhỏ, chị lo gì tới nó?

Giọng Nhật Uyên đầy châm chọc:

--Con Phượng thì còn nhỏ nhưng ông Thiên đâu còn nhỏ nữa. Ông ta sắp lên lão làng rồi ấy chứ!

Nhật Phượng nhìn mẹ kêu cứu:

--Mẹ nghe chi. Uyên nói được không? Kỳ cục thật tự nhiên gán người ta với thằng cha đã có một đời vợ.

Bà Nga trở mắt:

--Nó... có một đời vợ thật à?

Phượng gật đầu, Trung và ca? Uyên cũng ngỡ ngàng không kém mẹ. Anh chép miệng:

--Thì ra con gà xước chê anh ta vì lý do này... Ủa! mà sao Thiên bỏ vợ vậy Phượng?

--Em đâu biết chuyện của ông ta mà anh hỏi em, lạ lùng ghê!

Nhật Minh chọt lên tiếng:

--Có một đời vợ thì đã sao mà mọi người ngạc nhiên đến thế?

Nhật Trung tùm tùm cười:

--Ông có... ý đồ gì mà nói như vậy? Bộ định sau này hai vợ hả?

Không đợi Nhật Minh trả lời, Nhật Uyên đã tiếp:

--Tầm ngẫm tầm ngẫm chẳng nói tới ai như thằng Minh, đến khi cưới vợ dám cưới một lúc hai cô lắm nghen!

Trung nhún vai:

--Làm người cưới một lúc cả hai chị em nữa là khác.

Từ từ, chậm chạp Minh nói:

--Chuyện đó tao không biết, nhưng tao biết có một gã kiên trì nhẫn nại cưới gần hết đám con gái của một gia đình chung xóm với gã.

Nhật Phượng chột dạ, cô hỏi tới:

--Nghĩa là sao hả anh Minh?

--Ngốc! Nghĩa là hấn tán tỉnh từ cô chị tới cô em út chứ sao nữa!

Nghe Nhật Trung bóp chát xen vào. Nhật Phượng làm thinh. Cô sợ cái mồm như loa phóng thanh của ông anh quá mức.

Thâ'y cô em u't nhìn mình như chờ đợi Minh kê:

--Xo'm thẳng Vinh co' gã thợ. May cũng kha' giả, gặp thời thiên ha. Thi'ch moden nên tiệm của gã pha't rấ't nhanh. Gã yêu cô chi. Hai trong gia đình co' đầu ... bô'n năm cô con ga'i gì đó'. Thê' nhưng cô Hai chê gã vừa lùn vừa be' đã đi lấ'y một ông chồng đẹp trai nhưng không giàu co'. Gã buồn rầu một thời gian lại nhờ mai mô'i tở'i hỏi cô Ba. Cô Ba noi gương chi. Nên cũng biu môi khinh rẻ. Khi cô Ba đi lấ'y chồng, anh chàng lại xin cư' i cô Tư, rồi sau đó' tở'i cô Năm... cô Sa'u...

Uyên nhê'ch môi:

--Mày kê? Chuyện này giồ'ng chuyện đàn kiê'n vào kho tha gạo của vua qua'! Mau lên thẳng cà kê, cuô'i cùng thì sao?

Vấn từ tở'n, Minh đả'p:

--À! Kiê'n thì tha không hê't kho gạo của vua, nhưng gã thợ. May lại đạt được mục đấ'ch vớ'i cô U't.

Nhật Phượng buộ't miệng:

--Thiệt sao?

--Thiệt! Cô u't này không tở't bụng, thương người như cô u't trong chuyện "So. Dừa" đâu. Cô ta cũng chê gã thợ may giàu co' kia xấ'u trai giồ'ng ca'c cô chi. Điều này cũng dễ thông cảm thôi, vì con ga'i lu'c nào lại không thi'ch co' ông chồng đẹp trai, ngắt nôi gia đình cô U't đạo này xuồ'ng dồ'c do làm ăn suy sụp nên cô phải suy nghĩ thực tê'. Mà thực tê' rành rành trươ'c mắ't, ca'c bà ca'c chi. Cô chồng đẹp trai thì bà nào cũng khô? Vì nghèo đố'i. Thực tê' đố' cho cô U't hiểu rằng người ta chi? Chiêm ngưỡng ca'i đẹp thôi chứ không nở bung nho no. Ấ'y thê' là cô U't đồng y' làm bà chu? Tiệm may.

Nhật Uyên thấ'c mắ'c:

--Ti'nh ra gã ta phải lớ'n tuổi hơn vợ. Nhiều?

--Cũng không nhiều. Vừa đầ? Một con gia'p được rồi!

Nhật Trung rung đùi:

--Vậ' là hê't chuyện?

Lấ'c đầu, Minh no'i:

--Hê't ở đây thì qua' đở! Đả'm cư' i chi ?là ca'i khởi đầu của bi kịch thôi.

Bà Nga lên tiế'ng:

--À! Me. Biê't rồi! Mắ'y con chị ganh vớ'i con em, nên âm mưu cùng nhau hại cô Ut chớ' gì?

Bật cười thi'ch chi' Nhật Minh xua tay:

--Me. Bi. Chuyện "So. Dừa" chi phôi rồi! Ca'c cô chi. Đòi nay đâu đên nỗi độc a'c như trong chuyện cổ tích. Và gã thợ may cũng đâu phải do thần tiên đội lốt như so. Dừa, gã vẫn là kẻ? Phàm phu tục tử? Như đã từng bi. Mấy cô chị... vợ. Chê bai đơ' thôi! Và lu'c này là lu'c gã thế? Hiện ca'i tục tử? Phàm phu của mình.

Che'p miệng Minh no'i tiê'p:

--Thì ra gã thợ may là kẻ? Nuôi mô'i hận thù dai nhât' thế' giờ'i, hận thù của gã cư' được nhân lên thêm sau mỗi lần đi hỏi vợ. Và bi. Chô'i từ. Đên khi cư' được cô U't, thì cô ta trở? Thành nạn nhân của sự. Thù hận đơ'. Gã tra? Thù tình vì lă'm. Ngoài mặt vẫn em em, anh anh ngọt sớt, nhưng thật ra cô vợ. Chỉ là 'một ả đầy to' không hơn không ke'm, cư' mỗi lần no'c vào ty' rượu, gã lại tha hồ mã'ng nhiê'c đă'nh đập vợ, nhưng cô ta nào đă'm he' môi, vì hiện tại cô ta không có' lă'y một xu nên đâu đă'm nghĩ to'i việc... bo? Chông. Rô't cuộc bề tra'i của cuộc hôn nhân đơ' là một sự. Tra? Thù bệnh hoạn, thô bi? Của thằng đàn ông nho? Mọn, độc a'c.

Nhật Uyên sa sầm mặt xuô'ng:

--Em kê? Chuyện này nhằm mục đi'ch gì vậy?

--Em kể nghe chơi thôi, chơ' có' nhằm mục đi'ch gì đâu.

--Hừ! Mày thâm hơn thằng Trung nhiều, nhưng nè thực tê' làm gì có' thằng đàn ông nào tê. Đên thế'?

--Bữa hôm vui miệng kể cho chi. Linh nghe, ba? Cũng no'i như chi. Em tưởng chi. Từng trái phải thây xa trong rộng hơn bà Linh chơ'?

--đương nhiên là tao hơn chi. Linh ở khoản này, nhưng không phải nhờ câu chuyện ba la'p của mày mơ? Lô'i soi đường đâu.

Bà Nga đư'ng dậy giọng hơi sáng:

--Tụi này kỳ thật, nghe chuyện thiên hạ. Mà cũng cãi vã, mo'c ngo'eo nhau được.

Đợi mẹ đi khuất sau tằm màn cửa, Nhật Phượng mớ'i dè dặt lên tiếng:

--Tội nghiệp cô U't, tư. Nhiên lại nhận đòn thù suôt cả đời. Cô ta có' tội gì đâu?

Nhật Uyên bủi môi:

--To'i phiên em tin lời thằng Minh. Ba bô'n năm mớ'i mơ? Miệng, t*ương no' no'i ca'i gì hay ho, ai dè lại đê? Kê? Chuyện tào lao.

Nhật Trung dài giọng:

--Vây chơ' cũng có' người ghen cổ ra nghe ba ca'i tào lao â'y rồi no'ng mũi. Chuyện anh Minh kê? Th'i đã kê't thu'c nhưng chuyện ngoài đời vẫn còn triền miên.

Hình như không chu' y' lời Trung và Uyên vừa no'i, Phượng tư. Giải đă'p câu ho>'i của mình lu'c này:

--Theo em nghĩ có lẽ lão thợ may biết cô vợ. Không yêu, mà chi? Lỡ mình vì tiền nên lão ta mới hành ha... cho bo? Nghe, cho làm gì có việc tra? Thù qua'ỉ đản như vậy.

--Cứ thử'c má'c chuyện tưởng tượng đó' hoài v^ay con ngô'c? A... có lẽ tại em là u't nên phải lo xa phải không? Theo chi. Nghĩ đàn ông bây giờ chẳng có' ai như gã thợ may đó', va? Lại em cũng đâu phải khù khờ thiê'u bản lãnh để sa vào bẫy giông cô U't của... thằng Minh.

Uê? Oải đư'ng dậy, Nhật Minh nó'ỉ:

--Lẽ ra sau khi kể xong chuyện, em phải thêm phần "lời bàn" ca'ỉ hay ca'ỉ dở cho mọi người ru't kinh nghiệm, nhưng hình như nhà này ai cũng thừa kinh nghiệm hơn em hê't, nên thôi! Hồn ai nãy giữ. Minh vào lục cơm còn có' ly' hơn.

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, Nhật Trung chột nó'ỉ:

--Bây giờ rồi! A! Tô'ỉ nay Thiên có' ghe' không Phụng?

Mặt lạnh như tiền, Phụng đả'p:

--Nê'u có' hẹn vợ'ỉ anh chấ'c ông ta sẽ ghe'.

Nhật Trung châm chọc:

--Vậy thì em vào nhà coi tivi đi, ngồi đây làm gì, lỡ Thiên to'ỉ em lại trẻ ngu'yt người ta, kho' coi lấ'm!

Nhật Phụng âm u'c nhìn Trung. Đạo này anh càng hay chọc cô vợ'ỉ Thiên hơn trước nữa, hình như anh muốn loại bo? Khỏi tra'ỉ tìm cô bo'ng da'ng của Nhã thay vào đó' là Thiên thì phải. Xem chừng chiê'n thuật "thay màu da trên xa'c chề't" của Trung có' kêt' quả, cứ nghe anh, rồi chi. Uyên chọc mãi, Phụng cũng quen. Cô không nhảy dựng lên la trờ nữa. Vì... nhảm qua'ỉ! Im lặng có' nghĩa là đồng y', im lặng cũng có' nghĩa là phản đô'ỉ. Vợ'ỉ Phụng bây gi*o im lặng là chiê'n lược...

--Phải nhấ'c vàng nhấ'c bạc mà được như vậy thì đỡ qua'ỉ!

Vừa nó'ỉ Nhật Uyên vừa đư'ng dậy, cô tùm tùm cười vợ'ỉ Thiên khi anh bước vào nhà:

--Trời mua* hơi lạnh, nên ca'ỉ chân bông gân của con be' Phụng như'c, nó' cứ' thu't thi't nãy giờ, khô? Hê't sự'c!

Mặt Thiên thật hơ'n hờ, anh đưa tay vuốt má'ỉ to'c ướt nước mưa ra sau và nó'ỉ:

--Tôi biết' thời tiê't như vậy thể' nào Phụng cũng như'c chân, nên dù mưa dầm, tôi cũng không dả'm ở nhà.

Quay sang chờ Nhật Phụng, Thi^en vừa âu yê'm vừa uy quyền:

--Như'c lấ'm phải không? Chấ'c tại lười xoa bo'p chứ' gì. Chai dầu nó'ng đâu? Đưa anh xử'c cho!

Thâ'y cô ngồi làm thỉnh, anh lại giục:

--Ngoan nào, nhanh lên! Xong rồi anh còn đi uở'ng cà phê vớ'i anh Trung nữa.

Phượng ngo' lơ ra cửa sổ:

--Me... cậ't ở đâu rồi... ai mà biê't!

Nhật Uyên sô't sắ'ng:

--đê? Chi. Hỏi giùm cho.

Nhật Trung cũng tìm ca'ch ru't lui, anh nhìn Thiên thân mật:

--Ngồi chơi nhe! Tôi đi tắ'm ta'p, giặt giũ, la't nữa tụi mình đi kiê'm qua'n cà phê nào co' nhạc hay hay ngồi giê't thời gian.

Đợi Nhật Uyên để chai dầu no'ng xuô'ng bàn và quay lưng vào trong là Nhật Phượng hầm hừ liền:

--Tôi ghe't nhậ't những người co hoi.

Thiên gật đầu đồng tình:

--Tôi cũng vậy! Nhậ't là người lợi dụng cơ hội đê? Mắ'ng... oan lòng tô't của ke? Kha'c.

Chẳng đợi Phượng nổi sùng lên. Thiên tỉnh bơ ra lệnh:

--Nào đưa chân đây! Tôi phải chăm so'c cô ta'n tỉnh cô như lời tôi vừa tuyên bố', tôi không thi'ch chi? Co' cơ hội no'ng, mà không được cơ hội... làm bạn, uông lắ'm!

Nhật Phượng cuô'ng cuông lên:

--đừng co' vô duyên nữa!

Thâ'y Nhật Phượng bô' i rô' i dậ'u chân dư' i gằm bàn bộ salon, Thiên liền ngồi chồm hỏm xuô'ng đấ't, nhanh nhẹn nắ'm chân Phượng ke'o ra...

Mặc cho cô no'ng bùng cả mặt, Thiên tùm tùm cười và đê ban' chân nho? Xi/u của Phượng lên đùi mình. Giọng anh xo't xa:

--Vẫn còn sung đây nè! Đu'ng là tội lười xoa bo'p. Đa'ng đa'nh đòn lắ'm!

Phượng hậ't mặt lên, lắ'm bắ'm:

--đầu gì vừa no'ng lại vừa hôi. Thâ'y ghe't!... Thà đau chơ' không thềm xu'c.

Vấn tha' i đô. Bông đùa, bỡn cợt, Thiên cười cười nhìn Phượng:

--Ngoan nào, đưa anh bo'p chân dùm cho, ngày mai anh sẽ mang to' i một chai dầu thơm, mỗi lần xoa dầu no'ng xong... cũng xịt ti 'dầu thơm. Thê' là thơm phur'c!

^

Ru't chân lại đê? Trên ghê, Phượng liê'c Thiên, cô sô't ruột muô'n biê't tin tư'c của Nhã. Nhưng lần nào to' i, Thiên cũng lach chach những chuyện trên trời dư' i đấ't, thăm hỏi lịch sử. Mọi người rồi đi chơi vớ'i Trung. Phượng câ'm lắ'm, cô giận dỗi vùng vằng, ca'u gắ't cho đỡ bực,

chơ' làm sao da'm he' môi đê? Hỏi thăm.

Thiên ngồi tr^en ghê', mơ? Nâ'p chai dầu no'ng rồi thì thăm:

--Nhã về đây hỏi sa'ng! Suô't một tuần tha? Trôi, tha? Nổi ngoài biển, trong anh ta đo' như cua lột nhưng tinh thần lại xuô'ng dô'c trầm trọng.

Lợi dụng tho'ang xu'c động của Phượng, anh tư. Nhiên ke'o chân cô ra đê? Trên đùi mình và bấ't đầu thoa dầu...

--Nhã đang gặp chuyện xui kinh khủng.

Phượng thẳng thôt:

--Chuyện gì vậy anh Thiên?

Tay nhè nhẹ. Bo'p mu bàn chân tròn trịa mềm mại của Nhật Phượng, Thiên hờ hững kê? Như đang kê? Chuyện của ai đâu mà anh không hề quen làm cô thấ'c thôm chờ nghe.

--No' vừa được một cu' điện thoại đường dài gọi từ Canada. Thê' là mặc dù đang hu? Hi? Vơ'i ai ngon lành cỡ nào, Nhã cũng ba chân bô'n cẳng về Sai Gon gâ'p!

--Mà... chuyện gì?

Đô? Thêm chu't dầu vào lòng bàn tay rồi xoa xoa lên chân Phượng, Thiên ằm ự:
?

--A! Cơ sơ? Sản xuâ't ngọc trai của Nhã ở bên bi. Thần hỏa viê'ng.

--Trời ơi!

--Toàn bô. Cha'y ra tro.

Phượng nhấ'm mắ't lại, cô tưởng tượng gương mặt hồ't hoảng, khô? Sơ? Của Nhã và thâ'y thương anh qua' su'c. Thê' là toàn bô. Cơ nghiệp của anh tiêu tan rồi!

Nhật Phượng than thờ:

--Sa'ng mai tôi muô'n gặp Nhã để an ủi cho anh â'y đỡ buồn! Anh co' thể...

Thiên lắ'c đầu:

--Không được đâu! Nhã đang lo chạy cho ra ve' ma'y bay.

Phượng kêu lên tuyệt vọng:

--Ảnh trợ? Về Canada liền sao?

--Nhã dư. Định sa'ng mô't sẽ bay, cô chi? Co' thê? Gặp anh ta lu'c đo' thôi!

Hấ't tay Thiên ra, Phượng giận dỗi:

--Vậy thì làm sao no'i chuyện riêng được. Anh co' ti'nh không giu'p tôi chơ' gì? Hừ! A'c như thê' kia mà lu'c nào cũng vỗ ngực xưng tên là người chuyên làm việc thiện. Bạ'c bẻ bi. Đại nạn,

anh kê? Lại bằng giọng dửng dưng kiểu sô'ng chêt mặc bầy,, mà tư. Hào là hêt mình vớ'i bạn.

Giọng đư't quăng vì tư'c, Phượng cay cu':

--May là anh Nhã qua' rành con người anh nên co' cho tôi biêt đê? Tôi cảnh gia'c. Tôi không tin anh như anh tưởng đâu. Ngày mai tôi sẽ gặp Nhã! Nhât định là như vậy.

Cẩn thận đậy nâ'p chai dầu và đặt no' dươ'i chân bàn. Thiên nhu'n vai:

--Càng tô't! Tôi khỏi mât công, chi? Sơ. Cô chẳng biêt anh ta ở đâu đê? Gặp â'y chur'? A! Hợp đồng giữa cô và tôi chât dư't rồi. Cô thâ'y co' đờ hơn không?

Đang cô' nghĩ xem sẽ gặp Nhã bằng ca'ch nào, chợt nghe Thiên hỏi, Nhật Phượng ngo'ng nga'c:

--Hâ! Tôi co' hợp đồng gì vớ'i anh đâu?

Nhê'ch me'p cười rât đê. Thiên hơi nghiêng đầu về phi'a cô, no'i nhỏ:

--Co' chur'? Một hợp đồng ngầm giữa hai kê co' hoi. Tôi vừa lợi dụng cô hội đê... bo'p chân cho cô, nê'u không mu'ng nghe tin tư'c của Nhã, đê gi cô đê cho tôi co' cơ hội đô'. Thu' vi. Thật!

Cho'ng hai tay xu'ng ghê', Phượng nhòm người lên, cô xâu hô? Vì bi. Thiên no'i toác nguyên nhân vì sao cô dễ dãi kha'c thường ngày. Thật ra khi bị anh chị trong nhà chọc vớ'i Thiên, Phượng không bằng lòng, nhưng thâ'y thi'ch khi nghĩ rằng gã đâ'ng ghe't â'y... si mình. Lu'c nãy cô đã đại dột thử xem sực quyê'n rũ của mình tở'i đâu, và kê't qua? Thật tởi tẻ. Dươ'i mât anh, cô không co' trâm gờ ram nào hêt. Lẽ ra Phượng phải nhận rõ điều này ngay hôm Thiên đên nhà, gặp cô ngồi ăn ổi vườn ngoài sau chơ! Cô đư'ng là chủ quan và ngu ngô'c. Ngu ngô'c đên mức không những Thiên buột miệng no'i thẳng vớ'i cô rằng anh ta chê, mà qua hành động và câu no'i vừa rồi anh ta còn khinh thường cô nữa.

Chưa bao giờ Nhật Phượng ê chê và thâ'm thi'a như vậy! Vớ'i những gã đàn ông lỏi đời, từng trải như Thiên và ca? Nhã nữa, cô chi? Là trò đùa. Bật chơ't Phượng nhớ' to'i chuyện anh Minh kê? Lu'c nãy vớ'i bao nỗi hoài nghi... Co/ bao giờ Nhã xem cô như vật thi' đê? Tra? Thù chi. Nhật Thu không?

Sao lại không? Tư. Dung Phượng thâ'y tũ' đê sợ, cô ghe't cay ghe't đâ'ng bản thân mình.

Gục mặt vào đôi tay, Nhật Phượng òa kho'c. Lần đầu tiên trong đời cô kho'c trươ'c mặt một gã đàn ông, kho'c ngon lành, kho'c tư. Nhiên như con ni't. Anh ta co' coi cô ra gì đâu mà phải làm bô. Làm tịch chur'?

Thâ'y Phượng kho'c, Thi'en bô'i rô'i, biêt rằng sẽ không ai trong nhà bươ'c ra phògn kha'ch đê? Nhìn thâ'y cảnh... xu'c động này, anh vẫn lo lã'ng vì tro't lỡ làm Nhật Phượng kho'c. Lòng da. Người ta thật kho' hiểu! Thiên đã xu'c động khi sấm soi bàn chân be' xi'u sụng tí'm của Nhật Phượng, anh chăm so'c cô thật lòng, nhưng đên khi nghe Phượng cay cu' lên mặt no'i về anh không một kiêng nề. Thiên đã... đô'p cha't lại vớ'i mục đĩ'ch làm cho con be' hôm nay thật đau, đau cho nhớ' đời mớ'i hâ da. Bây giờ cô ta đau đờ'n đên bật kho'c thì lòng anh lại mềm xu'ng như phim to chung.

Co' khi nào Thiên đượ nhìn thâ'y bờ vai thon mềm của con gai rung động theo tiê'ng nâ'c đên xo't tim thê' này đâu. Ngày xưa Phung Hoang, vợ anh không khi nào kho'c, cô ta lờ'n hơn Thiên hai tuổi và luôn luôn thê? Hiện uy thê' của đàn chi. Vớ'i anh chồng công tư? Bô't.

Hai người học chung ở cấp ba, năm lớp mười hai lại ngồi chung bàn, Phung Hoang lạnh lợi tinh ranh đã khiến được trai tìm cô "gen" đa tình của Thiên. Anh đã say cô đến mê muội, và cư nghĩ mình sẽ chết mất nếu sau khi học xong lớp mười hai phải chia tay và không bao giờ được có Phung Hoang kề bên.

Gia đình Phung Hoang nghèo, lúc đó có thể? Cô không yêu anh nhiều như anh tưởng như*g cô chấp nhận lấy anh vì muốn được sống sung sướng, giàu sang bên một anh chồng mà cô có thể? Lèo lèo theo ý mình.

Suốt hai năm trời chung sống Hoang luôn biết cách thể? Hiện quyền hành của một cô vợ. Được chồng yêu dấu nên nằng. Cô không khi nào dùng tội nước mắt, thù vũ khi tội ưu của phu. Nữ đề? Làm eo làm sạch vợ Thiên, vì bản tính cô lạnh lùng sẵn sàng thích dùng đầu óc sắc sảo thông minh để? Buộc chồng chiều ý mình hơn là sự? Dùng nước mắt. Thiên vì si mê luôn làm theo yêu cầu của Phung Hoang, dần dà cô đâm ra lờn mặt và bắt đầu coi thường chồng...

Tiếng nước nở của Nhật Phụng làm lòng anh xót như bị ai cắt. Thiên cười quít:

--Anh... a... tôi xin lỗi, em đừng khóc Nhật Phụng. Anh xin em.

Nghe tiếng Thiên giờ? Giọng ngọt ngào năn nỉ. Phụng càng ghét hơn, cô vừa khóc vừa dỗi:

--Anh đi về đi! Tôi sợ. Bọn các anh qua. Anh và Nhã a'c độc lắm khi cư' gia? Vờ thay phiên nhau chơi trò ke? Tung người hư'ng vợ' tôi. Tôi cha'n gây cảnh chờ đợi Nhã nhưng lại phải gặp để nghe anh nói' hươu ta'n vượn lắm rồi.

Hít hít mũi, Phụng nước gương mặt nhòe nhòet nước mắt nhìn Thiên:

--Tôi không cần gặp Nhã nữa do đó anh cũng chẳng nên tội' đây làm gì. Tôi muốn được yên.

Thầy nhật Phụng đứng dậy định đi, Thiên liền kéo cô ngồi xuống giọng ân hận:

--Một lần nữa, anh xin lỗi vì đã xúc phạm tội' Phụng. Phụng đuổi anh cũng chịu, nhưng đừng nghĩ rằng anh và Nhã chơi trò tung hư'ng vợ' em. Em còn trẻ? Người non da. Lắm nên chưa hiểu hết chuyện đời đâu.

Ngần ngừng một chút Thiên nói tiếp một hơi:

--Rất nhiều lúc em đôi xử? Không tệ' nhi. Và không chút tình cảm vợ' anh, trong khi anh bao giờ cũng muốn đem đến những điều tốt lành cho em. Tại sao em thích chừng tỏ cho anh thầy rằng em ghét cay ghét đắng anh vậy? Điều đó có' chừng minh được vợ' Nhã là em chi? Yêu duy nhất anh ta đâu?

Ngặt Phụng có' về suy nghĩ, nhưng bản tính ha'ỏ thẳng'ng trẻ con cô' chấp khiến cô ngênh mặt lên:

--Tôi ghét anh là ghét thật, chớ' chẳng có' tình chừng tỏ, cho thầy gì hết! Anh bảo anh luôn muốn đem đến những cái tốt cho tôi, nhưng trong quan hệ giữa tôi và Nhã, bao giờ anh cũng xuất hiện vợ' tư' thể' kỳ' đà' cản mũi. Làm như vậy chắc chắn anh phải có' mục đích hẳn hoi và mục đích ấy' ắt là đến tôi!

Thiên cư' mãi miê't nhìn đôi mắ't uo8n uo't của Phượng, đầu cô vẫn chur'ng nào tậ't na'y, no'i rắ't a'c về anh, nhưng những giọt lê. Còn đọng trên gương mặt cô đã làm anh thắ'y... thương Phượng qua'! ... Có be' còn giận nên phải no'i cho ha? Thôi, chắ'p nhắ't cô làm gì...

Thấy Thiên không trả lời vốn theo thói thường ăn miếng trả miếng của anh, mà cứ ngó mình đắ'm đắ'm Nhật Phượng hậ'm hực nhìn xuống. Quả thật cho đến bây giờ Phượng vẫn chưa hiểu rõ con người Nhắ ra sao, tình cảm của anh đối với cô thật giả thể nào, tại sao có lúc anh ân cần tình tứ, lúc anh lại cách xa lánh nhất. Anh có bỏ cô để đi lấy vợ như lời Thiên nói không, hay anh chỉ đến với cô để trả thù? Mà nếu anh muốn trả thù chi. Thu, thì ít ra chỉ cũng phải biết điều đó chứ! Tại sao chi. Thu vẫn sống bình yên ngoài Vũng Tàu, không một dòng thư hỏi han hốt hoảng gì về số phận của em mình hết?

--Ôi!...

Phượng buộ't miệng thồ't lên tiếng như rên, cô lại lắ'n thắ'n suy diễn cho vấn đề từ không có gì trở thành quan trọng rồi!

Thiên ôm vai đờ cô ngồi ngay ngắn lại trên ghé. Anh tự nhiên chùi nhè nhẹ nước mắt trên mặt Phượng. Mặc cho cô giận dỗi hắ't tay anh ra, Thiên cố tình đùa cợt cho Phượng không khóc nữa.

--dừng nhè nữa! Không thôi Nhật Trung nghĩ rằng em nhõng nhẽo với anh, bắt anh ở kè bên để bọ'p chân thì ráng chịu. Bây giờ như vậy nhe, ngày một anh sẽ chở em tới nhà gặp Nhắ trước khi hắ'n ra sân bây.

Phượng lạnh lùng:

--Không cần nữa! Tôi không đi đâu!

Thiên cười, nhưng giọng cương quyết vô cùng:

--Sao lạ vậy! Giận anh rồi giận luôn Nhắ à? Nhất định sáng một anh sẽ lại đón em đi gặp người yêu...

--Tôi không cần! Tôi không cần ai hết mà!

--Miệng nói không cần, mà nước mắt cứ rung rung... ai chịu nổi. Đã lỡ hứa giúp Phượng gặp Nhắ, tôi phải làm cho xong, nếu không, cứ nhớ gương mặt... bánh bèo này tôi ăn không vô, ngủ không yên.

--Xí! Lại lên giọng nhân đức.

--Tôi vốn nhân đức từ lâu nay cần gì phải lên giọng.

--Hồng thêm cái lý với anh nữa đâu! Anh bảo... người ta đối xử không tế nhị, không tình cảm với anh. Vậy chứ ai biểu... lúc nào anh cũng... thấy ghét, hở ra là đùa dai, đùa ác, không cần biết... người ta đang buồn khổ sao hết.

Thiên định nói gì đó nhưng anh chợt im. Đôi mắt anh xa xôi nhìn ra khoảng tối ngoài sân. Mưa vẫn rơi đều nhỏ giọt:

--Phải chân Phượng không sung... anh em mình đi uống cà phê. Mưa như vậy ngồi trong quán phải biết... là là ở những nơi đông và ồn ào, người ta lại dễ gần nhau và nhận ra nhau hơn là phải ngồi trong phòng khách trang trọng như vậy. Đã rất nhiều lúc anh nghĩ em cởi mở, dễ cảm thông với người khác. Nhưng không ngờ em lại kín mít và khó tá'ch đến mức lúc nào cũng muốn ăn thua đủ với anh. Rồi đến một ngày nào đó em sẽ hiểu anh hơn. Anh tin là như thế!

Nhật Phượng buồn bã chống tay dưới cằm... Anh ta hứa hẹn một ngày nào đó với mình làm gì?

Nhã đi rồi mình cun~g chẳng còn quan hệ gì với anh ta hết. Mình sẽ đi làm và cũng chẳng có thời gian để dạy kèm Hoài Tú... Chấm dứt rồi mỗi tình vụng dại kéo dài suốt thời mới lớn. Chấm dứt rồi thời cấp sách đến trường. Mình có trưởng thành và khôn ngoan ra chưa hay vẫn còn lơ ngơ đứng bên lề cuộc đời rộng mở.

Thầy Phụng không thích bắt chuyện, Thiên đứng dậy bước ra hàng hiên, anh châm cho mình một điếu thuốc và thoáng mỉm cười... không chừng anh là kẻ lún sâu vào chuyện tình của người khác mới kỳ. Tốt hơn hết sau lần sẽ chơ? Phụng đến tiễn Nhã, mình đừng gặp cô bé nữa!

Quay trở vào phòng khách Thiên không thấy Nhật Phụng ở đó nữa. Mùi dầu nóng thoang thoang trên tay cho anh cảm giác ấm áp, băng khuâng. Ngoài trời mưa vẫn mưa bay... Quán cà phê bên đường vang lên tiếng hát:

“Mua vẫn hay mưa cho đời biển động
Làm sao em biết bia đá không đau....
Xin hãy cho mưa qua miền đất rộng
Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau...”

Chương 10

Nhật Phụng thoáng thấy trong mắt Nhã có chút gì ngạc nhiên lẫn khó chịu khi anh nhận ra người bước theo sau Thiên là cô.

Nhã đang ngồi trên giường, anh chẳng hề đổi tư thế khi Thiên nói:

--Giao Nhật Phụng cho mày! Hai người cứ chia tay chân thoải mái nhé!

Cánh cửa phòng khép lại, Phụng bối rối nhìn quanh. Thế giới đã tách hẳn ra làm hai rạch ròi, riêng biệt, bên ngoài cánh cửa đang xảy ra việc gì Phụng chẳng cần quan tâm, cô chỉ biết trong căn phòng này cô đang có Nhã.

Bước đến đỡ Phụng ngồi xuống kê bên mình Nhã ngọt ngào:

--Nghe Thiên nói chân em đỡ nhiều rồi. Sao anh thấy vẫn còn hơi khập khểnh khi đi vậy?

Phụng im lặng nhìn thẳng vào mắt anh, vẫn là đôi mắt sâu đến với đôi mi rậm cong từng theo cô vào biết bao cơn mộng chớ có gì khác đâu? Giọng Phụng chột vờ ra, cô không trả lời câu hỏi của Nhã, cô cũng không nói được những lời cô đã dự định, đã tính toán thuộc nằm lòng từ hai ngày nay.

Phụng sụt sùi gục đầu vào ngực anh:

--Anh... anh không bỏ em để về bên Canada luôn chứ?

Giọng Nhã lạnh tanh:

--Ai nói với em anh về bên luôn? Lại là Thiên phải không?

--Không! Anh ấy không có nói. Tại em lo nên mới hỏi...

--Anh có còn gì nữa đâu để em lo. Tán gia bại sản hết rồi! Anh trắng tay rồi Phụng à! Em quên anh đi! Quên anh đi!

Phụng bật khóc:

--C'ò bao giờ em cần cái tài sản của anh đâu. Sao anh nỡ nói như vậy. Khi anh thừa biết em yêu anh và cần có anh.

Nâng mặt cô lên, Nhã cười nhạt:

--Yêu anh và cần có anh. Thật ra em không yêu anh và cần có anh đến mức như em tưởng tượng đâu. Bằng chứng là suốt tuần lễ rồi, ngày nào Thiên không kê cận bên để xoa dầu xức thuốc cho em, không có anh, em vẫn ấm áp bên người khác mà!

--Anh hiểu lầm rồi! Từ hôm anh đến nhà em tới nay, em muốn gặp riêng anh để nói chuyện vô cùng nhưng chẳng làm sao gặp được. Hôm trước em tìm cách đưa Hoài Tú tới cũng là cách để gặp anh, rốt cuộc bị té một cái mất hồn, đã vậy còn thấy anh vui đùa với người ta.

Mở to mắt nhìn Nhã, Phụng lặc giọng:

--Anh sắp cưới Ánh Tiên phải không? Trả lời em đi!

Nhã phát một cử chỉ chán nản, anh ngã người nằm ra giường hai tay để sau ót, hai chân gác chéo vào nhau. Nhã mệt nhọc lên tiếng:

--Anh xin em để tâm hồn anh thư thái một chút, anh mệt mỏi và chán nản đến tận cùng em có hiểu không, sao lại hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy?

--Rõ ràng hôm đó anh rất thân mật với người ta...

Nhã “hừ” giọng mũi, anh ngọt nhạt:

--đúng là anh rất thân mật với người ta, nhưng chưa bao giờ anh tìm đến tận nhà để tặng kẹo chocolat đựng trong cái hộp bọc lụa hồng hình trái tim, dù anh thừa biết người ta rất thích được như vậy!

Xoay người Nhật Phượng lại đối diện với mình. Nhã lắc đầu nói:

--Kể ra Thiên cũng là tay áo đắc lực, anh ta như một phù thủy biến hóa đủ trò. Anh thấy em càng ngày càng tin Thiên hơn là tin anh. Nghĩ cũng lạ! Hôm trước anh có dịp đi Đà Lạt chung với bác Mẫn Quyên và Tường Vân. Thiên cũng rêu rao là anh theo tán tỉnh bà bác sĩ từng là nhân tình bị hấn bỏ. Thật oan cho anh, lần đó anh lên Đà Lạt để tham quan một số cơ sở gia đình ở? Đức Trọng nuôi trai lấy ngọc, chớ anh có cả kê theo tán bà bác sĩ khoa sản ấy đâu mà cũng mang tiếng. Có thể là do Thiên ghen, dù anh ta từ lâu rồi không hề quan tâm đến Tường Vân. Nhưng lần ấy, Thiên muốn gì khi tung tin anh sắp cưới Ánh Tiên với em?

Nhóm đầu lên sát mặt Phượng, Nhã thì thầm:

--Có phải anh ta muốn có được em không Phượng?

--... không... không phải đâu!

Kéo Nhật Phượng xuống nằm kế bên mình, anh hơi gắt gỏng:

--Lại còn bênh vực hấn hủ con nai Bambi của anh.

Nhật Phượng gương ngồi dậy nhưng Nhã đã kèm cô lại và kéo cô sát vào mình, mắt anh như vừa chan chứa yêu thương, lại như vừa xót xa thương hại. Phượng tưởng mình chết đuối trong ánh mắt rực lửa đắm say ấy, cô bị chế ngự hoàn toàn bởi nụ hôn của Nhã.

Sau một thoáng mơ màng, Phượng hốt hoảng đẩy anh ra. Nhã tủm tỉm cười, nụ cười hơi nhếch môi khó hiểu của anh làm cô bưng bưng tự ái, Phượng chống tay ngồi dậy, giọng gấp rút:

--Anh đã từng yêu chi. Thu cho đến tận bây giờ, vậy tại sao anh lại yêu được cả em lẫn chi. Uyên?

Mặt Nhã cứng ngắt như sáp. Anh từ tốn đáp:

--đúng là hồi đó anh có để ý Nhật Thu nhưng cô ấy đâu hề yêu anh, rung động đầu đời bây giờ được anh xếp vào góc dành riêng cho chuyện cổ tích rồi, nó như một kỷ niệm đẹp của thời mười tám, đôi mươi. Anh không phủ nhận là chính từ chút tình lãng đãng ngày xưa này mà anh đã nhanh chóng yêu em, nhưng anh yêu như vậy xét ra có gì đâu là quấy, chỉ có kẻ nào phao lên rằng anh yêu Nhật Uyên một lúc với yêu em mới là bậy bạ.

Dứt lời Nhã lại nằm lãn ra giường, sức nặng của cơ thể anh làm chiếc giường trải nệm mút có lò so nhún xuống. Phượng ngồi chống tay chống chên nên té ập vào Nhã. Anh ôm lấy cô chặt

cứng:

--Suốt một tuần anh đi vắng. Thiên đã đầu độc em bằng những câu chuyện nhằm nhí ấy phải không? Hấn ta lợi dụng vài lần Uyên tới đây để cố tình chia rẽ em với anh, và em với Nhật Uyên. Vậy sao em không hỏi Uyên xem quan hệ giữa anh và cô ta như thế nào? Hừ! May là lúc nào gặp anh, Uyên cũng đi với Sơn hết, không thì Thiên còn dom dat tới đâu nữa. Em dễ tin đến mức tội nghiệp. Chính vì sự thơ ngây đó mà Thiên mê mệt em, cũng chính vì sự trong sáng của em mà anh luôn thấy mình nho không xứng với em. Còn em! Em từng nghĩ anh dối trá, thì em đến làm gì? Nếu không phải là để hạch sách, tra hỏi anh?

Thở dài phiền muộn, Nhã có vẻ trách móc:

--Anh cứ tưởng em đến để an ủi, động viên tinh thần anh qua cơn sốc này không thôi. Ngờ đâu em lại hành hạ trái tim rồi bời của anh thêm nữa.

Bỏ mặc Phượng nằm chúi nhủi sát bên, Nhã gác tay lên trán, mắt nhắm lại. Phượng nhận ra vẻ uể oải, những nếp nhăn lờ mờ lo âu sâu sảo trên gương mặt anh. Bất giác cô ứa nước mắt.

Suốt khoảng thời gian từ buổi tối Nhã đến nhà cô đến nay. Phượng đã chịu đựng một sự căng thẳng quá sức. Thoạt đầu cô đau khổ khi nghĩ đã có thời Nhã đã yêu hai ba chị ruột của mình, sau đó cô căm thù anh khi nghe Thiên báo Nhã sắp cưới vợ. Rót cuộc đau khổ hay căm thù chỉ làm cho chính lòng cô thêm rối. Cô bắt đầu hoài nghi, phân vân rồi loanh quanh lẩn quẩn với nỗi khổ của mình. Hơn bất cứ điều gì trên đời này, Phượng muốn biết tại sao, và biết cặn kẽ tình cảm của Nhã đối với mình. Trong những đêm tối nằm nghe mưa và đắm mình trong tâm trạng tuyệt vọng. Nhật Phượng muốn gặp để nói hết với Nhã những điều mình được biết về anh. Cô muốn lột trần tâm hồn của mình ra, và cả tâm hồn của anh nữa.

Nhưng không được, việc cơ sở làm ăn của anh bị cháy ra tro khiến Phượng gượng nhe. Cô không thể gây thêm tổn thương cho anh dù chính điều này sẽ gây thương tổn cho cô trong suốt thời gian cô còn lại một mình.

Dẫu sao Phượng cũng quá yêu anh. Cô biết tình yêu là sự hiểu nhau, tin nhau hoàn toàn đến từng chân tơ kẽ tóc, thế mà vừa rồi cô lại không dẫn được lòng ghen tuông để bùng ra một hơi những nghi ngờ. Nhật Phượng chợt thấy mình tầm thường quá, cô yêu nhưng không tin tưởng và không thông cảm với người mình yêu. Vậy tình yêu của cô có chút giá trị nào đâu?

Nhật Phượng khe khẽ chạm vào Nhã, anh nằm yên giống ngủ. Giọng cô rụt rè như người biết lỗi:

--Em nghi ngờ vì thật ra em vẫn biết quá ít về con người anh. Cả những điều bình thường nhất như sở thích của anh, ngày sinh của anh, mặc dù em đã biết anh từ mười năm nay. Em nghi ngờ vì xung quanh anh có nhiều cô gái đẹp quá!

Đôi mắt Nhã mở ra rồi nheo lại. Uể oải anh nói:

--Tất cả những cái đó đâu phải lỗi của anh. Lỗi là chỗ em tin tưởng người khác hơn anh, và chưa hề yêu anh như em vẫn tưởng.

Nghĩ rằng Nhã đang bực dọc trong lòng, nên nhìn anh vẫn tốt hơn. Nhật Phượng dịu dàng lãng sang chuyện khác;

--Anh có biết nguyên nhân vụ cháy công ty của anh chưa?

--Anh chưa biết nguyên nhân, nhưng kết quả thì nắm khá chắc, toàn bộ ra tro vì cháy ba đêm mà.

Nghe giọng Nhã rành mạch không pha một chút tình cảm khi nói về biến cố vừa qua của chính mình. Phượng hơi ngạc nhiên. Cô không ngờ anh có máu lạnh đến thế, ngược lại với cô anh lại để lộ sự gian dối ghen tuông ra mặt khi biết Thiên tò mò theo theo tán tỉnh cô. Có phải tại anh quá yêu cô không? Đang ngờ ngác trước câu hỏi chùng như vô lý này Phượng lại nghe Nhã cười gằn. Anh nói:

--Tất cả đều ra tro, nhưng cái cơ sở ấy nó cũng hết thời rồi! Em có tin ở số mệnh không? Biết đâu ngôi sao số mạng của anh sẽ chiếu sáng sau trận hỏa hoạn kinh khủng này.

Nhã đang nhìn sâu vào mắt cô, cái miệng rộng đang thích thú vì những toan tính gì đó trong đầu hơi nhếch lên. Cô lo lắng hỏi:

--Anh sẽ làm gì khi vốn liếng mất sạch?

Quai hàm răn ròi của Nhã nghiêng lại nhưng nét mặt anh vẫn cười:

--Vốn liếng của anh nằm trong ba mớ tro tàn đó chứ đâu. Đổng tro tàn đổ nát ấy xem ra còn có giá trị hơn cái cơ sở khi nó còn nguyên. Cảm ơn em lo cho anh, nhưng anh không sạt nghiệp đâu.
--Bao giờ anh cũng thật khó hiểu!

Nhã ngồi dậy và cúi xuống người Phượng, anh luồn bàn tay vào mớ tóc nâu mềm mại của cô rồi nâng mặt Phượng lên:

--Anh bây giờ phải đi lại từ đầu, em còn yêu anh không Nhật Phượng?

Phượng khe khẽ gật đầu. Nước mắt cô trào ra chảy xuống hai bên thái dương rồi lan vào trong tóc:

--Em chỉ sợ anh không trở về với em thôi!

Tiếng Nhã thì thầm trong bầu không khí im lặng của căn phòng rộng:

--Anh phải trở về chứ, vì điều kiện làm ăn ở đây thuận tiện hơn ở nước ngoài. Nhưng em có bền lòng đợi anh không?
--Em đã chờ anh trong vô vọng gần cả suốt thời thơ ấu, lẽ nào một vài năm nữa em lại chờ không được.

Nhẹ nhàng hôn những giọt lệ trên mặt Phượng, Nhã ưu tư:

--Anh lo mất em quá đi con bé khờ khạo, em dễ tin người khiến anh đi mà không an lòng chút nào vì một vài năm đâu phải là ngắn.

Phượng phụng phịu giấu mặt vào ngực anh:

--Sợ... sao không tới nói một tiếng với ba mẹ em.
--Anh tới rồi đó! Nhưng em thấy anh tới vẫn sau thằng Thiên, và anh có được hậu thuẫn của ai trong nhà đâu? Thiên chơi gác anh thật tình, anh khó trở lại nhà em khi hiện giờ mọi điều kiện anh đều thua hẳn.

Chợt nhớ ra. Nhật Phượng nghiêm nghị:

--Tại sao anh lại tuyên bố trước mặt người yêu của Thiên em là bồ của anh ta? Anh nghĩ về em như thế nào mà nói như vậy?

--Khổ quá Phượng à! Chẳng lẽ anh phải đi giải thích, thanh minh với em những điều Thiên nói. Em hãy nhìn lại những gì hắn đã làm với em rồi tự suy nghĩ lấy! Hừ! Hắn định ga? Ánh Tiên cho anh để dễ bề tán em, bây giờ lại nói tới người yêu... Anh chả biết người yêu quý quái nào của hắn ngoài mấy con bé bia ôm hết!

Nóng nảy siết mạnh Phượng trong vòng tay, Nhã nói như rên:

--Sao anh cứ linh cảm sẽ mất em, con bé "Gà xước" của anh! Số anh lận đận trong công danh sự nghiệp, lẽ nào lận đận cả trong tình yêu? Ba mươi tuổi đầu rồi mà chả được gì cả. Nói đi Phượng, em có phải là của anh không?

--Em là của anh! Anh chưa tin em sao lại đi hỏi như vậy?

--Nhưng biết đâu có lúc em sẽ thuộc về người khác. Tự nhiên với anh bây giờ trên đời này không có gì bất di bất dịch hết. Tất cả là phù du ảo mộng, có đó rồi mất đó! Có gì là thật đâu?

Nghe Nhã than, Nhật Phượng xót cả lòng. Với người đàn ông còn gì đau đớn hơn cổ nghiệp phút chốc tiêu tan, nhưng cô đâu biết làm gì để giúp đỡ anh, vật chất không có, lời nói lại ngu ngơ vụng dại. Bất chợt Nhật Phượng ép sát người mình vào thân thể? Nhã, cô vòng tay ôm ngang ngực anh dịu dàng thân thiết như muốn chia sẻ với anh tất cả muộn phiền khôn khổ.

Có lẽ Nhã xúc động lắm thì phải, cô nghe nhịp tim anh đập mạnh, hơi thở anh gấp rút. Nhã dẫn ngựa Phượng ra, anh háo hức hôn cô. Phượng nhắm mắt lại và bóng tối quay cuồng ôm lấy cô, đu đưa bồng bềnh, cô cảm thấy da thịt rắn chắc của anh áp sát vào người mình ấm áp. Cuối cùng Nhã dứt ra khỏi cái hôn, anh nhìn xuống mắt cô, môi thâm thì:

--Chỉ có giây phút này là thật nhưng rồi cũng sẽ qua mất. Ngày mai anh đi, ước gì anh được mang em theo cùng.

Phượng im lặng. Nhã chạm môi mình vào môi cô lần nữa. Lần này môi anh mỗi lúc một đòi hỏi hơn, bàn tay anh ve vuốt mỗi lúc một thuyết phục hơn.

--Hãy là của anh, hãy thuộc về anh mãi mãi. Ngày mai mình xa nhau rồi, hãy chứng tỏ là em yêu anh, em làm vợ anh đi Nhật Phượng. Hãy cho anh được quyền có riêng em trên đời này, vì nếu không có em anh chẳng còn có gì cho riêng mình nữa hết. Hãy yêu anh, cho anh hy vọng để vươn lên trong cuộc đời còn dài trước mặt...

Phượng quỳnh lên khi Nhã nói vậy. Mai sẽ không còn thấy nhau nữa, anh đang là kẻ thất chí lỡ thời, lẽ nào cô tiếc với anh khi tới giờ phút này cô là tất cả tình yêu, nguồn an ủi, niềm tin duy nhất của anh.

Nhưng như thế là wá sớm, vì Phượng chưa chuẩn bị tinh thần cho 1 tình huống như vậy Nhưng cũng đã wá muộn vì ngày mai anh đi rồi! Được là của anh, được làm vợ anh, là toàn bộ những gì P khao khát . Nhưng không thể được! Cô sợ Nha sẽ khuất phục mình, nhưng cô cũng muốn được nằm trong vòng tay âu yếm của anh như thế này . Tâm trí phiêu diêu, thân xác quên đi sự tồn tại của hiện thực . P tuân theo không fải trí óc, cũng không fải trái tim, mà hình như cô đang tuân theo lòng thương hại để thấy Nha đang cần cô , giống như chỉ có được cô là của riêng mình, anh mới xóa đi tất cả những gì mất mát vừa rồi .

Có nên lấy tình yêu của mình để đền bù, để lấp kín những khoảng trống như hố sâu trong tâm hồn bí hiểm của anh ko ? Điều đó wá nguy hiểm và cô lo sợ . P đẩy N ra, trong ánh mắt của anh là sự cay đắng , thất vọng và chán chường .

Anh chỉ nói vòn vòn :

_Em ko tin rằng anh thật sự yêu em, yêu em hơn cả cuộc sống hay sao ?

1 nụ cười mỉa mai cam phần hiện ra trên đôi môi đang cố gắng mím lại , nụ cười ấy của Nha làm cô thấy mình độc ác với anh .

Chạnh lòng P ôm cứng lấy N, cô áp mặt vào ngực anh thổn thức .

1 phút, 1 giờ hay 1 đời người đã trôi wa rồi ? P hốt hoảng ngồi bật dậy khi có tiếng gõ cửa nhè nhẹ :

_Hê! N ơi !

Hậm hực bước ra cửa, N lên tiếng :

_Gì vậy Thiên ?

Ló đầu vào phòng, T cười tuoi roi roi :

_Mời ... quý vị xuống vườn địa đàng, ở đó có 1 bàn tiệc nho nhỏ , tiệc chia tay ấy mà

N thờ ơ kiêu ko đồng tình :

_TỰi này sẽ xuống ngay mà .

Dứt lời anh định đóng cửa lại, nhưng T đã chống tay dựa vào tường giọng ỡm ờ :

_P ơi! Bác gái cho phép tôi đưa cô đi tới 11 giờ, bây giờ là 10 giờ rồi . Chuẩn bị về đó nhe !

Nghe nhắc tới mẹ , tự dưng P bậm môi, thật ra mẹ cô có nói gì đâu , T lại định giở trò gì đây ?

_CÓ lẽ em nên xuống với T trước thì tốt hơn ở lại cùng anh .

N xẵng giọng rồi bước vào phòng trong với vẻ bực bội ko cần giấu giếm .

P biết anh lại tự ái nên cố ầm ức quay sang nhìn trừng kẻ fá đám . P thấy T khoanh tay trước ngực, anh nhìn cô bằng cái nhìn nghiêm khắc .

_Hừ! Cô còn kênh với tôi nữa à ! Nhìn lại mình xem . Thật là đẹp mắt !

Cái nhìn lạnh tanh kèm theo chút gì đau đớn của T làm P bối rối , cô vội vàng ngó xuống và hết hồn khi thấy hàng nút áo trước ngực bung ra hai ba cái

Như 1 phản xạ P ôm lấy ngực, mặt nóng bừng bừng . Cô nhục nhã muốn chết được . Len lén liếc T, P thấy anh nhếch môi khinh khỉnh và quay lưng trở ra .

Ngồi phịch xuống giường, cô run rẩy gài lại khuy áo và nhìn tấm drap hơn nhàu mà hổ thẹn . Nếu T ko tới gõ cửa thì có lẽ N và cô tất yếu đi đến bến bờ cuối cùng mà 2 người biết chắc họ sẽ đến .

Rồi khi N ra đi, 1 mình P ở lại cô sẽ như thế nào với cuộc tình ko còn gì để giữ ?

_Em chưa xuống với T hay sao ?

_Em đến vì anh chứ có phải vì T đâu ?

Châm cho mình 1 liều thuốc, N mở màng sau làn khói :

_Vì anh bao nhiêu đó đủ rồi! Có lẽ em không cần phải tiễn tận sân bay . Anh sợ nước mắt lắm !

_Bao giờ anh trở lại ?

Thở bằng 1 làn khói, N trầm tư :

_Anh chưa biết . Nhưng dự tính của anh là sẽ về đây làm ăn . Canada có chỉ số thất nghiệp cao nhất các nước tiên tiến, cố bám ở đó cũng chỉ làm thuê . Nhất là dân vừa tán gia bại sản như anh, để gì góc đầu lên nổi .

Nhìn P ngồi buồn hiu, N bước lại kề bên vỗ về, căn dặn :

_Nếu yêu anh phải dè chừng và tránh xa T . Hứa với anh là ko gặp nó . Em hứa đi !

P gật đầu, cố nhớ tới cái nhìn lạnh lùng khinh khỉnh của T và biết rõ rằng dù ko hứa với N, cô cũng ko mặt mũi nào gặp T .

Choàng tay wa bờ vai mong manh của P, N nói :

_Bây giờ mình xuống du lịch !

_Ngồi với em chút nữa đi N ! EM muốn được anh ôm như vậy .

_Anh đã ôm em mấy giờ rồi . Bay giờ phải xuống dưới, ko người ta nói .

P bướng bỉnh :

_em về chứ ko vào cái vườn địa đàng đó đâu .

_Nếu ko vào đó, em theo anh lên đây đi P .

Cô tò mò:

_Len đâu hả anh ?

_Sân thượng .

_Để làm gì , chân em đau ...

_Anh sẽ bế em lên có sao đâu

_Nhưng ma `...

_Ko có nhưng gì hết . Lên với anh!

Vừa nói dứt N cúi xuống bế cô bằng 2 tay , cô vòng wa ôm cổ anh ngạc nhiên vô cùng . Wả thật N là người khó hiểu, anh mới bực bội lạnh lùng đó mà đã vui vẻ, nồng nhiệt đó . Cô gần gũi với anh như thế này, nhưng thật ra cô còn biết rất ít về cuộc đời anh .

Lên tới sân thượng , N bế cô quay tròn chậm chậm, môi anh vờn lấy môi cô ko rời . Từ từ N buông tay cho cô đứng xuống . P bám lấy anh và nhón chân lên mê mải .

Gio' ào ào bên tai, gio' thổi tung ma' i to' c mềm như tơ của cô làm to' c chụp cả mặt Nha, rồi gio' cũng đi đâu vẫ'ng, để lại sự yên lặng của cỏ hoa trên tầng cao lỏng lộng này .

N choàng vai đưa P to' i trươ' c tượng Phật Quan Âm . Anh ngưƠ' c lên nhìn và hỏi:

_Em co' bie' t cầu nguyện khong?

Ngạc nhiên P lấ' c đầu:

_Ko ! Em chưa đi chùa lần nào hê' t, em cũng chẳng bie' t lạy ...

_Vạy là dở hơn anh rồi! Bay giờ anh làm thê' nào, em làm y như vậy . Câ' m hỏi !

N chấ' p tay trươ' c ngực thật nghiêm trang, P bỗng thấ' y khơ' p, cô hồi hộp chấ' p tay theo anh lòng chọt dâng lên niềm thành ki' nh lạ lùng .

Thấ' y N cu' i xuô' ng xa' , P cũng rẫ' m rẫ' p làm theo . Anh đợi cô lạy Phật xong, mớ' i ra dâ' u cùng anh xa' 4 phương .

Khi xa' xong, N ke' o P lại đư' ng đơ' i diện vớ' i mình giọng xu' c động :

_Em co' bie' t mình vừa làm gì ko ?

P lấ' c đầu , N mỉm cười :

_2 đư' a vừa lạy Phật Trời 4 phương thê' làm vợ chồng đơ' .

Nhìn anh vớ' i đôi mắ' t long lanh, P chớ' p mi bẽn lẽn, cô ko biet' fải no' i sao cho N hiểu lòng mình . Anh thật tình yêu cô đê' n mư' c nhờ 4 phương Troi Phat chư' ng cho lòng thành, vậy mà chỉ vừa nhìn thấ' y đôi mắ' t nghiêm khấ' c của Thien thôi, cô đã tưởng mình là kẻ bị lừa đảo lường gạt.

U' p mặt vào vai N, P hô' i tiê' c :

_Lu' c nãy em đã nghĩ sai về anh. Anh co' giận em ko ?

_Anh càng yêu em hơn. Em khờ wa' P à ! Đã vậy lại ko co' lập trường. Anh lo mắ' t em hê' t sự' c !

P nũng nịu:

_Vừa thê' làm vợ chồng xong đã ko tin ...vơ. Thấ' y ghe' t !

N xiê' t chặt cô trong tay và cu' i xuô' ng định hôn, P nghiêng đầu tra' nh, cô tra' ch anh:

_Nơi tôn nghiêm, làm vậy kì lạ' m!

Nhu'n vai, anh buo'c chậm chậm tở'i giàn lan gần đầ'y, tay đụng nhẹ từng chậu hoa treo toồng teng đang đu đưa, N cười cười :

_Nguoi ta thường dựa vào 1 niềm tin nào đở để củng cố' lòng tin của mình. Anh ko hiểu em tin anh, hay em tin vào lời thề của anh truo'c tượng Phật Bà này.

P vội no'i:

_Dĩ nhiên là em tin anh chớ'

_Em đầ'ng yeu lạ' m! Anh fải hôn em ngay đầ'y anh mớ'i chịu tin lời em vừa no'i

Biết' là co' cái lời N củng ko đượ, P khe khẽ lắ'c đầu:

_Anh đầ'ng là kẻ ba'ng bỏ thần tha'nh.

Kèm 2 vai cô, N nhề'ch môi:

_Anh đầu da' m...phạm thượng như vậy! Anh chỉ ba'ng bỏ tình yeu của anh thôi Chưa kịp hiểu câu no'i bi' hiêm của N, P đã bị môi anh mê hoặc, cô ko da' m mở mắ't ra vì sợ nhìn thắ'y gương mặt từ bi đố lượng của Phật Bà Quan Âm.

Mãi 1 lu'c sau cô mớ'i mở màng no'i vớ'i N:

_Trông bề ngoài trẻ trung của bà Mẫn Quyên, em ko nghi là bà â'y lại chăm lo việc kinh tế' đầ'n mư'c thịnh về nhà 1 tượng Phật to như vậy .

_Em làm rồi! Tượng Phật này đầu fải của di Quyên. Đố'i vớ'i di â'y tượng này hay tượng thần Venus củng là tượngn

_Anh lại noi' bậ! Vậy tượng Phật này của ai, ko lè của Thiên?

_Thiên chỉ thi'ch nguoi thật hơn tượng. Mà em tò mò làm gì nhi? Theo anh biết' pho tượng này do bà vợ lớ'n của ba Thiên thịnh.

P ngạc nhiên:

_Ủa! Vậy sao?

_Co' gì lạ đầu mà em trợn trợn', trợn đọc mắ't như thề'? Dòng họ nhà Thiên hầu như đàn ông nào củng 2 vợ. Riêng hắ'n da' m vượt chỉ tở'i ...ba thề , bớ'n thiề'p lạ' m!

P ngần ngừ no'i cho wa chuyện cô đang mu' n đượ N đồng y' :

_Ngày mai em sẽ tiễn anh ra sân bay nghe N ?

N cương quyết lắ'c đầu:

_Cư' xem đầ'y là sân bay. Nắy giờ em đã tiễn anh rồi. Ngày mai đừng tiễn nữa. Anh sợ chia tay lạ' m!

Xịu mặt xuông, P muo' n kho'c:

_Lu'c nào anh cũng kho' vớ'i em, chưa bao giờ anh chịu em dù 1 chuyện nhỏ. Tại sao vậy?

Ko trả lời P, N vỗ về:

_Yeu anh đừng lam' khổ anh nữa. Lẽ ra anh đi chuyê'n bay chiều nay, nhưng vì còn chu't công việc nên đành trễ tớ'i mai. Em cứ' xem như chiều nay anh đã rời Saigon rồi.

P khỏ sở, cô bắ't đầu thu't thi't:

_Em ko thể nào "xem như" kiểu anh nó'i đượcEm.

_Ổ đây em còn nhè, ra tớ'i phi trường làm sao anh chịu nổi hơ? P. Co' người yeu ở xa fải tập cho quen chứ'! Bay giờ em về đê? Thiên chờ ở đươ' i. Anh đi lầy' ve' ma'y bay.

Giọng P buồn' hiu:

_Em về 1 mình, Thiên co' chờ cũng mặc kệ anh ta. Thật ra em nhờ T đưa tớ'i vì vào đây fải thừa trình con b'ê Nguyệt kho' wa', vả lại em đâu bie't anh co' ở nhà lu'c nào để chờ để đợi. Bao giờ em cũng yeu anh, hãy nhớ' lời em nó'i, đừng nghi ngờ tội nghiệp em....và cũng đừng quên rằng em luôn nhớ' anh.

_Anh bie't

N ha'i đưa cô 1 chùm mai chiê'u thủy, nhìn những ca'nh hoa trắng nhỏ mong manh vớ'i mùi thơm nhẹ nhàng thoang thoảng. Anh nó'i:

_Ben â'y ko co' hoa này cũng như ko co' em. Nhưng ai câ'm duộc mùi hoa theo mình suốt đời fải ko cô vợ b'ê bóng của anh.

P guọng cuối, cô ne'p mình vào vai anh và ngu'o'c nhìn tượng Phat Bà lần nữa.

Thiên nó'ng nảy hỏi như qua't:

--Nhật Phụng đâu?

Nhã co' ve? Khiêu khi'ch:

--Về rồi! Co' gì không? Ca'm ơn mây đã đưa cô be' tớ'i! Buổi cu'o'i cùng ở thành phố này th^at tuyệt!

Du't lời Nhã nha'y mắ't một ca'i và lừng thừng quay ra khỏi "Vườn địa. Đàng". Thiên chồm người tớ'i ke'o vai anh lại:

--Mây đã làm gì con be'?

Hâ't tay Thiên ra, Nhã lơ lửng:

--Tâm tình, hò hẹn và... hôn nhau.

Thiên im lặng. Anh chợt thâ'y mình lơ' bịch, nhưng thật tình mà nó'i tại Thiên bồn chồn, sô't ruột suốt thời gian Nhật Phụng ở trong phòng Nhã. Dầu bie't rằng đưa Phụng đê'n vớ'i Nhã

chẳng kha'c nào đưa tho? Vào hang so'i nhưng anh không thê? Từ chô'i được.

Suy đi nghĩ lại Thiên những tưởng Nhật Phược to'i vừa để chia tay, cũng là vừa để? Vạch mặt ke? Chơi trò yêu tay ba kia ra thôi. Ai co' ngờ con be' ngu nhât trần đời kia lại mê man nghe những lời ngọt ngào giận đối â'y. Phược u mê bo? Ngoài tai những điều anh thật lòng no'i. Thê' co' chêt không! Nho' lại hình ảnh quần a'ô cô xô'c xê'ch, drap giường xô' lệch lu'c này, Thiên muô'n điên lên. Anh vung tay như định đâm vào mặt Nhã:

--Mày là thằng tôi! Không yêu mà vẫn ngọt ngào quyê'n rũ con nhỏ.

--Tao không yêu, nhưng Phược yêu! Co' mât ma't đầu mà mày la to'ang lên nhe! Xo't à! Xo't sao lại đưa no' to'i làm gì? Mai tao về rồi! Mày ta'n được con be' tao khen và ca'm ơn? No' chưa làm sao đâu. Ra'ng một chu't sẽ "cua" được em ngay!

Thiên giận run lên. Anh không ngờ Nhã co' thê? Mo? Miệng no'i được những câu ha. Cáp như vậy. Ngan ngam anh ngồi xuô'ng ghê' đâ' đê? Mặc Nhã bươ'c ra. Nê'u anh ta còn ở lại đây thì Nhật Phược sẽ ra sao nhi? Thiên tư'c sao mình lại ngu ngô'c đi noi giao cho giặc, đê? Bây giờ ngồi một mình thâ'm thi'a.

Khi yêu người ta đều mù qua'ng. Ngày xưa anh cũng vậy, anh chiều chuộng và tin lời Phuong Hoang nhât nhât. Vơ'i anh Phuong Hoang là cô ga'i không biê't no'i dô'i l'a gì. Cô như viên ngọc tròn trĩnh trong sa'ng không một vết tỳ. Và anh cu' soi vào viên ngọc lấp la'nh â'y đê ^?sung sươ'ng thâ'y tình yêu mình tỏa ra muôn màu tuyệt đẹp.

Anh khờ khạo để tin co' kha'c gì cô be' Nhật Phược bây giờ.

--Gia? Dô'i! Phán bội! Gia? Dô'i! Phán bội!

Con vẹt trên cành ngang bỗng the the' kêu lên băt ngờ làm Thiên giật mình. Lu'c đầu vì bi. Vơ. Bỏ, anh đã dạy no' no'i nhiều từ nghe thật cha't chu'a. Và la lam sao, những khi anh buồn buồn, nho' vẫn nho' vơ về người đàn bà đơ'. No' lại lạnh lạnh kêu lên như nhă'c nho'? Thiên hãy cô' mà quên đi! Xem ra thư' vật còn biê't lòng anh hơn người kha'c â'y chur'!

Buồn tay Thiên bô'c nă'm đậu phộng rang thả cho con so'c nâu đang lấp lo 'gần đơ'. No' tròn đôi măt đen nhìn anh rồi đan đi nhảy đê'n ăn. Đôi măt so'c khiê'n anh nho' to'i những ngâ'n lệ rung rung trong đôi măt Nhật Phược đêm mưa r'ao.

Đêm đơ' anh cô' dần n ổi khao kha't được hôn lên đôi măt giận đối của em. Tội nghiệp! Em cu' nghĩ anh gia? Dô'i nên căm ghe't anh. Anh co' cho em thâ'y mặt tra'i của Nhã nhưng hă'n khôn khe'o qua', em lại cả tin vì yêu, anh thì chẳng được miệng lưỡi lẩn cảm tình em nên đành làm ke? Đư'ng bên lê1 nhìn xem Nhã điên rồ mà lo, mà tư'c.

Nhưng cũng chẳng còn gì để anh phải nghĩ suy. Nhã sẽ đi, em ôm dai nỗi nho' buồn tênh. Anh không còn tra'ch nhiệm gì vơ'i em, sao lòng anh lại nặng nề như vậy?

--Ngô'c tự si tình!

Con vẹt lại chu mo? Kêu lên the the'! Thiên cầm chùm nho trên bàn thả về phi'a no dau.

Con vật sô'ng gần người ta lâu ngày â'y cha? Thềm tra'nh ne', no' cu'i đầu xuô'ng về phi'a anh gât gù rồi... pha'n tiê'p:

--Yêu rồi! Me. Kiê'p!

Thiên phì cười. Con quy? Này hôm nay lại thêm tài th[^]ay bo' i nữa đây. Anh đư'ng dậy buo'c ra, th[^]y Nguyệt xơ' rơ' Thiên bảo:

--Vào dẹp ba ca' i đồ' ăn trên bàn dùm cậu.

Con be' lă' m môm thă'c mắ'c:

--Ừa! Vậy không phải đê? Cậu Nhã đăi cô Anh Tien sao? Cô vừa tở' i tở' c thời mà!

Thiên nhi' u mảy kho' chịu:

--Biểu ca' i gì thì làm ca' i đơ', sao lu'c nào con cũng hỏi vắn vẹo hê' t vậy?

--Con co' hỏi gì đău... Tại con tưởng... A cậu Thiên, cô Phượng về hồi nào, bà ngoại mớ' i hỏi thăm. Con no' i đăi là cô đăng ở trên phòng cậu.

--Tâm bậy! Sao mảy no' i thai lai qua'!

--Thì cở là bô' cậu, không lẽ con no' i cở đăng ở phòng... cậu Nhã.

Biê' t Nguyệt chẳng vừa gì, Thiên làm thình bo? Lên phòng kha' ch. Mẹ anh đăng ngồi cắ' m bình hoa lys trắ'ng. Th[^]y anh vào, bà hỏi:

--Nhật Phượng đău rồi con?

--Hình như cô ta về năy giờ.

--Ừa! Sao lại hình như?

--Tại lu'c Phượng về con không hay.

Liê'c vôi Thiên, bà Man Quyen th[^]y mặt anh đăy ne' t bực bệi, cười cười bà no' i nhe. Nhàng:

--Con be' ngô. Đơ' chur'! Sao cho no' đê' n rồi lại đê? No' giận đĩ ra về hông hay? Vừa vụng về, lại vừa kho' ti'nh như mảy biê' t tở' i chừng nào co' đư'oc mớ' i ung y'.

--Me. Buồn cười thật! Hê' t Tuong Van, Anh Tien rồi tở' i Nhật Phượng. Muô' n con vớ' i cô ga' i nào là me. Bắ' t đău noi dem ha! Một Phuong Hoang con đă gắn chê' t, me. Không thương con hay sao còn muô' n con bạc đău sớ' m vì ba vu. Vớ. Vớ' i bô' nă.

Khe' o le' o bo nhưng hon cuoi vào bình hoa cho ca' i ban chong không ngă, bà Quyen no' i:

--Không phải me. Co' y' nhă' c chuyện cũ cho con buồn, nhưng Phuong Hoang bô' con ti'nh ra cũng bắy ta' m nă, no' co' chồ'ng kha' c, con ca' i đùm đê' ra rồi, con nhớ' nhưng chi nă cho uồ'ng đoi.

Thiên lắ' m bắ' m:

--Con không nhớ', không thương ai hê' t. Con chi? Th[^]y nga' n ngắ' y mớ' i thư', cha' n thật sự! Ba Quyen ho' m hinh:

--Trươ'c đây thì đư'ng như vậy! Nhưng đò. Này kha'c hơn rồi. Qua mặt ai không biê't, chơ' qua mặt me. Thì kho' lă'm ông tươ'ng ạ!

Thiên gượng gạo:

--Me. Lại định bat non con rồi! Khô? Ghê!

Nghiêng đầu ngă'm lộ hoa, bà Quyên trầm ngâm:

--Thằng Nhã về vội qua', me. Không chuẩn bị. Đượ nhiều thư' đê? Gởi cho ba con.

--Con nghĩ ở bên ba không thiê'u gì đâu, ngoài việc thiê'u me...

- Lâu qua' chă'c ông â'y cũng đã quên. Biê't đâu cha con lẫn rồi! Năm nay ông phải gần ta'm mười tuổi. No'i cho chi'nh xa'c là ông đư'ng bảy mươi bảy tuổi.

Mă't bà Man Quyên xa xă'm:

--đời người ta đư'ng như gio' thoảng qua. Mơ'i đo' me. Đã bô'n mười sa'u tuổi vợ'i cả cuộc đời cư' đi tìm mãi ca'i bo'ng hạnh phú'c. Thật lòng me. Không muô'n con dẫm lên lô'i me đã đi. Con tr'e lại là đàn ông, con dễ dàng bươ'c thêm bươ'c nữa mà lòng vẫn thanh thản. Chơ' me. Thì kho'! Đê'n bây giờ vẫn th^'ay kho'...

Thiên ngạc nhiên không hiểu tại sao hôm nay mẹ anh lại kê? Lê? Như tâm tin'h vợ'i anh, thường thì co' chuyện gì buồn vui bà đều no'i vợ'i Dan Tam... chă'c bà tội nghiệp... thằng con trai lậ' độn nên mơ'i tự than thân, để anh hiểu đời bà cũng đầy rẫy muộn phiền vì đã yêu, v' a bậ't chậ'p dư luận đê? Làm vợ. Người đàn ông bằng tuổi ba mình.

Co' lẽ anh đượ thừa hưởng ở ba dòng ma'u đa tình nên biê't yêu qua' sớ'm, cộng thêm ca'i "h*ương" hai đời vợ. Của hầu hê't ca'c bậc nam nhi bên họ cha anh, nên chă'c chă'n anh sẽ phải lên xe hoa thêm lần nữa, nê'u không muô'n sô'ng độc thân suô't đời.

Bậ't gia'c Thiên nhìn bà Man Quyên. Mẹ anh vẫn còn qua' trẻ so vợ'i tuổi. Bà là con ga'i cung trong gia đình giàu có, quen muô'n gì đượ nâ'y, đâu làm động mớ'ng tay, nên trong bà vừa sang trọng, lại vừa trẻ trung duyên da'ng. Thiên biê't co' nhiều người đàn ông đư'ng tuổi đang muô'n tí^'en tở'i vợ'i me. Min'h. Anh không hẹp hòi l'ch kỷ can ngăn, nhưng tra'i lại mẹ anh lại luôn ne' tra'nh.

--Cô Man Quyên!

Thiên thâ'y mẹ anh tươi mặt lên khi nghe Anh Tien gọi bằng giọng da dot đặc biệt của cô.

--A! Vào đây vợ'i cô! Nhã đâu rồi?

Ngồi sà xuô'ng kê' bên bà Quyên, Anh Tien nhoẻn một nu. Cười hê't sự'c diêu hanh vợ'i Thiên^ rồi lu'c lă'c đầu no'i:

--Anh Nhã của cha'u đang thay đồ "kên" trên lầu! Ba cha'u mời cô, anh Thiên đi nhà hàng đê ^?tiền anh Nhã.

--Chà! Anh Bình tiền chàng rể tương lai chu' đă'o qua'!\

--Nhưng cô Quyên ơi! Cha'u và anh Nhã chi? Là nhân vật phụ. Thôi.

Bà Man Quyên đưa tay:

--Ừa! Vậy ai là nhân vật chi'nh?

Đề tay lên môi ra chiều bí' mật, Anh Tien thì thầm:

--Ba ... câ'm hai đư'a cha'u no'i...

--Ghê nhi! Vậy thì cô ở nhà.

--Oi, oi! Không được! Cô mà ở nhà thì tụi cha'u má't ngay tiêu chuẩn ăn theo.

Bà Quyên bật cười ròn rã. Thi^en nhận ra ve? Thi'ch thu' trong a'nh má't của me. Ông Binh là người đư'ng đấ'n, go'a vợ. Đã lâu, co' điều anh ghe't cô con ga'i nhi' nhảnh qua' mur'c của ông. Tư. Dưng co' cô em ngang hông như Anh Tien cũng một đấ'y!

--Anh Thiên nghĩ gì mà cười một mình vậy?

--A! Anh nghĩ toi*' chuyện tương lai và thâ'y cuộc đời tư. No' co' những sã'p xê'p hay ho vô cùng.

Anh Tien lại lu'c lắ'c ca'i đầu vớ'i gương mặt tròn vành vành rồi mớ'i no'i:

--Nhưng... vui phải không? A! Nhật Phụng yêu dâ'u của anh đầu rồi? Em nghe con be' Nguyệt^'. No'i cô nàng mớ'i o *?đ^ay mà!

Thiên không tra? Lờì, anh nheo nheo má't:

--Anh Nhã của em, Nhật Phụng của anh. Sao lại kèm theo... chu? Quyên chi vậy kia!

--đđê? Không ai da'm sờ vào chơ' chi nữa.

--A! Te' ra là thê'! Công nhận Anh Tien kỹ thật! Ra'ng giữ vật sở hữu của mình nghe chưa? Kia! Nhã của em vào tở'i đấ'y!

Anh Tien đư'ng dậy dẫ'm chân:

--Bấ't người ta chờ gần mười phu't. Anh không biế't quy' những phu't giây còn ở bên nhau gì hê't. Mai không co' em, đừng than buồn nhe!

Nhã tư. Nhiên chòang vai Anh Tien, anh no'i vớ'i bà Man Quyên, nhưng Thiên biế't Nhã muô'n chọc tở'c mình:

--đì Quyên xem, co' đôi co' bạn như tụi con phải vui không? Ai như Thiên kho' khấn qua'' nên tở'i ngày quau quo. Vợ'i nổi buồn của mình. Con no'i thật. Nhật Phụng được lắ'm! Nê'u không co' Anh Tien con đã ta'n cô ta rồi!

Ve' o Nhã một ca'i nên thân, Anh Tien kèm theo má't liê'c sắ'c như cua ga da:

--Anh no'i mà không sợ anh Thiên gì hê't. Coi chừng ảnh l'am đầ'm cư' i trươ'c tụi mình đờ' chur'.

Thiên làm thính nghe Nhã vuô't theo Anh Tien:

--Anh và em chấ'c cha*'n thua Thiên vì dẫu sao hă'n cũng từng đơ'ng vai chu' rẽ một l^'an rồi.

Thâ'y mặt cậu con trai lâm li, bà Man Quyen vội lên tiế'ng:

--Con chịu kho' tở'i chơ? Nhat Phuong lại đây đi an(com vớ'i me.

Đề nghị, Bắ't ngờ của bà làm ca? Thiên lẫn Nhã đều bở'i rỏ'i. Anh Tien đồng đánh reo lên:

--A! Cô Quyen đư'ng l'a bà me... chịu chơi. Anh Thiên cô' đi rươ'c Nhật Phuong của anh, nhớ phải nỏ'i đây là lệnh của me. Chồng tương lai, thế' nào cô ta cũng đẽ'n thôi dẫu trong lòng cở giận anh cở nào đi chắ'ng nữa.

Bà Man Quyen cười:

--Sau cha'ụ biế't tụi nỏ' giận?

-đạ! Anh Nhã của cha'ụ nỏ'i. Lu'c nấ'y cha'ụ tở'i, tho'ang thâ'y Nhật Phuong trên xi'ch lô, anh Nhã đư'ng lu tu ở cồng, anh than vớ'i cha'ụ l'a người ta giận nhau mà mình lại khỏ'...

Nheo nheo đôi mắ't la' rắ'm trên gương mặt qua' đầy đặn. Anh Tien hi? Há:

--Lu'c nấ'y cha'ụ gia? Vờ hỏi về Nhat Phuong anh Thiên đâu cở' thềm tra? Lờì. Giận mà thương...

Đư'ng phắ't dậy, Thiên qua't to:

--Thôi đư? Rồi! Tôi sợ. Mắ'y người qua'! Mắ'y người muỏ'n làm gì thì làm nhưng đừng lỏ'i tôi vớ'i Nhat Phuong vào.

Anh hằm hằm bươ'c ra mặc cho bà Man Quyen gọi. Về tở'i phòng mình. Thiên nắm vật xuỏ'ng giường và cô' dẫn con nỏ'ng giận ùn ùn a'p đẽ'n. Vừa rồi nê'u không cở' mẹ anh và Anh Tien ở đơ', Thiên đã đập vào mặt Nhã rồi. Đồ khỏ'n nạn! Anh đắ'm tay xuỏ'ng duong rắ'm rắ'm cho đờ tu'c. Tại sao Nhã lại... chơi luôn cả mình mớ'i kỳ. Mình cở' giành giết gì của nỏ' đâu, mình chưa hề làm gì a'c vớ'i nỏ' cả mà. Nỏ' thừa biế't Phuong không ưa mình nhưng nỏ' cứ' cô' tình trêu chọc. Nhã muỏ'n tra? Thù mớ'i tình ngày xưa thật không? Hay bản chắ't hă'n là một tên Sỏ? Khanh, đẽ'u giả, độc a'c, vô nhân, hă'n căm ghe't tắ't cả những tình cảm trong sa'ng hồn nhiên, lành mạnh. Hă'n chi? Thi'ch những mớ'i tình gia? Dỏ'i và kho'ai tra' nhìn thâ'y nạn nhân của hă'n vô tin'h buộc vào bắ'y sập mà hă'n tinh vi giang san. Nhat Phuong cở' tội gì mà lại là nạn nhân của Nhã chứ? Tại sao không nhân cơ hội này cho Nhat Phuong nhận ra chân tưở'ng người cô yêu th^am từ mười năm nay nhi? Cở' thế? Cô be' sẽ đau đờ'n tuyệt vọng, nhưng Phuong sẽ quên đẽ? Cở' một tình yêu kha'c chân thật và hạnh phứ'c hơn.

Lao xuỏ'ng cầu thang, thò đầu vào phòng kha'ch, Thiên nỏ'i vớ'i mẹ:

--Con đi rươ'c Nhat Phuong liền đây. Me chờ... tụi con nghe!

Chương 11

--Alo! Em muốn nghe chi. Thùy Tiên-Nhat Phuong kê? Chuyện... Chi Nhat Phuong em mới chịu a!

--Chi Nhat Phuong bận mà y rồi be' oi! Chi. Kể thay chi. Ấy co' được không? A lo! A lo!

Hong Nhung như'n vai, bo? Ông nghe xuông. Từ sáng đến giờ không biết có bao nhiêu cuộc điện thoại tìm Nhat Phuong, cô không hiểu sao bọn trẻ con mẹ Nhật Phuong đến thế'. Chúng nó quen giọng, quen phong cách kê? Chuyện của Phuong, rồi chẳng biết sao chúng lần ra được cả tên cô, đề? Mỗi lần gọi đến, chúng gọi đi'ch danh Nhật Phuong. Nếu cô bận, chúng cúp máy, sẵn sàng chờ. Chờ như bây giờ*o vậy đó'.

Ngồi tựa lưng vào tường, chân gác lên ghế', Phuong đang say sưa kê? Chuyện. Phải công nhận Phuong kê? Chuyện rất hấp dẫn. Lúc mới vào làm việc, cô chi? Kể theo những chuyện cô tích có sẵn, những loại đó' bọn trẻ? Đã nghe qua nhiều lần nên đâm ra chán. Tư. Phuong suy nghĩ ra những mẫu chuyện khác, cô dựa vào các chuyện cũ, thêm thắt các tình tiết mới. Thế' là bọn trẻ con mê.

Gác điện thoại xuống, Phuong thở? Hắt ra:

--Trời ơi! Kha't nước gần chết! Cuộc' nó' mãi như vậy chắc em phải tắt'ng qua' chi. Nhung.

Mỉm cười, Nhung khen:

--Tại có' tài phải ra'ng chịu. Ai như tụi chi, ngồi chơi suốt, bọn nhỏ'c chi? Kho' ai em thôi. Phải công nhận em bịa chuyện hay thật! Chị nghe v' a cuộc' nghĩ Vườn địa đàng có' thật. Con vẹt tinh quái' của em còn tinh quái' hơn cả người. Nè! Em nó' nhiều, sao anh Nhật Minh lại im lặng suốt vậy? Chị quen ảnh may^' năm, tổng công những lời ảnh đã nó' không bằng em nó' một ngày.

Nhat Phuong đặt ly nước xuống b' an:

--Ti'nh anh Minh là thế'. Không bô bô l' m lời như em. Nhưng ảnh nó' câu nào đa'ng gia' câu đó'.

Có' ti'ng ai đó' góp vào:

--Khỏi nó' câu đa'ng gia' nhất Hong Nhung chờ những hai năm nay, anh Minh vẫn chưa chịu nó'. Phuong về nh'c ảnh đi nghe.

Hong Nhung cầu nhàu:

--Lại tào lao! Ai mà chờ nghe ảnh chứ!

Nhat Phuong gãi gãi đầu, qua? Thật cô không biết gì về anh Minh nên không dám nó' gì cả. Câu chuyện anh Minh kê? Ở buổi chiều mưa rào vẫn còn là đầu ch' m hỏi l'ng l*o cô chưa hiểu hết. Anh cô không đơn giản đâu.

--Phuong nè! Sao em tưởng tượng được nhiều chuyện ngộ. Vậy?

Cười cười cô đả'p:

--Tại em thi'ch. Chi. Biê't hông. Bữa hôm co' thằng be' bắ't phải kê? Chuyện con cho' Lu Lu ở nhà no'. Troi dat! Em nào co' biê't con cho' â'y đen hay trắng đâu mà kể. Thế' là em hỏi. No' tra? Lờì. Bắ't đầu em phia ra từ những câu chuyện về cho' em đã đọc như chuyện Ca dan. Nhanh trắng. Em kê? Một hồi, thằng be' không chịu cu'p ma'y, em đơ'i bụng gần chē't mà chẳng thē? Nào đư't ra được vơ'i no'.

Hong Nhung chơ'ng tay đươ'i cầm lư tu:

--Những câu chuyện của em dễ thương thiệt đơ'. Em viê't lại thành tập truyện ngắ'n cho thiê'u nhi được lắ'm.

Nhật Phuong tròn mắ't:

--Em mà viê't ha? Oi thôi! Không được đâu, kể xong chuyện là em quên mắ't rồi, làm sao viê't được.

--Viê't sau này cho con em no' xem.

Phuong cho mat:

--Chi. Nhung lo xa qua'. Em lúc này "Chồng con chưa co', no'i chi con". Chuyện đơ' hơi đâu mà nghĩ cho mệ't.

Chuông điện thoại lại reng... Phuong cầm ma'y:

--A lo chi Thụy Tiên đây!

--Nhật Phuong phải không?

Ph*ượng nhăn mặt khi biê't giọng vừa rồi là của Thiên, cô vội vàng bo? Ma'y xuông ngồì khoan tay.

--Sao vậy?

--A! Người ta lộn sồ'.

Hồng Nhung đùa:

--Lộn sồ' cô kể thành chuyện được không?

Phượng chưa kịp trả lời, chuông lại reo nữa, cô cảm may lên, đổi giọng khào khào:

--Alo chi. Thụy Tiên đây!

--Chi. Thụy Tiên Nhật Phượng ơi! Con biết đúng là cô rồi. Cô kể chuyện "Vườn địa đàng" cho con nghe nữa đi. Con là bé Hoài Tú nè!

Chớp chớp mắt, Phượng xúc động khi nhận ra giọng Hoài Tú. Không biết gã cậu dễ ghét của con bé có ngồì kê bên nghe hun hay không. Cô ngập ngừng:

--À! Chị không phải Nhật Phượng nên không biết chuyện Vườn địa đàng. Thôi chị đọc Doremon

nhé? Em nghe chuyện “Con chó của Xuka” chưa?

--Không chịu! Con nghe chuyện Vườn địa đàng hà! Con vẹt của cậu Thiên biết kêu tên cô Phượng rồi! Cô Phượng ghé thăm con đi!

--Chị xin lỗi! Chị là Thủy Tiên chứ không phải chi. Nhật Phượng. Thôi chị cúp máy nhé!

Nhật Phượng thần thờ ngồi chống tay dưới trán. Tội nghiệp Hoài Tú. Cô tránh Thiên, nên tránh luôn cả nó.

Nhã xa Sài Gòn đúng một tháng. Và cũng đúng một tháng mình không gặp gã cậu trời dễ ghét, trừ lần nghe giọng hẳn qua điện thoại.

Trở nghiêng người, kéo chiếc gối ôm vào lòng Phượng xua khỏi đầu tên Thiên, cô bực dọc không hiểu sao khi nhớ về Nhã, bao giờ cô cũng nhờ kèm theo Thiên. Đây là kèm theo để so sánh, để làm mốc ghi nhớ cho một kỷ niệm nào đó của cô và Nhã. Rồi cô giật mình nhận ra suốt mấy tháng trời rỗng rã, cô gặp Thiên nói chuyện với Thiên nhiều hơn với Nhã gấp mấy lần. Bản chất ngang ngang thích đùa cợt trêu chọc người khác của Thiên làm Phượng có ác cảm, nhưng nếu không nhờ có anh ta, cô làm sao biết những tin tức của Nhã, đầu những tin tức Thiên cho cô biết thường thường là những tin tức... mình đến phát khóc.

Với tay lấy cuốn truyện cổ tích của Andecxen. Phượng ngẫu nhiên đọc. Từ hồi còn bé, cô đã mê chuyện cổ tích của nhà văn Đan Mạch này, tất nhiên lúc đó cô chưa biết hết cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng trong những chuyện cổ tích của ông. Để bây giờ đọc lại và kể cho trẻ con nghe qua điện thoại, Phượng mới thấm thía nhận ra rằng trong mỗi chuyện cổ tích cho trẻ con còn có một chuyện cổ tích khác mà chỉ người lớn mới có thể hiểu hết ý nghĩa của nó.

Nhật Linh âm thầm bước vào phòng như một chiếc bóng làm Phượng giật mình. Úp quyền sách trên gối, cô nhắm đầu lên chống tay dưới cằm nhìn bà chị nổi tiếng lạnh lùng sắt đá với nhân viên của mình. Đạo này bỗng dưng chi. Linh ủ dột khác thường, đi làm về com nước xong xuôi là đã thấy chị lên giường nằm như ngủ.

Nhưng thật ra khó ai ngủ ở giờ đó, chi. Linh nằm trăn trở với nỗi niềm riêng của mình đầy thôi.

Nhiều lúc thấy Nhật Linh ngồi trước gương mà Phượng thương. Linh vẫn hội tu đủ những nét đặc trưng của chị em trong nhà, đúng là nét mặt, đường môi, sống mũi, chiếc cằm của bọn “con nhà Nhật”, nhưng sao ở khuôn mặt Nhật Linh mỗi cái lại biến dạng đi một tý. Con mắt hơi nhỏ, chiếc mũi hơi thô, cái cằm vuông quá sức khiến Linh cứng ngắc như là đàn ông, mà lại là đàn ông xấu trai mới buồn chứ!

Suốt cả tháng trời nay, gương mặt đàn ông ấy như mềm rũ ra, mềm đi bởi những chuyện riêng buồn bực nào đó, mà trong nhà kể cả ba mẹ cô không ai... dám hỏi tới.

Phượng dè dặt lên tiếng:

--Sao độ này chị đi ngủ sớm vậy?

--Mệt!

Nhật Linh cộc lốc trả lời rồi quay mặt vào vách, Phượng tỏ vẻ quan tâm:

--Em thấy chị hơi xanh đó! Chắc thiếu máu chứ gì. Mẹ nói chị nhời nhời ba bốn hột com là bụng đũa. Ăn uống ít, làm việc nhiều, không khéo bị suy nhược cơ thể...

Mặc Phượng nói gì thì nói, Linh gác tay lên trán làm thinh. Phượng giận dữ:

--Chị làm sao vậy? Miết rồi không thèm nói chuyện luôn với em. Nhớ hồi nhỏ, đi đâu chị cũng cho em theo, có gì chị cũng để dành cho em. Sao lớn lên chị lạnh lùng kỳ cục, không lẽ công việc ở cơ quan làm chị mệt mỏi chán chường đến mức tiết kiệm cả lời nói với anh em trong nhà.

Nhật Linh không đỗi tư thế, cô cất giọng nghèn nghệt:

--Không phải đâu! Đừng nghĩ chị ghét bỏ em út. Có điều công việc quay chị tới tấp, chị mệt mỏi, đuối sức quá mà chưa biết giải quyết cách nào, đâm ra sệt sừ như chết rồi đó thôi!

--Nhưng chị đang gặp khó khăn gì vậy?

--Ôi! Em hỏi làm chi cho mệt trí! À! Sao cả tháng nay không thấy Thiên ghé vậy?

Nhật Phượng bĩu môi:

--Em cấm!

Có tiếng Linh cười gượng gạo:

--Chà! Gà xước oai quá ta! Sao lại cấm. Trong khi chị muốn có một người đến thăm, lại chẳng có ai. Đừng nên kiêu căng, phách lối trước tình yêu chân thật.

--Xí! Hấn ta mà chân thật! Anh Nhã nói hấn là một tay đều già có hạng, thay bò như thay áo ấy.

Nhật Linh nhòm người dậy, cô vội vàng hỏi:

--Sao Nhã lại biết Thiên?

Ngạc nhiên vì thái độ của chị, Phượng nói ra luôn:

--Sao lại không biết. Về Sài Gòn anh Nhã ở nhà ... ông Thiên chớ đâu! Thấy anh ta rề rà tán em, anh lên tiếng báo động để em... liệu hồn.

Rồi như không dần được lòng mình, Phượng bâng khuâng:

--Anh Nhã về Canada rồi! Không biết trước khi anh đi có hăm he gì Thiên không? Mà lão ta biến đâu mất cả tháng nay.

Nhật Linh chăm chú nhìn em gái và buông một câu:

--Như vậy Nhã cũng tốt với em đó chứ!

Tự dưng Nhật Phượng e ngại, cô tạo ngay cho mình một lớp vỏ nguy trang nhằm che giấu những tình cảm thật đang chắt chứa trong lòng:

--Ồ! ... Thì dù sao em cũng là em anh Vi. Không lẽ ảnh xấu với em gái bạn mình.

--Nhưng có bao giờ em nghĩ tại sao Nhã lại tốt với em như vậy không?

Phượng bậm môi. Cô bắt đầu giữ thế thủ trước bà chị mình:

--Không!

Nói xong cô nằm lăn xuống tay vớ cuốn sách đưa lên mặt...

Những dòng chữ, con chữ nhảy múa lung tung khiến Nhật Phụng đọc mà không hiểu hết nghĩa. Cô ngậm ngùi tiếc nuối... Phải chi mình cứ là đứa trẻ con như hồi nào để chị đọc chuyện cổ của Andersen bằng tấm lòng ngây thơ hồn nhiên của con nít. Và phải chi cô là con bé “Gà xước” còm nhom ngày nào, không biết giữ lại cho mình những cái riêng tư gì cả để đừng thấy cô đơn, ngăn cách với chính chị ruột mình.

Càng lớn lên, già đi người ta càng thấy cuộc đời không đơn giản chút nào hết. Cô đâu muốn trở nên khép kín như chị. Linh, anh Minh, hay cả như chị. Uyên, anh Trung ồn ào phô trương nhưng thật ra vẫn im lìm với bản thân trước người khác. Cô muốn bộc lộ nỗi lòng, những điều đó xem ra thật khó trước thói quen ôm riêng chuyện mình của mọi người trong gia đình cô.

--Em đọc gì mà say mê thế?

--À! Chuyện “Nàng tiên cá”...

--Già đầu vẫn còn thích chuyện cổ tích à?

--đâu có! Em là người kể chuyện qua điện thoại mà! Không mê cũng phải đọc.

Thấy Linh có vẻ muốn nói hơn thường ngày, Phụng cười cười:

--Chị nghe Không? Em đọc cho nghe.

--Ồi trời ơi! Chị già quá rồi Phụng!

--Già càng nên nghe chuyện cổ tích, nó làm người ta trẻ ra, vui lên và yêu đời hơn. Mấy chuyện này hồi nhỏ anh Vi đã mua cho em, bây giờ đọc lại vẫn hay như thường.

--Những chuyện này chị đều đọc cả rồi. Dù hay cách mấy cũng là chuyện đời xưa, nó có gần gũi gì với mình đâu?

Nhật Phụng phản đối:

--Nói như chị, em không đồng ý.

Chẳng đê? Phụng huyền thuyên tiếp, Linh quyền hành khoát tay:

--Thôi! Thôi! Chi không phải là con Uyên hay thằng Trung đâu mà tranh luận với em. Thời giờ của chị, để dành cho chuyện môn kia kia. Hiểu chưa?

Nhật Phụng bực mình nói lẫy:

--Em cũng đang làm công tác chuyên môn, chớ có phải đọc chuyện để giải trí đâu, chị hồi này, hồi nọ rồi la em.

Giận dữ cô lại cầm đầu đọc tiếp... Sao chị. Linh lúc nào cũng muốn chứng tỏ mình là người có quyền hành vậy? Với em út trong nhà cô còn lên giọng thủ trưởng, nói chi với nhân viên? Không biết chị ghét chuyện cổ tích thật, hay ghét việc mình che làm ở cơ quan của chị, để làm nghe kể chuyện này nữa đây.

Đang thù người ra với suy nghĩ, Phụng chợt nghe ba gọi dưới nhà.

Cô buông chiếc gối ôm, ra khỏi giường và bước xuống cầu thang.

Đến phòng khách cô ngạc nhiên tròn mắt khi thấy ba mình đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ thân tình với bà Mẫn Quyên.

Thấy Nhật Phụng ra tới, ông Phong hớn hờ nói:

--Cô Mẫn Quyên đây là bạn thân của cô Đào con, hồi đó cô tới nhà ông nội chơi thường lắm, hai mươi mấy năm mới gặp lại, ba đâu có nhớ ra.

Bà Mẫn Quyên cười:

--Neu không có tấm hình chụp anh chị ngày đám cưới treo trên vách, em cũng đâu nhận ra.

Ông Phong phì phà điếu thuốc:

--So với ngày xưa cô không khác hơn bao nhiêu, so với Trúc Đào em tôi, cô còn trẻ hơn nó nhiều, duy có những cái bất ngờ lẫn với tình cờ người ta không nghĩ tới, nên tôi không nhận ra cô đó thôi.

Quay sang nhìn Nhật Phụng, ông Phong cất giọng:

--Cô Quyên nhờ con tiếp tục dạy cháu ngoại cô ấy học. Con thấy thế nào?

Không đợi Phụng trả lời, bà Quyên dịu dàng bảo:

--Cô biết cả ngày cháu đi làm, tối về cũng cần có thời gian giải trí nghỉ ngơi nên trước đây cháu không tiếp tục giúp Hoài Tú, chi. Đan Tâm đã không dám ép, mặc dù bé Tú rất buồn. Nhưng khổ cho cô hiện giờ là Đan Tâm đã đi du lịch nước ngoài với chồng, nó đem bé Tú về với cô, con bé phần nhớ mẹ, phần buồn vì xa cô Phụng nên dạo này lười ăn biếng ngủ ốm trơ xương. Thằng Thiên đồ ngon, đồ ngọt, chiều nào cũng cho đi chơi nhưng con nhỏ vẫn luôn dàu dàu...
Ngưng một chút để quan sát nét mặt Nhật Phụng, bà Quyên xuống giọng:

--Hoài Tú mong cháu lắm! Mỗi chiều cháu nhin chừng một tiếng đồng hồ tới chơi với nó được không?

Nghe nhắc tới bé Tú, Phụng thấy nao nao, cô cũng rất thương nó, nhưng nhớ đến gương mặt khinh khỉnh ngạo mạn, khi người của Thiên hôm đó, Nhật Phụng khó xử quá. Cả tháng nay anh ta không hề ghé qua nhà cô, đâu là để đi đánh bida hay uống cà phê với anh Trung. Thiên không ghé vì anh... chán cô quá rồi, chớ đâu phải vì cô "cảm" anh ta như cô vừa nói với chi. Linh đâu.

Ngập ngừng một chút cô chối từ:

--Có lẽ cháu không sắp xếp được thời gian sớm để giúp Hoài Tú ôn bài, trễ quá Tú sẽ buồn ngủ.

Bà Quyên kiên nhẫn thuyết phục:

--Hoài Tú, Đan Tâm, cô và ca? Thiên đều rất quý cháu, gia đình cô luôn xem cháu như người trong nhà, bây giờ lại biết Trúc Đào là cô út của cháu, thật không gì vui hơn và thân tình hơn.

Bóp nhẹ bàn tay của Phụng, bà Quyên lại nói:

--đến với cô nhé Phụng! Hoài Tú sẽ mừng lắm đó!

Nhật Phụng vội nhìn qua phía ba mẹ mình như muốn hỏi ý kiến. Ông Phong dễ dãi bảo:

--Nếu không mệt vì đã đi suốt ngày, con nên giúp cô Quyên. Thời buổi bây giờ một người làm nhiều việc đâu có gì là xấu.

Nghe ông Phong nói thế, bà Quyên vội vàng thêm vào:

--Chiều đi làm về cháu ghé nhà bác nghĩ ngơi ăn cơm luôn, rồi khoảng sáu rưỡi bắt đầu dạy con bé tới độ bảy rưỡi, tám giờ gì đó là hết mức.

Bà Nga gật gù:

--Khởi đạp xe đi tới đi lui cũng tiện.

Thấy mọi người trao đổi qua lại như đầu đó đã sắp xếp xong rồi. Phượng hơi tự ái. Cô đang cần tiền để sắp sửa quần áo đi làm coi cho được một chút, nhưng nghĩ tới Thiên cô chột ngại ngần gì đâu.

Thế nào Thiên cũng sẽ hất mặt làm cao như lần đầu cô gặp anh ở đêm sinh nhật Hoài Tú. Biết đâu chừng anh ta lại lãng vãng gần chỗ cô dạy Tú học, để thanh tra chất lượng lần giờ giấc cô dạy cho bỏ ghét...

Chẳng lẽ Thiên lại nhỏ mọn và trẻ con như cô nghĩ hay sao?

Dù đã viết thư gởi đi nhưng Phượng không hề có tin tức gì của Nhã hết, sao không “moi” tin của anh từ gia đình bà Mẫn Quyên? Anh từng ở nhà bà mấy tháng trời lẽ nào không biết về được một lá thư cảm ơn.

Nghĩ tới Nhã, Nhật Phượng thấy như mình có được động lực từ trái tim thức dậy. Cô vờ vĩnh làm bộ làm tịch:

--để cháu suy nghĩ lại xem sao đã! Chỉ sợ ôm đồm nhiều việc quá, cháu dạy Hoài Tú không được như trước vậy thì phụ lòng tin của cả nhà...

--Cô chẳng đời nào nghĩ quấy như vậy cả.

Mỉm cười nhìn Nhật Phượng, bà Mẫn Quyên ý nhị nói thêm:

--Cô chỉ mong có Phượng ở kề bên cho nhà cửa vui vẻ, ấm cúng hơn thôi!

Nhật Phượng nóng cả mặt khi thấy bà Nga thoáng tùm tùm nhìn bà Quyên.

Chuyện gì nữa đây trời? Phượng thảm than trong bụng, cô thừa biết mẹ mình có cảm tình với gã Thiên... Dầu bà biết hẳn từng có một đời vợ, nhưng bà luôn bênh vực cho rằng chuyện đó dang dở hoàn toàn do lỗi của người đàn bà kia. Còn tại sao mẹ nghĩ như vậy, thật tình cô không biết.

Ông Phong bỗng hỏi:

--À! Thầy Hoàng Tùng còn khỏe không cô Quyên?

Bà Mẫn Quyên bung tách trà lên nhấp một ngụm nhỏ rồi trả lời:

--Em nghe người quen ở bên về nói lại, ông ấy vẫn còn rất khỏe so với lứa tuổi “Thất thập cô lai hỷ”. Có điều ông ấy luôn buồn bã vì xa quê.

Gật gù ra chiều thông cảm ông Phong nói:

--Người già nào lại không ngậm ngùi trông về cô xứ, nhất là người có tâm hồn đa cảm như thầy Tùng. Phải nói ngày xưa tôi mê nghe thầy giảng Kiều quá sức!

Phượng thấy bà Quyên gượng cười, ở dưới mắt bà chợt có những vết nhăn phiền muộn. Bà cũng già chớ không thật trẻ như những lúc vui tươi hơn hờ. Có điều cái già ấy được bà che đậy bằng tâm hồn trẻ trung, điệu bộ thoải mái duyên dáng lịch sự đó thôi.

Mà sao ba cô lại đi hỏi bà Mẫn Quyên về thầy giáo ngày xưa nào nhỉ?

Ông Phong dụi đầu thuốc vào chiếc gạt tàn hình con cá, rồi lại hỏi:

--Sao hỏi ấy cô không theo thầy Tùng xuất cảnh nhỉ?

Giọng bà Mẫn Quyên rành rọt vô cảm:

--Lúc đó em và... thầy Tùng đã ly dị được cũng gần mười năm rồi còn gì?

Phượng nghe cha mình ngạc nhiên:

--Vậy sao. Đúng là tôi vô tình quá!

Té ra ba của Thiên là một ông già gần tám mươi tuổi. Mẹ anh là học trò của thầy giáo mình. Hèn chi Nhã đã hóm hỉnh nói với cô Thiên dám vượt chỉ tiêu của bồ mình, để có ba thê bốn thiếp. Đúng là nhà anh ta khá phức tạp! Như vậy người anh ở? Canada đâu phải anh ruột của Thiên. Cô đang tò mò chờ nghe tiếp chuyện thì từ ngoài bé Hoài Tú chạy ủa vào. Nó đứng sựng lại giữa phòng rồi reo to:

--Cô Phượng!

Tội nghiệp! Đúng là con bé ốm quá, Nhật Phượng dang tay ra xúc động:

--Tới đây với cô!

Nhào lại ôm Phượng, con bé tấm tức:

--Con nhớ cô, con năn nỉ cậu Thiên cho tới thăm mà cậu không chịu. Tối bữa nay bà ngoại ra lệnh cậu Thiên mới cho con với ngoại tới đó.

Bà Mẫn Quyên nhắc:

--Hoài Tú! Con đã thưa ai chưa?

-đạ chưa!

Giọng ngây thơ trong trẻo của Tú làm mọi người bật cười. Phượng đưa tay béo má nó rồi dạy Tú thưa ba mẹ mình.

Cái dáng cao cao quen thuộc của Thiên bước vào khiến Phượng mất tự nhiên, cô vờ áp mặt vào lưng Hoài Tú để khỏi phải trông thấy anh.

Không nhìn nhưng Phượng cũng thừa biết anh ta vừa chào mẹ mình và đang bắt tay ba mình. Thoát một cái cô đứng dậy kéo theo Hoài Tú:

--Mình ra ngoài sân ngồi xích đu bé Tú.

Phượng chạy ra hàng hiên và nghe giọng mẹ mình vang lên:

--Con bé được cái lớn xác chớ còn khờ lắm!

Phượng chột tướng tượng ra gương mặt Thiên đang cười. Có lẽ anh ta không đồng tình với mẹ cô đâu, vì dưới mắt anh ta, cô chẳng khờ khạo chút nào.

Nhưng cô thế nào cũng chẳng dính dấp gì tới Thiên, tại sao Phượng lại lo nghĩ vẩn vơ thế nhỉ?

--Cô Phượng ăn ô mai, ngon lắm!

Nhón chân chầm đất để đưa chiếc đu Phượng hỏi:

--Ồ đâu Tú có vậy?

--Cậu Thiên mua và nói là mua riêng cho cô Phượng chớ không phải cho con.

Nhật Phượng mĩa mai:

--Cậu Thiên tốt quá nhỉ?

Vừa đưa bịch ô mai cho Phượng, Tú vừa gật đầu:

--Cậu Thiên tốt lắm, lúc nãy cậu nhất định cho con đi mua ô mai rồi mới vào nhà cô Phượng.

--Cô đâu thích ô mai!

Thấy Phượng không chịu, Hoài Tú lém lỉnh:

--Nhưng cô không nhận, cậu con buồn lắm!

--Bữa nay Tú học ai cách ép người khác vậy?

Hoài Tú ngập ngừng trước đôi mắt nghiêm khắc của Nhật Phượng, con bé không quen nói dối ấp úng:

--Cậu Thiên biểu con phải làm sao cho cô Phượng chịu ăn ô mai của cậu mua, không thôi cậu sẽ không cho con vào nhà tham cô.

Phượng cười nhạt, anh ta định giở trò gì nữa đây?

Cầm viên ô mai, cô bóc lớp giấy bọc rồi cho vào mồm. Ba vị chua của me, cay của gừng, ngọt của cam thảo làm cô gật gù khen:

--Món này ngon thật!

Mắt Hoài Tú sáng lên:

--Ngon thật không cô. Con biết thế nào cô cũng thích mà!

Búng cái hạt me vào tường, Phượng bóc vỏ viên ô mai thứ hai, giọng cô ngọt ngào hơn:

--Sao con biết cô sẽ thích?

Hềch chiếc mũi bé xíu lên Tú tỏ vẻ hãnh diện:

--Cậu Thiên nói, cô gái nào cũng thích ô mai hết.

Nhật Phượng lại xuýt xoa vì gừng cay vừa nói:

--Lần này cậu Thiên nói chắc đúng!

Hoài Tú cãi lại:

--Con thấy lúc nào cậu Thiên cũng đúng hết! Vừa đúng, vừa giỏi, chuyện gì cậu Thiên cũng biết hết. Hay thật là hay! Bởi vậy dì Tường Vân là bác sĩ mà còn sợ không dám chích cậu con nữa đó.

Phì cười, Phượng nói:

--Khi không bác sĩ chích cậu con làm gì?

--đâu có khi không, bữa hôm cậu con bệnh quá trời, dì Tường Vân đâu dám chích, ngoại phải nhờ ông bác sĩ mấp như thùng tô nô lại chích cho cậu Thiên đó chớ.

Hoài Tú xuống giọng:

--Cô Phượng biết hông? Máy hôm đó cậu Thiên đâu có đi làm, nằm ở trong phòng toàn ăn cháo không hà! Cậu ôm nhách, râu ria tùm lum, đã vậy còn quạu với bà ngoại làm bà ngoại hết đi Nha Trang chơi. Chi. Nguyệt bị cậu Thiên la nhiều nhất. Bởi vậy chị mới nói: “không chịu lấy vợ cho rồi, để khi bệnh hoạn có người hầu hạ”. Nghe chi. Nguyệt nói, cậu con giận chi. Nguyệt luôn. Bữa nay hết bệnh rồi cậu vẫn chưa hết giận đó!

Giọng Phượng tò mò:

--Cậu con bệnh gì vậy?

--Chi. Nguyệt nói là bệnh ... gì... để con nhớ coi ...À... Bệnh cảm mạo thương nằng. Bà ngoại bảo là bệnh này nguy hiểm và khó trị lắm!

Phượng tủm tỉm cười. Đúng là bà Mẫn Quyên lúc nào cũng vui nhộn trẻ trung. Phượng hỏi:

--Con có biết cậu Thiên cảm mạo thương nằng nào không?

Lắc đầu, Hoài Tú ra chiều bí mật:

--Bà ngoại con biết đó, nhưng ngoại đâu có nói.

--Con thích cậu Thiên có mơ. Thiên không?

--Không! Con thích cậu Thiên có cô Phượng hà!

--Nói bậy!

Phượng nạt đùa Hoài Tú rồi đưa tay lên xoa gương mặt nóng bừng... Con bé thật buồn cười, lỡ mà gã ta nghe thấy chắc mình đến độn thổ vì quê. Rồi cô chọt chạnh lòng... Té ra cả tháng nay Thiên ốm, vậy mà mình có hay đâu, nếu hay mình đã nói cho anh Trung biết, để anh đi thăm rồi!

--Cậu Thiên ra dạy xích đu cho con với cô Phượng đi cậu Thiên...

Giọng điệu cợt của Thiên lại mỉa mai vang lên:

--đay cho con thì được, chớ đay cô Phượng... thật cậu không dám đâu!

Anh ta kiểm chuyện trước rồi đây! Phượng thấy thấy cái hột me trong bàn tay và kiểm cách rút lui. Nhưng nổi nhớ thương Nhã da diết làm cô không thể bỏ đi được, cũng không mở miệng đắp chất lại được. Thiên ra đây làm gì nhỉ?

--Cô Phượng vẫn khỏe đấy chứ!

Nghe Thiên khách sáo, kiêu cách và trịch thượng hỏi mình Phượng cay cú lắm, nhưng cô vẫn ngọt ngào:

--Tôi vẫn bình thường, lúc nãy nghe Tú nói anh Thiên bệnh tôi không biết để đến thăm, tệ thật!

Trong bóng tối của khoảng vườn bé xíu bên hè nhà, Phượng thấy Thiên cười:

--Ôi! Tôi có bệnh gì đâu. Chẳng qua buồn nên đôi khi muốn người khác phải quan tâm tới mình tôi vờ ốm đó thôi.

--Chắc suốt thời gian đó, người yêu của anh bận rộn vô cùng?

--đương nhiên! Khi cố ý làm như vậy, tôi phải đạt được mục đích của mình chứ? Nói thật, lần đầu tôi biết được cảm giác thích thú nhìn người khác bị lừa. Nhất là người đó hoàn toàn không biết gì ngoài việc tha thiết yêu tôi.

Phượng bực bội kêu lên:

--Coi bộ anh hả hê lắm khi nói rằng thích thú nhìn người tha thiết yêu mình bị lừa.

Ngẫm nghĩ một chút, Phượng nhún vai:

--Tôi không tin trên đời lại có cô gái nào bị lừa vì chính người mình yêu như cô người yêu ngọc ngách nào đó của anh.

Thiên phá ra cười:

--Giống y như người yêu của tôi thì không có ai thật. Nhưng ngọc ngách như người yêu anh bạn Nhã của tôi thì có thật đấy.

--Bữa hôm anh bệnh sao không chết phứt cho rồi. Sống làm gì mà độc mồm quá! Đúng là...

--Là... là sao? Phải chi cô ráng ngọt ngào hơn chút nữa, tôi đã nói về Nhã cho cô biết tin, tiếc là mới ngọt nửa vôi đã len men "yaourt", làm tôi mất hứng kể lể. Chán thật!

Mặc cho Hoài Tú trợn mắt ngó qua ngó lại hai người. Nhật Phượng cong môi lên nói dối vì tự ái:

--Tôi cần gì phải hạ mình ngọt ngào để được nghe anh phao tin vịt. Nhã gửi thơ cho tôi hai ba lá, tôi chưa kịp trả lời nữa đây...

--Thật vậy à? Nhã hay thật, và cô cũng hay thật! Chỉ có tôi là dở nên cứ phải đi buôn vịt. Hôm nay vịt lại ế, mới quê chứ!

--Ừa! Cậu Thiên đi buôn vịt hời nào? Sao con hồng biết mà cô Phượng lại biết?

Thiên cúi xuống vuốt mũi Hoài Tú:

--Chuyện người lớn làm sao con biết được mà tra với hỏi. Vào ngồi kế bên ngoài đi! Nhanh!

Hoài Tú ngược mắt nhìn Phụng như cầu cứu, cô vòng tay ôm con bé.

--Ở đây với cô.

--Tôi muốn nói chuyện riêng Phụng ạ. Cho bé Tú vào trong đi.

--Nhưng như vậy không tiện chút nào, đây là nhà tôi mà...

--À! Xin lỗi, tôi quên khuấy đi rằng ở nhà Nhật Phụng là cô út nét na, ngoan ngoãn, không khi nào dối mẹ trốn cha để ngồi một mình với đàn ông, con trai. Chết thật! Cậu cháu mình đưa cô Phụng vào nhà thôi Hoài Tú...

--Anh vào thì đúng hơn! Vì tôi và bé Tú đang yên ổn ngoài này, tự nhiên anh phá đám.

--Với Nhật Phụng, tôi lúc nào không là kẻ phá đám? Nhưng lòng tôi có trời cao minh chứng...

Nhật Phụng ngắt ngang lời Thiên:

--Mình vào trong nhà, Tú xin bà ngoại chở về ngủ sớm. Ngày mai cô đến dạy con. Chịu không? Hy vọng rằng đừng có ai phá đám việc học hành của cô cháu mình hết Tú ha!

Con bé ngờ nghệch gật đầu rồi buông tay Phụng chạy tuốt vào trong, cô bước vội theo, nhưng Thiên đã kéo vai cô lại. Anh thì thầm:

--Nhã mới vừa điện cho hay tuần sau sẽ trở qua. Cô hay tin đó chưa?

Trái tim Phụng muốn rơi ra ngoài. Cô bấu chặt tay Thiên, giọng run run:

--Chưa! Nhưng có thật không?

Gương mặt Thiên cúi sát mặt Phụng, mắt anh như sáng lên làm cô hồi hộp chờ đợi:

--Đĩ nhiên là không. Tôi nói với cô chuyện này giống như cô vừa nói với tôi chuyện Nhã gọi cho cô ba lá thơ vậy mà!

Buông tay Thiên ra, tựa người vào góc cột, Nhật Phụng thở hổn hển vì đau, vì tức:

--Anh... anh là qui, nói láo như cuội.

--Tôi là chú Cuội thì cô là thím Cuội đấy. Không cặp nào xứng hơn đâu!

Lỡ bi. Thiên lật tẩy rồi, Phụng lì mặt hỏi tới luôn:

--Nhưng anh có nhận được tin tức gì của Nhã không anh Thiên?

--May phước là... không. Nếu có, tôi nói ra cũng bị rửa xả như thường. nhưng có người nhận được thơ và cả hình của Nhã đó.

--Ai vậy?

Thiên cười cười khi thấy cô hốt hoảng:

--Áy áy đừng té xiu mà tôi mang họa đấy!

Biết Thiên cố tình chọc tức mình, Phụng làm thinh, lời anh ta nói mập mờ lấp lửng tin cũng tức, mà không tin cũng tức. Tốt hơn hết đừng thêm quân tâm hỏi nữa.

Bước vào thêm nhà, Phụng thấy ba mẹ mình, bà Man Quyên và Hoài Tú bước ra tới.

Giọng ông Phong vang lên sáng khoái:

-đâm ra cũng là chỗ thân tình cả, trước đây cô Quyên là bạn của cô út Đào, bây giờ tội nhỏ lại là bạn của nhau. Nghĩ ra mới thấy thời gian qua nhanh đến khủng khiếp.

Bà Mẫn Quyên tiếp lời:

--Nhu anh chị và em đây thì chỉ còn con cháu để làm nguồn an ủi, chớ cuộc đời đến tuổi này có gì đáng bận tâm nữa đâu.

Bà Nga lắc đầu:

--Cô nói vậy chớ! Ra đường có ai nghĩ cô đã là bà ngoại. Cuộc đời còn dài vậy nghĩa làm đối với các phụ nữ trẻ đẹp và giỏi giang lịch thiệp như cô.

Thiên nhỏ nhẹ nói xen vào:

--Cháu vẫn nói mẹ nên tìm một người xứng đáng để có nguồn tâm sự, mà ai mẹ cũng chê!

Bà Mẫn Quyên mắng yêu con trai:

--Thôi đi cậu Hai! Thân mình lo chưa xong mà bày đặt lo cho tôi.

Quay sang nhìn Nhật Phụng, bà Quyên tươi cười:

--Phụng tới dạy Hoài Tú ở nhà cô, rồi sẽ thấy rõ “anh ta” hơn. Không hiền lành như lúc nói chuyện với cháu đâu.

Phụng đá đá chân trên nền gạch:

-ạ! Cháu biết rồi cô ơi! Nhưng cháu cũng chẳng để ai ăn hiếp mình đâu.

--Nghe chưa Thiên? Liệu mà ăn ở cho đàng hoàng lại đây!

Nghe mẹ nói, Thiên vờ nghiêng đầu:

--Vâng! Thưa mẹ! Lúc nào con cũng sợ oai cô giáo Nhật Phụng hết mà!

Nói xong anh và mọi người cùng cười. Chỉ riêng Phụng là im ru. Cô đang hoang mang về tin giật gân Thiên vừa loan về Nhã nên chẳng để ý gì. Con bé Hoài Tú cười nhiều nhất. Nó lắc lắc tay cô và nhét vào một bịch giấy:

--Ô mai của cậu Thiên nè, cô Phụng cầm lấy đi. Hết, cậu con sẽ mua nữa.

Bà Quyên nói:

--Này! Con hơi lo cô Phụng dùm cậu con phải không?

Nhật Phụng đỏ mặt. Cô biết bà nghĩ lầm rồi, nhưng có lẽ làm thỉnh vẫn tốt hơn là dính chính nên Phụng vờ mắc cỡ cúi đầu im lặng.

Hoài Tú ngơ ngác:

--Hoi lo là ca'ì gì? Co' phải là làm cho cô Phụng vớ'ì cậu Thiên thương nhau cho đừng cãi lộn vớ'ì nhau không? Nê' u phải, con sẽ nỏ'ì cậu Thiên mua thật nhiều ô mai, cô Phụng khen ô mai

ngon là đư'ng y' cậu Thiên rồi!

Ông Phong cười lơ'n nhâ't:

--Con be' le'm thật!

Nhat Phuong giận dỗi lườm Thiên, anh ta cũng đang to'et miệng ra cười. Nê'u vì thâ'y ba cô vui mà hi' hứng thì quả là `Thiên làm ba cô rât to.

Đo'ng công lại sau khi Thiên chơ? Me. Và cha'u về rồi, Phượng đi chậm chậm ngoài sân, buồn tay cô lại bỏ'c một viên ô mai cho vào miệng.

Ở bên kia đại dương xa xôi Nhã đang làm gì nhi? Nê'u biê't cô đang nhâ'm nha'p ô mai của Thiên và nhớ về anh chấ'c Nhã không bằng lòng đâu. Cô cũng không bằng lòng chi'nh bản thân mình khi đã xiêu lòng trư'c lời no'i ngọt ngào của bà Man Quyen. Nhưng xe't cho cùng cô có nghĩ gì về Thiên ngoài l'ong căm ghe't. Nhã yêu cô thật tình. Anh đã cùng cô va'i lạy đấ't trời bốn phương tam hươ'ng rồi, sao cô vẫn không... an tâm đê? Cư' đau khổ lo âu vì ca'i lười không xương của Thiên chứ?

Hương đêm dịu dàng qua'! Một mình, em rât cô đơn! Tra'i tim tội nghiệp của em vừa bi. Con gio' nào thổi qua, tro'ng vấ'ng, hun hu't. Em thẳng thôt nhìn ngôi sao nho? Cuô'i trời, và thâ'y mình lẻ loi như ngôi sao mờ côi â'y. Anh có biê't không Nhã.

Chương 12

Việc Nhật Uyen tuyên bố tuần sau gia đình Sơn sẽ sang thăm chuyện cư ở xin khiên buổi tối trong gia đình sôi động hẳn lên. Sau khi ngồi nghe Uyen trao đổi với ba mẹ xong, Nhật Trung lên tiếng trước:

--Mừng là chi. Đã bỏ? Cuộc chơi, dù lúc này cũng hơi trễ rồi đó!

Nhật Uyen há't mặt kho' chịu:

--Ca'ì gì mà bỏ? Cuộc chơi ha? Thắng... mà đâu?

--Em nó'ì theo Hàn Mac Tu à'y mà! Ông ta từng tiê'c rằng:

“Ngày mai trong đả'm xuân xanh à'y
Coi kẻ theo chồng bỏ? Cuộc chơi”

Chẳng biê't chị theo ông gà tô Sơn có' anh chàng tốt' ma ~nào tiê'c không nhi?

Ông Phong gật:

--Cũng là may nữa! Lúc nào cũng nổ' ló'p bô'p, đàn ông gì không chững chạc đàng hoàng ty' nào cả.

Nhật Phuong nhìn Trung, cô thâ'y anh cười cười với Minh chơ' cha? Buồn phiền gì khi bị mả'ng hê't! Dẫu sao chi. Uyên là'y chồng cũng là tin vui cả nhà mà! Lòng Phuong nhe. Nhóm khi nghĩ rằng Thiên đã bịa đặt chuyện Nhã từng đeo theo ta'n tình chi. Uyên. May phươ'c ngay lúc đó' cô không hề he' miệng hỏi gì về quan hệ. Của chi. À'y và Nhã hê't. Nê'u lần đó' Phuong nghe lời Thiên, biê't đâu cô đã bị. Uyên lên ló'p một “tặng” rồi!

Nhật Minh vô'n l'ít nó'ì, hôm nay cũng phâ'n khởi cá't tiê'ng:

--Sau bà Uyên tở'ì bà Linh. Ca'c bà làm ơn mơ? Đường cho em u't nhỏ đi chơ'.

Nghe nó'ì tở'ì mình, Linh lẳng lẳng bỏ? Lên lầu. Nhật Trung che'p miệng nó'ì nho? Với Phuong:

--Thời kỳ... qua đò ke'ò dài mãi khiên' chi. Linh sả'p điên, co diu dien hien. Mà'y đê? Y' xem đạo này bà à'y ròm ròi xanh xao còn hơn là thâ't tình.

Phuong ngắ't lời Trung:

--Anh cha? Biê't gì hê't. Chỉ đang bị. Công việc trong công ty quay tô'ì tằm mảy mặt, bảo làm sao không ròm ròi xanh xao cho được.

Rồi cô cũng à'm u'c nó'ì thêm:

--Mà cũng chả ai như bà Linh, nghe em mìn'h sả'p là'y chồng không nó'ì được lời vui mừng, thì cun~g phải hỏi han này nọ. Có' đâu te te bỏ đi lên lầu kỳ cục vậy!

--Chi làm lãnh đạo quen rồi! Lãnh đạo có' ca'ch biểu lộ. Tình cảm kha'c nhân viên quèn như tao

vợ'ì mày.

--Ông này, lúc nào cũng chua cay, mợ'c ngoe'ò, hèn chi hợp vợ'ì ông Thiên dữ!

--Tao thâ'y anh ta ngọt như đường â'y chơ'!

Đang no'ì chuyện vợ'ì Uyên, ông Phong nhi'ù mày hỏi vọng sang:

--Ai ngọt như đường?

Trung vọt miệng:

-đạ, Thiên của... con Phuong.

Ông Phong to? Ve? Không bằng lòng:

--Hừ! Đàn ông mà ngọt qua' thì nên tr'anh. Gà tồ như thằng Sơn vậy mà hay! Con Phuong thâ'y gương chi. Thu mày mà liệu đơ'. Ham mê bong sac rồi khổ cha me, con ca'ì không ra làm sao hê't.

Phuong xu. Mặt:

--Tư. Nhiên ba la con oan mạng. Con co' gì vợ'ì anh Thiên đâu chơ'!

--đợi co' gì thì còn no'ì chi nữa. Con Thu hồi xưa cũng vậy, lãng mạn, mơ mộng, ngu ngô'c nhưng luôn chơ'ì bai bãi khi co' ai động to'ì tình cảm riêng tư.

Thâ'y Phuong rơm rơ'm nươ'c mắ't, bà Nga lên tiế'ng:

--No' co' biê't chuyện gì của con Thu hồi đơ' đâu, sao ông la. Kỳ vậy? Trong nhà mỗi đư'a một ta'nh, đừng rầy kiêu quơ' đũa không đưọc đâu. Con no' lơ'n hê't rồi.

--Lơ'n hê't rồi thì lo càng nhiều. Phải đư'a nào cũng biê't lo công danh sự. Nghiệp như thằng Vi hay con Nhật Linh thì đỡ khổ.

Nhật Trung phản đơ'ì:

--Tụi con co' làm gì để ba me. Xâ'ù hô? Đâu, chi. Uyên co' người đê'n cư'ì hỏi đàng hòang, t* .u nhiê&n ba lại nhấ'c đê'n chi Thu. Con nghĩ ai co' phận đơ', làm sao biê't trươ'c đưọc ngày mai sẽ như thế' nào đê'? Mà so sa'nh người này vợ'ì người no.

Ông Phong qua't to:

--Im! Mày lại ly' sự. Cu't hê't cho rồi!

Chẳng đợi ông he't tiế'ng thư' hai, Nhật Phuong chui tọt lên lầu. Cô không hiểu sao tư. Nhiên ba mình lại nổi cơn sung thiên vì chuyện chẳng co' gì hê't!

Quay sang bàn trang điểm đê? Lâ'y lọ kem dưỡng da, Phươ'ng bồng hê't hồn khi thâ'y Linh ngồi thẩn thờ trươ'c gương soi, đôi mắ't cô thắ't thẩn ngậy dại trùng trùng nhìn hình mình trong ki'nh.

Nhào tởi lầy mạnh vai chi, Phuong la lên thàng thỏt:

--Ch.i làm sao vậy?

Nhat Linh do xu^ong như tàu la' non bị xem nang, cô gục mặt vào tay kho'c nư'c nỏ. Nhat Phuong hoảng lên vì co' bao giờ cô t hâ'y chi Linh xu'c động đâu, chớ' đừng no'i chi tởi chuyện kho'c tư'c tởi như vậy.

--Chi làm sao vậy?

Phuong nhắ'c lại câu hỏi lần nữa. Cô đã đi làm được một tha'ng, chưa đụng chạm đên' đồng nghiệp, nhưng cũng đu? Nhạy be'n đê? Hiểu những mặt tra'i khắ'c nghiệt của tho'i đời. Lẽ nào Nhat Linh sa't đả' của gia đình cô lại gặp thắ't bại đê? Phải òa ra vớ'i bao nhiêu nư'c mắ't nhu^ vậy.

--Ai bắ't nạt, ăn hiê'p chi. Hả chi Linh? Mặc xa'c công việc, làm gì phải kho'c cho mệ't! Người ta ba>?o "Càng cao danh vọng, càng nhiều gian nan", chi. tre? Tuổi, lại gioi nên bi. Thiên ha ganh ghe't phải không?

Nghe Nhat Phuong hỏi, rồi no'i liền miệng, hình như Linh từ t* u bình tâm trở? Lại, cô lầ'y tay chui nư'c mắ't rồi lặ'ng lể leo lên gi* uông nằm đắ'p mền tởi tận cằ'm. Phuong bươ'c đên' ngổi kê' bên:

--Chuyện gì vậy chi Linh. No'i cho em nghe biê't đâu chi. Sẽ đỡ buồn, đỡ khổ.

Hi't hi't mũi, Nhat Linh no'i bằng giọng đắ'm n* u'oc:

--Khi vui sươ'ng, hắnh diện, vinh quang chi? Hưở'ng một mình, bây giờ buồn' khổ, tủi nhục lể đâu bắ't em cùng ga'nh chịu. Đừng hỏi gì hê't. Mặc xa'c chi!

--Nhưng mà...

-để chi yên...

Nhat Phuong đư'ng dậy bắ't lực, cô rỏ ti'nh chi Linh qua' rồi, chi đã no'i thê', cô cạy răng cũng chẳng nghe được gì đâu.

Bươ'c tởi cửa sổ, cô nhìn xu'ong con ngõ vắ'ng teo vớ'i cột đèn vàng hieu hắ't, đơn côi đư'ng mãi một mình mà lòng nặng nề gì đâu.

Nghe tiê'ng chân, Phuong biê't Uyên đã lên tởi, chi? Co' điều hôm nay chi. Uyên lên lầu trong im lặ'ng chớ' không li' u lo ca ha't như mọi ngày.

Đên' gần ben^ Phuong, Uyên th' i thào:

--Bà Linh ngu? Rồi à?

--Không! Chỉ nam nham mat de do, chi? Vừa kho'c qua' trời, em hỏi nhắ't định không no'i tại sao.

Nhậ't Uyên chột nhê'ch môi cười, cô cao giọng mai mỉa:

--Em đi lấ'y chồng sao chi. Lại kho'c?

Phuong ngạc nhiên khi thâ'y Uyên cả gan da'm động v'ao chi Linh vào lu'c chị đang ở trong tâm trạng kha'c thường ngày. Mà rõ ràng ca'ch hỏi đơ' là ca'ch cô' tình chơi vào người kha'c.

La. Lùng sao chi Linh vẫn làm thình, con người kiêu ngạo không tha thứ' ai no'i chạm tở'i mình đã ngu? Thật rồi sao?

Nhat Uyen lại no'i tiế'p:

--Này nhe', từ gi*o trở đi, em hê't là vật cản đường của chi. Rồi, đừng nhìn em bằng ca'i nhìn lạnh tanh gay gấ't nữa đấ'y!

Linh vẫn làm thình, Phuong thâ'y cô tro'? Minh nắm ga'c tay lên tra'n, miệng mi'm lại lằm lì. Nhat Uyen cũng không thêm no'i thêm lời nào nữa, cô mơ? Cửa ra balcon ngòì. Phuong lấ'y bịch vải khô trong gio? Xa'ch rồi bươ'c ra theo Uyên.

Vừ'a ngòì xuô'ng nền gạch bông, Phuong đã hỏi t*oi t^'ap:

--Từ đầu tở'i đươi, em không hiểu gì hê't. Tại sao tư. Nhiên Trung no'i ông Thiên ngọt như đường ba lại sùng lên, tại sao tư. Nhiên bà Linh kho'c như nươ'c vỡ bờ. Tại sao chi. Lại no'i ca'i gì vớ'i bà â'y kỳ vậy?

Uyen không tr'a lời, cô bop lơ'p vo? Khô ran của tra'i vải rồi hỏi:

--Ồ đâu đây?

--Của cô Man Quyen.

--Bà â'y khe'o chịu thật! Bữa thì ô mai cam thảo, xi' muội, trân bì, bữa thì vải khô, nho khô, ta'o khô. Toàn mớ'n an(cao câ'p. Làm dâu cô Quyen là sươ'ng như tiên. Nhưng ông "bô'" nhà min'h không ưa cô Quyên nên lu'c nãy no'i lấy qua anh chàng Thiên của em luôn.

Nha? Vội ca'i hột vải ra, Phượng ngạc nhiên:

--Sao lại không ưa cô Quyen. Em thâ'y ba? No'i chuyện vớ'i co thân tình lă'm mà!

--Em khờ qua'! Xã giao thì phải vậy thôi! Ba lên a'n và xem thường cô Quyen lă'm!

--Căn cứ' vào đâu chi. Lại no'i vậy?

Nhat Uyen nhu'n vai:

--Mớ'i hôm qua hôm kia gì đơ' trong lu'c ăn cơm chiều, ba no'i thẳng ra y' mình!

--Tư. Nhiên ba no'i ra ha?

--Thì cũng tại thẳng Trung be'p xe'p chuyện một vợ hai vợ. Của Thiên, ba mớ'i bắt từ đơ' no'i qua cô Man Quyen.

Thâ'y Phuong co' ve? Can(g thẳng, Uyen liền kể:

--Ba phê pha'n lô'i sô'ng buông th'ả của cô Quyen, ngày xưa cô Quyen lợi dụng sắ'c đẹp và tuổi

tre? Đê? Quyê'n rữ thầy gia' o đa'ng tuổi bô' mình, ông này bo? Vợ, bỏ con đê? Sô'ng không cha'ch thu'c vơ'i cô. Mãi đê'n khi sanh ra Thiên, mọi việc mớ'i kha'c đi. Ba Thiên li di. Vơ'i bà vợ. Lơ'n được, liền đưa vợ con về đập đầu lạy ông bà ngoại cùng là bạn đồng trang lư'a vơ'i mình hồi tre? Đê xin làm le phu phat.

Bô'c một tra'i vãi nữa, Uyen no'i tiê'p:

--Nê'u chi? Vậy thôi chấ'c ba không lên a'n gấ't gao đầu. Đẳng này sô'ng vơ'i nhau được bô'n năm năm gì đơ', co' được hai mặt con, cô Quyen lại cương quyê't đòi ly di. Ông chồng già đê? Được tự do, pho'ng kho'ang theo y' mình, không phải ràng buộc bởi ông chồng đã qua' "dat". Ông chồng mắ't thẳng bằng vì cu' "sô'c" này, đư't mạch ma'u liệt hê't nữa người.

--Thật hôn? Phượng tro' mắ't hỏi.

--Ai mà biê't, ba nghe cô Dao kể nhu vậy, nên ông không co' ca>?m tình vơ'i bà Quyen đã vậy nghe thẳng Trung no'i Thiên co' một đời vợ, ba quovào câu "me. Nào con na'y" luôn. Em liệu tranh thu? Tình cảm của ba trươ'c đi nghe.

--Ô'i dào! Em co' ưa gì ông troi than đơ' đầu mà tranh thủ cho mệ't.

Nhat Uyen cười:

--Không ưa sao đưa chân cho người ta bo'p. May phuc dao anh ta siê'ng to'i lui thăm viê'ng, ba ở ngoài Vũng Tàu.

--Em no'i thật, em ghe't ông Thien^. Không phải tại em đi ưng việc ông co' một đời vợ. Đâu, mà tại...

--Em thi'ch người kha'c ha?

Tư. Dưng Nhat Phuong no'i dơ'i:

-đđâu co'!

--Vay^. Thi đừng co' đố' thừa tại, bi. Gì hê't. Đã co' duyên tư. Nhiên thành vợ. Chồng, còn vô duyên thì no'i to'i chuyện yêu thương, thê' hên cũng bằng thua?

--Chi. Cun~g không yêu anh Sơn, phải không?

Nhat Uyen trầm tư:

--Nê'u yêu, chi. Đã ưng ảnh ca'ch đây bô'n năm. Lu'c chi? Còn mon mon như em bây giờ, chi thi'ch đẳng sau mình là một ca'i đuôi dài của những kẻ si tình, Sơn chi? Là một mat xich của ca'i đuôi dài lê thê a'y, nhưng ảnh bên bĩ, kiên nhẫn, và co' lẽ yêu chi. Thật tình nên đeo đuổi cho to'i ngày nay. Bây giờ chi. Không thi'ch luon lo nữa, người chi. Yêu không hê' yeu^ chi, tồ't nhấ't nên đồng y' lấ'y Sơn. Anh ta cu' lầ'n thật nhưng là chỗ dựa vững chấ'c cho chi. Cả đời.

--Không yêu sô'ng vơ'i nhau làm sao co' hạnh phu'c?

Tựa đầu vào balcon sắ't lạnh ngắ't, Uyên tự tin:

--Hạnh phu'c hay không là do mình, vơ'i chi. Cha? Co' gì là tuy^.et đơ'i cả. Thâ'y chi. Đồng y' lấ'y Sơn, ba mẹ to? Ve? Yen^ tâm, hải lòng vì nghĩ rằng đơn giản, chân thật, dễ hiểu như Sơn thì

anh và chi sẽ sống suốt đời bên ch(ạt, chơ' không gi^'ong chi Thu có một ông chồng nghe. Sĩ và cư' khô? Mãi vì ông ta, dù đã chia tay, li di. Từ lâu rồi.

Nhat Phuong nhấ'c lại thấ'c mấ'c lu'c nấ'y:

--Em không hiểu chi no'í vớ'í chi Linh những lời co' ve? Hẳn học á'y làm gì? Chi đang buồn bực chuyện trong cơ quan đó'.

Uyen cu8ời giọng mũi:

--Bà ta đang thấ't vọng vì tình th'í c'ó!

--No'í bậy chi chửi bậy gi*`o!

Nhat Uyen vẫn cô' chấ'p!

--Chi. Mà no'í bậy hồi nấ'y bà Linh đã ngồi bật dậy đe ^?mấ'ng cho một trận rồi.

Đờ người ra vì ngạc nhiên, Phuong hỏi:

--Sao chi. Biế't? Mà... chi. Linh thương ai vậy?

Nhat Uyen im lặng, cô bo'p những mảnh vo? Của tr'ái vải khô, ca'í âm thanh ròn rã vỡ ra, khế khàng nhưng vẫn làm Phuong nghe rõ. Cuô'í cùng giọng Uyên cũng khế khàng vang lên:

--Tao đùa đó' thôi! Sa't đa' như bà Linh thì làm gì biế't yêu đê? Phải thấ't vọng vì tình. Co' lẽ bà á'y kho'c vì tí'nh trậ't một nướ'c cờ trong công việc. Thôi đi ngủ! Đi suố't ngày mà không mệt sao gà xươ'c?

Dù biế't Nhat Uyen no'í dồ'í nhưng Phuong vẫn làm thính. Ở nhà này ai chẳng có tho'í quen dầ'u kí'n chuyện riêng của mình, chi Uyen cũng vậy, thê' thì chấ'c chấ'n chuyện chi Linh phải có liên quan tớ'í chi. Uyen, nên chi. Á'y mơ'í ne' tra'nh câu tra? Lờì.

Ôm chi^'ec gồ'í vào lòng, Phuong cô' đỡ giấ'c ngủ, cô lấ'ng tai nhưng không nghe tiếng nưc ngen ngao của Linh hê't. Chấ'c chi. Á'y đã ngủ? Rồi!

Tư. Nhiên Phuong thấ'y mệt mỏi, cô nhấ'm mấ't và mơ hồ tư. Hỏi: đêm nay mình sẽ nằm mơ thấ'y gì? Sao từ khi yêu Nhấ đê'n giờ cô không khi nào mơ thấ'y anh, tra'í lại cô rấ't thường gặp Thiên, trong mộng anh ta chẳng kha'c chi ngoài đời mồm me'p và li lợm.

Đã có một lần rấ't gần đây, Nhat Phuong mơ thấ'y cô đang ôm Thiên và khao kha't đượ'c anh ta hôn mình. Trong mơ cô đã khe'p mi đợi chờ, nhưng Thiên đã xô cô ra và cu8ời to vớ'í ve? Chê' riều rằng: Phuong đã làm Nhấ vớ'í Thiên rồi! Tỉnh dậy cô thấ'y mình còn ôm chiế'c gồ'í chặt cư'ng. Lu'c đó' Phuong nhớ cô đã giận dỗi đa' ca'í gồ'í ôm vào tận va'ch tường và đấ'p mền thao thư'c vì tư'c giấ'c mơ quy? Su' á'y. Đê? Rồi nằm mãi không ngủ? Lại đượ'c. Phuong phải đành ke'o gồ'í lên siế't vào l'ong...

Đêm nay nhấ't định cô sẽ mơ thấ'y Nhấ. Nhấ't định là như thê'!

Nhat Phuong thơ thẩn một mình trong vườn địa đàng, đây quả là nơi lý' tưởng nhấ't giúp' tâm

tri' và thần xa'c thư giản sau những giây phút căng thẳng vì công việc.

Trong vườn này Phuong đã "làm quen" vợ' i một chu' so'c và một cô tho? Bạch. Bọn chu'ng dạn dĩ đê'n nổi mỗi khi cô ngồi xuô'ng phiê'n đa' nào đơ' là chu'ng đê'n gần, thậm chí' nhảy cả lên đui cô nữa mớ'i thương chu'!

Bởi vậy Vườn địa đàng và ca'c chu' thỏ, cô so'c, ba'c vẹt, cậu nhau bau, thi'm gà sao tu `bao giò đã tro? Thành một câu chuyện cổ tí'ch dài, mỗi ngày Phuong vẫn tưởng tượng ra để ke ^?qua điện thoại. Cô yêu tá't cả những con vật dễ thương này.

Nhưng phải no' i con vẹt Mã Lai v^~an là con vật mà cô thi'ch nhấ't, no' tinh khôn như người ta vợ' i ca' i miệng leo léo no' i hoài lấ' m lu'c làm Phuong sợ. Chẳng biê't Thiên dạy hồi nao, mà dạo này khi cô bươ'c đê'n gần, vẹt ta tr' on đôi mắ't to a'nh lên vẻ tinh quạ' i và ha' mớ ra:

--Phuong ơi! Phuong à!

Con vẹt kêu lên từng âm tiế't rõ ràng làm cô kinh ngạc, kinh ngạc nhấ't là ca' i ca'ch gọi của no', nghe êm a' i nồng nàn đấ'm đuô' i như gã đàn ông đang tha thiê't gọi tên người yêu.

Cởi đôi giày mớ' i bụi đời ra, Phuong xấ'n quần lên và cho hai chân mình xuô'ng con suô' i nhân tạo trong vấ't ma' t rươi, ngửa đầu ra sau, hai tay chồ'ng trên phiê'n đa' nhấ'n thi'n Phuong khoan khoa' i đơ'n nhận mùi hoa lải thoang thoang từ ca'c bụi cây đặc bông trấ'ng xo'a gần đơ'. Không hiểu từ bao giờ co ^đã yêu mùi hoa này, cứ' mỗi buổi chiều đê'n đây cô đều vào Vườn địa đàng đê? Ha' i một vài nu. Bo? Vào tu' i ao', tu' i xa'ch hay giấ't ở tai, và thẳm nghe mùi hương dễ chịu của no' vợ vẫn quanh mình.

Vừa đập nhe. Nhàng chân xuô'ng nươ'c, Phuong vừa ha't khe khế:

"Suô' i mơ! Bên rừng thu van. Dòng nươ'c trôi lững lờ ngoài nang. Ngày chưa đi sao gio' vương..."

--Phuong à! Co' kha'ch!

Quay người lại, định t' im hòn sỏi ne' m con vật gio mồm này Phuong chợt thấ'y Thiên, anh ta chồ'ng một chân lên chiê'c ghê' đa' gần đơ' và đang nhìn cô chăm chu'.

Đê'n nhà bà Man Quyen dạy cho Hoài Tu' đã hơn một tha'ng nhưng chưa lần nào Phuong đụng đơ. Thiên một mình cả, cô rấ't ngại và không thi'ch thu' gì khi nghĩ phải chuẩn bị. Đơ' i pho' vợ' i mồm me'p của anh ta.

Ngồi ăn cơm chung vợ' i cô, bà Man Quyen và Hoài Tu', Thiên lu'c nào cũng lịch sự. Và la la rấ't l' t no' i, anh ta ăn tư. Nhiên và rấ't ngon miệng chớ' không như Phuong rứt rề mắ'c cỡ đê'n mư'c bà Quyen rồi ca? Thiên nữa phải tí'ep thư'c ăn cho cô.

Những lu'c đơ' trông anh ta thật đàng hoàng, còn bây giờ tô't hon* hê't nên coi Thiên như pha... Phuong xoay người lại tiế'p tục nghịch nươ'c bằng đôi chân nho? Nhấ'n.

--Trông Phuong vo'c nươ'c hay thật! Thê' nào tôi cũng phải tìm cho ra gạch Ba't Tràng để "xây hồ ba'n nguyệt cho... nằng rửa chân".

Hấ'n bắ't đầu ta'n đây! Ru't hai chân lên và ngồi bo' gồ' i tre6n đa', Phuong hấ't m' ai to'c mình ra phi'a sau rồi làm thính.

-đạo này Phuong tiê't kiệ'm lời ghê! Đàng nghĩ gì vậy?

Lại ca'i giọng trịch thượng! Phuong vuô't lại hai ô'ng quần cho ngay, giọng thản nhiên:

--Tôi đàng nghĩ to'i anh!

--Vậ à! Thu' thật nghe Phuong nghĩ đê'n tôi làm sao â'y! Tôi không co' tin tu'c gì của Nhã đâu nhe!

--Tôi thấ'c mắ'c điều kha'c kia!

-điều gì vậy, nê'u không về Nhã tôi sẽ giải đạ'p cho.

--A! Đương nhiên là tôi không đại gì thấ'c mắ'c về Nhã, vì co' khi nào anh no'i đư'ng về anh â'y đâu. Tôi thấ'c mắ'c về anh, và thi'ch nghe chi'nh anh giải đạ'p. Anh no'i thật hay no'i dô'i về mình t^oi cũng tin hê't! Chịu không?

Thiên nhíp nhíp go't giẫy:

--Co6 rào đơ'n hay l(‘am! Nào thấ'c mắ'c gì cư' hỏi.

Hâ't mặt lên, Nhat Phuong tâ'n công:

--Tại sao anh bi. Vợ. Bo? Vậ?

Thiên nheo ma9't:

--Chấ'c chấ'n Nhã đã giải thi'ch vợ'i Phuong rồi.

--Nhưng t^oi muô'n nghe anh tra? Lờì kia!

--Tôi chi? Tra? Lờì câu hỏi này vợ'i người vợ. Thu' hai của tôi thôi!

Thâ'y Phuong trề m^oi. Thiên no'i tiê'p:

--Vì tôi nghĩ chi? Co'... ai thật sư. Yêu mình, mớ'i nghĩ to'i, để lo lă'ng và thấ'c mắ'c về nỗi đau của mình thôi.

Nhìn Phuong đàng xu. Mặt, Thiên tùm tùm trêu:

--Lẽ nào... em xa Nhã mớ'i hai ba tha'ng đã chuyển tình cảm qua... anh rồi hơ? Phuong?

--No'i tầm bậy!

--Tại co nguoi khoi goi anh mớ'i nơ'i chur'!

Bươ'c đê'n gần bên Nhat Phuong, Thiên ngòì xu'ng, cầm chiê'c giầy be' xi'u lên anh bảo:

-để anh mang giầy vào cho, chiều nay em không phải dạy đồ' gì hê't, mình đưa Hoài Tu' đi hồ Kỳ Hòa chơi.

Liêc Thiên một ca'i sắc lém Phuong đắng chieó'c giắy lại vợi xo? Vào chân. Cô vừa đứ'ng dậy là con vẹt đã lanh lảnh kêu lên:

--Thiên ơi! Giận mà thương!

Đang tự'c mình mà nghe như vậy, Phuong cũng buồn cười, cô lắ'c đầu:

--Con vẹt này cũng lẻo me'p y như chu? No'.

Thiên phân bua:

--Em no'i vậy oan cho anh qua'! Trươ'c đây no' ngoan lắ'm...

--Sao bây giờ lại hê't ngoan? Anh định a'm chi? Gì ha?

--Anh co' bảo no' hê't ngoan hồi nào đâu. Sao em thi'ch ăn hiê'p anh qua' vậy? Vừa định no'i từ lu'c co' em đê'n đây. Hoài Tu' tở'i giờ, con vẹt càng ngoan hơn và biê't no'i nhi^eu caóu để yêu hơn nữa, em đã ngắ't lời anh rồi. Khô? Thật!

Phuong lầu bầu:

--đứ'ng là môm me'p! Chiều nay không dạy thì tôi về. Thời gian đâu để đi chơi vớ'i cậu cha'u anh.

Nghiêng đầu nhìn Phuong, Thiên no'i:

--Lu'c nào cũng quạu quọ, mau già lắ'm! Đi chơi sẽ thắ'y yêu đời và trẻ trung ra. Phuong đi vớ'i be' Tu', anh chi? Là người bảo vệ. Thôi! Anh đi phi'a sau hai cô cha'u, chớ co' làm gì đâu đê? Phuong sợ. Mình co' lỗi vớ'i Nhắ. Đạo này em hỏ'c ha'c qua', không sợ. Nhắ chề à.

Phuong lạnh lù'ng:

--đừ'ng gài Nhắ vào, chẳng ăn thua gì đâu. Tôi về đây!

--Em định chung tình suỏ't đời vớ'i một ng8troi không hề yêu em hay sao?

--Bao gi*o anh chừ'ng mình cho tôi thắ'y chắ'c chắ'n Nhắ lừa dỏ'i tôi, tôi sẽ hê't yêu ngay.

--Chừ'ng mình điều đo' để như ăn cơm sườn. Co' điều ai lại đi làm thê'! Tình yêu của em, em phải tỉnh ta'ỏ, sa'ng suỏ't đê? Nhìn ra hư thật chừ'!

Phuong ne'm cho Thien^ ca'i nhìn tra'ch mỏ'c:

--Cũng may là tôi tỉnh ta'ỏ nên đã không hỏi chi. Uyên xem quan hê. Của chi? Và Nhắ tở'i đâu. Nê'u không chị em trong nhà chắ'c co' hi^eu lắ'm nhau. Tuần sau đắ'm hỏi chi. Uyên rồi đo'! That^ . Hư thê' nào anh rõ hơn tôi!

Thiên hơi bắ't ngờ, nhưng anh vẫn phan phao:

--Nhat Uyên thực tê' hơn em nhiều. Chi. Ấ'y không đuổi theo ca'i bo'ng nữa rồi! Anh phải đê'n nhà em đê? Chừ'c mừng và hoan hô chi. Ấ'y mớ'i đứ'ng!

Chưa kịp lượ' lời đê? No'i bỏ'ng no'i gio' cho Thiên biết rằng ba cô không ưa anh thì Phuong lại

nghe gọi. Lần này không phải giọng con vẹt ranh mà ma là giọng Nguyệt, con bé đang định lên mặt với Phương thì thầy Thiên vội vàng hơi cu'ỉ đầu xuô'ng, nó' ngọt ngào nhỏ? Nhe. Kha'c ngày thường:

--Cô Phương, có' anh cô tìm ngoài công.

Thiên đư'ng dậy trươ'c:

--Sao con không mời vào và hỏi xem kha'ch tên gì?

--Đa. Cậu đơ' tên Minh, cậu â'y nhấ'n kêu cô Phương ra ngay, hình như có' chuyện gì gâ'p lấ'm!

Chuyện gì vậy? Tư. Dung Phương tai mắt có' suy' trước ngã vì má'y cục đả' tr' on tròn trot duoi chân. Thiên vội đưa tay giữ cô lại:

--Bình tĩnh đi Phương, con bé' Nguyệt chi? Đơ'an bậ' đơ'an bạ, chơ' có' biê't gì đâu mà em lo dữ vậy.

Nhat Phương đi như chạy ra công. Cô thầy' Nhat Minh ngồi trên chiê'c cup của chi. Linh mặt phờ phạc căng thẳng:

--Có' chuyện gì vậy anh Minh? -- Phương há'p tâ'p hỏi tở'i.

Thầy' có' Thiên đi cùng Minh ngăn ngừa rồi nó'i:

--Nhà đang có' việc bận, chiều nay Phương xin nghỉ? Dạy nghe Thiên!

Thiên cười mở:

--Anh cứ' đưa Phương về. Đừng kha'ch sa'ò làm gì.

Vội vàng đê'n mư'c chẳng kịp bắ't tay Thiên, Nhat Minh chơ? Phương vọt thẳng ra đường:

--Bà Linh nằm nhà thương từ trưa tở'i giờ.

Phương thẳng thồ't:

--Xe đụng hả!

--Không phải!

--Hỏi sa'ng chi? Xa'ch vali đi công ta'c ơ? Đà Lạt một tuần. Không lẽ bi. Bệnh bắ't ngờ?

Nhat Minh làm thỉnh, anh khó khăn mở lời:

--Chị Linh đi phá thai, gặp bọn lang băm, mụ vườn nên bị làm băng huyết phải chơ' vào Từ Dũ cấp cứu. Mẹ đang ở trông với chi.

Nghe Minh nói, Phương thấy trời đất quay cuồng đảo lộn, gió ù ù bên tai sao mồ' hôi ở đâu ướt đầm cả người. Cô choáng váng ngồi không vững khiến Minh phải tấ'p xe vào lề và gắ't lên:

--Mày ngồi kiêu gì vậy con khỉ?

--Nghe anh nói em chóng mặt quá!

--Ê! Đừng có xiu ầu nghen! Tao chở mày vô trong bệnh viện coi mẹ có sai biểu gì không?

Phượng rùng mình. Cô nhớ tới nào chị Linh khóc nức nở. Trời ơi! Chắc chị khổ sở đến mức chịu không nổi mới òa khóc như vậy. Cô nhắm mắt cho bớt xầy xắm rồi run giọng hỏi:

--Chị đã đỡ chưa?

--Cầm máu được rồi, nhưng phải mổ vì bị rách da con, không khéo là chết đó!

Phượng mếu máo:

--Nghĩa là sao chứ! Em không tưởng tượng ra được. Trời ơi! Chị Linh mà đến nỗi như vậy à!

Minh chép miệng:

--Chị Linh có lớp vỏ bọc lạnh lùng cứng rắn chứ thật ra chị yếu đuối lắm! Càng cô đơn, mặc cảm người ta càng dễ bị tình yêu quật ngã.

--Mà ai - Nhật Phượng giận dữ kêu lên làm Minh thờ dãi:

--Bảo đảm bà Linh không bao giờ nói gã Sở Khanh là ai Đó là bí mật riêng của chị, hỏi làm gì?

--Nhà mình ai cũng có chuyện riêng giữ khư khư trong lòng, nặng nề u uất mà chẳng biết tỏ cùng ai. Thói quen "im lặng là vàng" ấy đã ăn sâu vào từng người, thành máu, thành suy nghĩ rồi, làm cách nào sửa đổi được nữa. Phải chị chị em, anh em mình ngồi bộp bạch với nhau những điều thầm kín như tâm sự với bạn bè, biết đâu chị Linh đã không khổ như bây giờ.

--Đừng lý sự nữa khi em thừa biết gia đình mình, và cũng có thể rất rất nhiều gia đình khác không làm được như vậy! Anh em trong nhà có máu thì có xót, thương nhau rất thương nhưng nếu bảo móc ruột ra nói hết với nhau chắc không có đâu. Giống như em, vừa nghe ai nói tới Thiên là đã đơng đơng lên.

--Em không... có thiệt chứ bộ.

--Vậy em... có với ai?

Phượng bặm môi làm thinh. Quả là không dễ mở lời như cô vừa nói.

Minh cho xe ngừng lại trước cổng bệnh viện. Phượng thoáng thấy Trung từ trong đi ra, anh bước vội đến và rầu rĩ bảo:

--Mở rồi! Mọi chuyện ngặt nghèo đã qua nhưng chị Linh sẽ không bao giờ có con được nữa

Chương 13

--A! Cô Phụng! Cô Phụng nè cậu Thiên ơi!

Chẳng đợi Phụng cất nón, tháo gang tay, Hoài Tú nắm lấy tay cô kéo tuột vào nhà. Lên đến giữa cầu thang Phụng thấy Thiên hấp tấp bước xuống. Anh cười với cô nụ cười dịu sáng chưa từng có.

Phụng chợt thôn thức. Sao cô muốn òa ra khóc cho hả đến thế kia!

Lờ đờ vì say nắng, Phụng để mặc Thiên dìu mình đi hết các bậc thang và đẩy mình ngồi vào cái ghế bành êm ái. Cô nghe Thiên nói:

--Rót nước cho cô Phụng đi Tú!

Anh ngồi xuống cái ghế nhỏ cạnh cô. Ngược mắt nhìn lên, Thiên dịu dàng:

--Em mệt lắm phải không? Coi chừng cảm nắng đó!

Nhẹ nhàng cất cái nón màu đen rộng vành trên đầu Phụng và tháo hai chiếc găng tay ra Thiên lặng lẽ nhìn Phụng. Suốt một tuần này cô không tới dạy bé Tú, anh đến tận nhà tìm hai lần mà không gặp, ông Phong tỏ vẻ lạnh nhạt và chẳng có chút gì hứng thú nói chuyện, nên anh đành ra về, bực tức anh ách. Anh không tự dối lòng để nghĩ rằng mình xem Phụng như những cô gái khác, nhưng cũng không nhận vợ vào rằng... đã yêu. Thế sao lại nhớ đến đến cuồng vậy?

--Chị Linh bớt bệnh rồi chứ?

Vẫn im lặng, một lúc sau Phụng mới gạt đầu. Thiên lo lắng:

--Nhưng trông em vẫn còn căng thẳng quá! Ai lại không có lúc phải ốm đau, chuyện đau ốm có gì là kinh khủng lắm đâu! Anh có cảm tưởng em đang tự làm khổ mình. Xem kia! Mắt trũng sâu, thâm quầng, môi lợt lạt mím chặt. Mới đi nuôi bệnh có mấy hôm đã thất thần thế kia!

Nhưng Nhật Phụng vẫn ngồi im ôm lấy đầu, hai dòng nước mắt long lanh tuôn xuống đôi gò má. Không ai có thể biết được cô đang bị khủng hoảng đến mức độ nào. Lúc Nhật Uyên vừa khóc vừa hững hờ, bực tức, bam hấn nói lên tên của kẻ mà hôm nay trong gia đình Nhật Phụng gọi chung chung là thằng đều, thằng Sở Khanh với cô, thì Phụng đã lấy hai tay xua đi, đầu lắc lắc như đang đính chính một điều gì đó chứ không thể nào tưởng tượng nổi. Cô làm sao tin điều chị Uyên vừa nói được chứ. Nhưng nếu không tin chị Uyên thì Phụng phải đạp xe tới một nơi nào đó mới đúng, sao cô lại vào đây nhỉ.

--Uống nước đi Phụng!

Thiên ân cần kê ly nước mát lạnh tận môi cô, Phụng nhấp nhấp một chút rồi đẩy ra, anh nắm tay cô bóp nhẹ nhẹ:

--Có chuyện gì nói đi! Hãy xem anh như Nhật Trung hay Nhật Minh. Thêm một ông anh trai vẫn tốt phải không? Nhất là ông anh ngang hông đó lại là người tự nguyện được làm anh, một cô em gái cực kỳ thông minh, lém lỉnh và đánh đá như Nhật Phụng.

Đang rầu rĩ, nghe Thiên nói Phụng gượng cười, so với hai ông anh ruột của mình xem ra Thiên

hiểu cô rành hơn nhiều. Anh biết cô yêu ai, cô nghĩ gì và nói khác điều mình nghĩ ra sao. Khi tiếp xúc với Thiên, Phượng luôn luôn tự đặt mình trong tình trạng phải đối phó, vì Thiên quá già tay, anh sẵn sàng nói toạc ra những điều cô cố tình nói dối, thế nhưng phải thật thà nhìn nhận rằng. Thiên là người đàn ông khá độc đáo, anh chẳng cần lên lớp cũng dạy cho Phượng nhiều bài học nhớ đời.

Nhất là bài học về tình yêu. Từ trước đến giờ Phượng luôn cho rằng Thiên không thành thật với mình, anh chen vào giữa cô và Nhã với mục đích xấu, điều đó tới giây phút này thành sai hết rồi. Anh có thể là người đáng tin cậy cho cô trút hết những suy tư sâu khổ, nhưng làm sao Phượng đủ dày mặt để nói ra nỗi lòng mình chứ.

Đẻ yên tay mình trong tay Thiên, Phượng cúi đầu xuống tránh đôi mắt vừa thăm dò và trêu chọc của anh. Cô ấp úng:

--Chắc tôi bị say nắng..

--Anh lại nghĩ em say vì một chuyện gì đó chứ! Xem nào! Trông em giống thím Cuội chưa từng thấy. Tại sao lại phải nói dối, trong khi nếu nói thật lòng em sẽ thanh thản, nhẹ nhàng. Anh biết chuyện của chị Linh làm em choáng váng, em đang hoang mang và thù hận gã Sở Khanh nào đó đã làm chị ấy khổ sở và đau đớn như hiện giờ.

Mặt Phượng đỏ ra tái mét và hầu như không nói được nữa, giọng của cô như phải cố chẹn qua nhưng cô bấp chèn ngang cô:

--Tại sao anh dám nói bậy như vậy?

Tiếng Thiên dội lại trong bầu không khí im lặng:

--Em cho rằng anh tin chị Linh bị mổ vì viêm ruột thừa à?

Giọng Thiên chột hơi khàn:

--Lúc đầu anh cũng tin như thế. Nhưng bây giờ anh đã biết rồi. Và anh nói ra không phải để dè dè bĩu chê bai, mà thực lòng anh muốn chia sẻ với em những hốt hoảng, lo âu em đang mang nặng trong lòng.

--Ai nói cho anh biết? Anh Trung hả!

--Ồ không! Một người quen làm trong bệnh viện Từ Dũ.

Nhật Phượng khẽ kêu nhỏ:

--Bác sĩ Tường Vân!

--Ồ đúng! Tường Vân nói với mẹ và anh về chị Linh là có mục đích đó. Nhưng anh cần gì nghĩ tới mục đích của cô ta. Anh cần biết em khổ thế nào để được an ủi vỗ về...

Nhật Phượng nắc lên:

--Anh biết hết cả rồi à?

--Anh biết hết, biết từ ngày đầu tiên kia...

Mắt mờ đi, đau óng lên, Phượng òa ra khóc nức nở:

--Tại sao người ta ác dữ vậy hả anh Thiên? Tại sao anh ấy nữ nhân tâm đối xử như vậy với chị em em. Tại sao anh lại trả thù người không hề hận thù gì với anh hết.

Không quan tâm đến tia nhìn ngạc nhiên của Thiên, Phượng sùt sùi nói tiếp:

--Khi thấy chị Uyên tự nhiên vội vã lấy chồng, rồi nghe cách chị xách mé trêu tức chị Linh, em đã nghĩ giữa hai người phải có chuyện gì đó khác thường, nhưng em hỏi không ai trả lời hết, hai chị cho em là con nít hay sao ấy! Bây giờ rõ ra rồi, mọi việc với em khác nào cơn ác mộng. Chị Linh với chị Uyên đâu biết rằng cả con Phượng gà xước bé nhất nhà, cũng chết lên chết xuống vì gã đàn ông nuôi hận thù dai dẳng đó.

Thiên trừng trừng nhìn cô, anh thốt ra tiếng ngạc nhiên:

--Thì ra là Nhã sao?

Bàng hoàng với... tên người Thiên vừa kêu lên, Phượng run run giọng:

--Chớ còn là ai nữa? Anh vừa nói anh biết hết, biết từ ngay đầu tiên sao bây giờ anh còn hỏi lại em?

--Anh chỉ biết những gì Tường Vân kể thôi! Còn về Nhã, thật là một bất ngờ! Nhưng có đúng là anh ta không? Anh ta cố tình... quyến rũ một lúc ba chị em gái để làm gì?

Nhật Phượng chua chát:

--Để trả thù. Tại anh Thiên chưa biết hết mọi việc nên thắc mắc, chớ nếu anh biết Thu hạt dẻ là chị thứ ba của em thì...

Nhật Phượng nhe răng, cô hít hít mũi và nói:

--Em nào có biết chuyện tình xa xưa của anh Nhã với chị Thu ra sao đâu. Mà hình như chị Linh, chị Uyên cũng vậy... Nên có bao giờ chị em em nghĩ tới cái đó gọi là trả thù. Không duyên, không nợ với nhau thì dang dở, thì chia tay, tại sao lại thù hận, em chẳng hiểu lòng dạ người ta chút nào hết.

Nhìn Thiên với đôi mắt thất vọng, Phượng van lơn:

--Anh nói thật đi! Có phải Nhã từng thề là sẽ trả thù cả gia đình của Thu hạt dẻ không?

--Thì có lần Nhã đã nói với anh như vậy.

Nhếch môi cười đau đớn, Phượng nói:

--Nếu thế Nhã đã trả thù rồi đó! Anh ấy đánh trúng vào niềm tự hào, sự kiêu hãnh của gia đình em. Chị Linh là niềm tin là hy vọng của ba em. Ông mới nghe chị Linh mỗ ruột thừa đã cuống cuống lên đòi vào thăm. Cũng may là nhờ anh Vi can, ba mới chịu ở nhà...

Thiên ngồi bất động với trước những gì Nhật Phượng vừa nói Đúng là bất ngờ! Chưa khi nào anh nghĩ Nhã có thể hèn và độc ác đến như vậy. Anh ta là một người đàn ông đẹp trai, có học thức, sống bên Tây bên Mỹ gần mười năm trời, lúc trở về nước lại mang về trọn vẹn mối hận tình khi bỏ xứ ra đi để trả thù. Thì ra đằng sau vẻ hào hoa phong nhã ấy là một tâm hồn ti tiện nhỏ mọn, thù dai của mẹ đàn bà bị ghen tuông biến thành hèn hạ.

Tất cả những câu chuyện nghe hoang đường, khó tin nhưng đã xảy ra, Thiên nhú mày thắc mắc... Nhã... vợ cả bốn chị em: Nhật Linh, Nhật Thu, Nhật Uyên, Nhật Phượng vì anh ta là kẻ háo sắc lẫn háo thắng hay anh ta đúng là kẻ trả thù bệnh hoạn? Hình như Nhã có sở thích chinh

phục phụ nữ, nhất là những phụ nữ đã có người yêu hoặc những phụ nữ có tài nhưng khó tính, anh cố tình thu sức quyến rũ Phượng rơi vào vòng tay hàm hồ, tham lam của anh ta ngay.

Dù biết là Phượng đang rất buồn, Thiên vẫn không đành lòng để đừng buông lời mai mỉa:

--Cuối cùng em cũng được thấy bộ mặt thật của Nhã. Từ giờ trở đi anh hết phải đi buồn vệt nữa rồi! Đúng là cây ngày không sợ chết đứng!

--Điều này lắm anh vui lắm chứ gì?

Nhún vai Thiên đáp bằng giọng dửng dưng:

--Đương nhiên! Không còn mang tiếng oan phải vui chứ sao!

Bao nhiêu khổ sở Phượng đổ trút ngay sang Thiên. Cô hậm hực:

--Tôi biết anh hằng chờ đợi phút giây tôi vỡ mộng để khoái chí kêu lên rằng: “Đáng kiếp” Hừ! Anh thích vui trên nỗi khổ của người khác. Anh cười đi, cười to lên cho hả lòng, hả dạ. Anh đúng là người độc ác, không có trái tim.

--Này cô em chua ngoa. Sao ăn nói ngược ngạo vậy hả? Trước đây tôi năn nỉ i ôi để cho cô biết sự thật về Nhã, cô không tin còn mắng tôi là gian dối ác độc. Bây giờ sự thật rành rành ra đó, cô cũng ráng hằm hừ rủa xả tôi. Nhật Phượng ơi! Bình tĩnh nhìn lại xem ai là người không có trái tim. Tôi hay Nhã của cô?

Ném cho Phượng cái nhìn nghiêm khắc xong. Thiên đi ra ngoài. Đột nhiên cô thấy mình hiu quạnh bơ bơ. Mới hồi nãy thôi cô còn một tình yêu, một người yêu, hai bà chị đáng kính, thế mà bây giờ sụp đổ, tan vỡ hết rồi, và trong tâm trí Phượng, cô hiểu mình không thể nào mãi mãi làm một bến đỗ để chờ trong vô vọng con thuyền thích rong ruổi đùa vui với tất cả các bến nó ghé qua.

Tìm nơi an ủi, một chỗ dựa ở người cô nghĩ có tình cảm với mình, thì anh ta cũng lơ là lên mặt coi khinh. Không khinh làm sao được khi Thiên biết quá rành về con người ngốc nghếch của cô. Trời ơi đúng là ngu ngốc! Phượng nhớ lại những lời mai mỉa lẫn nghiêm khắc của Thiên mỗi khi anh nói với cô về Nhã mà xấu hổ.

Tại sao cô lại đâm đầu tới đây? Anh ta có làm vui bớt được buồn đau nơi cô đâu? Trái lại Thiên không dấu vẻ thích thú hả hê khi thấy cô khóc thút thít.

Trách người dung nước lũ mà làm gì nhỉ? Có trách thì tự trách trái tim mình làm lạc mới đúng.

--Cô Phượng ơi! Sao cô Phượng khóc vậy? Bộ cậu Thiên... rầy cô Phượng hả?

Phượng nhìn lên, cô thấy Hoài Tú ngồi ngay chiếc ghế Thiên ngồi lúc nãy. Hai tay khép vào đùi, mặt rụt rè, lo lắng con bé chờ đợi câu trả lời của cô.

Đưa tay chùi vội lên mặt, Phượng gượng cười nói lảng đi.

--Bắt đầu học nghe Tú!

--Ừ! Sao học sớm vậy. Mình chưa ăn cơm mà cô?

--Ồ... Chiều nay mình học sớm cho cô về sớm. Cô không ăn cơm.

Hoài Tú xụ mặt:

--Con không học đâu! Cô giận cậu Thiên thành ra hồng thèm ăn cơm chứ gì? Thế nào con cũng mách bà ngoại tội cậu Thiên ăn hiếp cô Phượng, làm cô Phượng khóc.

Tò mò nhìn gương mặt Phượng, Hoài Tú hỏi:

--Cậu Thiên có nhéo lỗ tai cô không? Cậu ấy hay xách tai con lắm. Đau muốn chết luôn mà con đâu dám hó hé mách ai đâu. Nhưng lần này cậu Thiên nhéo cô Phượng, con sẽ nói cho ngoại rầy cậu ấy một “tặng” luôn, cho cậu ấy bỏ tật ăn hiếp...

Hoài Tú hùng hồn nói một hơi làm Phượng buồn cười, không khéo con bé đi mách với bà Mẫn Quyên những điều nó tưởng tượng ra thì cô có nước độn thổ. Phượng vội vàng lắc đầu đính chính:

--Cậu Thiên không có làm gì cô hết.

--Vậy sao cô khóc?

--À! Tại cô với bạn cô giận nhau, hai đứa nghĩ chơi luôn nên cô buồn cô khóc, cậu Thiên theo khuyên cô đừng khóc nữa đó chứ!

Hoài Tú vẫn nghi ngờ:

--Thật hông cô? Người lớn mà cũng nghĩ chơi với nhau à! Ngộ quá ha! Rồi cô có xoè năm ngón tay: chơi, giận, hờn, hi, xả ra cho bạn cô bắt không?

--Có chứ! Giọng Phượng rời rạc vang lên.

Hoài Tú háo hức:

--Vậy bạn cô bắt ngón nào?

Phượng cười, cô nói:

--Bạn cô không bắt ngón nào hết.

Giọng Hoài Tú vừa ngạc nhiên vừa tức giận:

--Sao kỳ vậy cô Phượng?

Im lặng một lúc, Nhật Phượng mới chậm rãi trả lời:

--Tại vì người ta có bạn khác, người ta không thèm chơi với cô nữa, họ đâu thèm bắt làm gì...

Hoài Tú nhìn cô với ánh mắt tội nghiệp, lâu lắm con bé mới phán một câu:

--Người như vậy gọi là... đồ phản bạn, cô đừng thèm khóc nữa. Mình kiếm bạn khác, thiếu gì!

Thấy Phượng vẫn ngồi buồn xo, Hoài Tú lộ vẻ bồn chồn xa xót. Con bé đỡ dành:

--Cô coi phim không? Cậu Thiên đem về nhiều phim hoạt hình hay thật là hay!

--Cô lớn rồi, đâu thích coi phim hoạt hình nữa.

--Vậy cô coi ca nhạc nghe? Có băng Hồng Nhung hát, con thích lắm! Mà cậu Thiên cũng thích nữa. Thích nhất chỗ cô ca sĩ này ngồi trên chiếc giày to ơi la to! Một chân co đeo cái lúc lắc, mặc cười ghê! Cậu Thiên nói sau này lấy vợ, cậu sẽ sắm cho vợ cậu cái lúc lắc bằng vàng để vợ chạy

lăn xăn lít xít đi đâu, chông nghe tiếng leng keng chạy theo mà tìm.

Nghe Hoài Tú kể, Phượng cười thâm. Đúng là Thiên và anh Trung giống nhau ở điểm thích hài hước, chuyện gì được nói ra từ Trung cũng mất đi tính nghiêm chỉnh, Trung khoái trêu chọc, cợt đùa, mai mỉa, móc ngoéo người khác, nhưng không ác tâm.

Liệu lời mình rửa Thiên không có trái tim có quá nặng không nhỉ? Phượng bâng khuâng nhớ đến thái độ mừng rỡ, ân cần của anh khi gặp lại cô. Tại sao cô muốn người khác cũng khổ nỗi khổ của mình chứ?

Xem ra Phượng mới đúng là người không tim. Vì trái tim cô Nhã đã mang đi, để lại khoảng trống tăm tối giữa ngực như một vết thương suốt đời không lành.

Ngã phịch người lên ghế, Nhật Trung càu nhàu:

--Thấy bà Uyên ưng ông Sơn, anh nghĩ mọi chuyện êm xuôi rồi! Ai ngờ bà Linh làm một cú ngon ơ, cả nhà người nào cũng kinh hồn hoảng vía hết! Thằng cha Nhã đúng là thằng khốn nạn!

Nhìn Nhật Phượng bằng cái nhìn dò xét khác thường ngay, Trung nói tiếp:

--May mà anh đã lên tiếng cảnh báo em, không thì chẳng biết hậu quả tới đâu.

Nhật Phượng ngập ngừng:

--Anh Trung, em muốn biết con bé My My là con của anh An hay anh Nhã? Tại sao anh lại thù cả nhà mình ác vậy?

--Đến nước này thì anh chị dấu làm chi. Nó là con anh Nhã, nhưng có lẽ anh cố tình không biết.

--Sao kỳ vậy?

Nhật Trung trầm giọng:

--Hồi đó chị Thu rất đẹp, chị nổi tiếng là Thu tóc vàng, Thu hạt dẻ, tánh chị không giống ai trong nhà này hết. Chị cũng tự cao, kiêu căng nhưng cái tự cao đó không giống cái tự cao của chị Linh, chị thích nhiều người đeo đuôi và với ai chị cũng thề non hẹn biển. Nhà mình lúc đó túng quẫn vì anh em nheo nhóc, ba mẹ suốt ngày lo kiếm tiền nên cũng không mấy quan tâm đến chị Thu. Mà chị Thu lại thích ăn diện. Trong đám bạn anh Vi, Nhã giàu có nhất và cũng mê chị Thu nhất. Chị Thu có anh An kè kè kể bên, nhưng anh An nghèo, anh có tài đàn hát chứ không có nhiều tiền, nên chị Thu chơi trò "một bà hai ông"

Chép miệng một cái, Trung kể tiếp:

--Hổng biết tại tao lẹ làng nhanh nhẹn hay sao mà ông Nhã lẫn ông An đều chọn tao làm giao liên mới ngộ. Tao giống một tay gián điệp nhí trung của bà Thu. Tao lãnh tới ba đầu lương, dù không thích nhưng vẫn thấy khoái khi được năn nỉ ỉ ôi đưa giùm lá thư, nhận dùm cái hẹn. Đến khi thấy chuyện bắt đầu có mùi nguy hiểm vì hai tình địch đã nhận ra nhau rồi, tao mới đâm lo và vội nói hết đầu đuôi với anh Vi. Nhưng anh Vi làm gì khiến được bà Thu, ngoài mặt lúc nào bà cũng chơi không có gì với anh An để tiện bề đi chơi với anh Nhã.

--Không lẽ chị Thu như vậy thật?

Nhật Trung cười khẩy:

--Anh biết em khó tin, nhưng thật chị Thu là như vậy, thì bây giờ chị vẫn như vậy, có khác gì đâu. Lúc đó anh mới mười bốn tuổi, ngu chết mờ, anh không nghĩ sâu xa tới hậu quả của tình yêu trai gái Chuyện tất yêu phải xảy ra, ông Nhã và ông An đụng độ nhau trong quán cà phê hai ông nên nhậu một trận ra trò có anh chứng kiến. Sau đó anh Nhã không tới nhà mình nữa, ông cặp lung tung từ con nhỏ ngồi bán thuốc lá lẻ ở góc ngã tư, tới con mê gái làm tiền về chiều trong hóc hèm. Ông bỏ luôn chị Thu, điều này không trách Nhã được tại chỉ là người có lỗi.

Nhật Trung đốt thuốc hút và nói:

--Sau đó chị Thu phải ưng ông An vì cái bụng bắt đầu tròn. Mọi người ngay cả anh cũng tưởng mình là bỏ cái thai ấy Tao nhớ lúc đó ba mắng anh An thậm tệ nhưng cũng chịu gã, tội nghiệp, ông bị chửi oan! Mãi đến sau này sống thiếu thốn tiền bạc, không hạnh phúc bà Thu mới... giận mất khôn khai ra cái kỳ tích của Nhã với mình. Ông An dùng dùng lên vì tự ái. Thế là li dị, li dị rồi chị Thu mới tiếc, mới khổ sở tới bây giờ, chị quen tùm lum rồi cuộc cũng xô lệch.

--Chị Thu lấy chồng rồi anh Nhã mới đi phải không?

--Ồ, hình như vậy, ai mà nhớ chính xác lúc nào. Sau đám cưới chị Thu ít lâu, anh có gặp ông, ông nói ông hận bà Thu và sẽ trả thù. Lúc đó anh nghĩ ông ta nói cho hả tức thôi. Ai ngờ ...

Nhật Phượng thở dài:

--Ai ngờ anh ta đã làm được điều đã nói mười năm về trước. Và chị Linh lại là người nhận đòn thù nặng nhất.

--Nhã hiểm thật, anh ta đánh trúng vào niềm hãnh diện của ba mẹ, anh chị em trong nhà. Chị Thu chưa hay những gì Nhã dám làm. Chị ấy sẽ nghĩ gì về người tình cũ nếu biết mọi chuyện nhỉ.

Phượng chép miệng:

--Tội nghiệp chị Linh quá! Chắc đâu bao giờ chị nghĩ tới những chuyện vừa xảy ra?

Nhật Trung rành rọt:

--Sao lại không nghĩ? Chị Linh là người sống bằng lý trí, làm bất cứ chuyện gì chị đều tính toán được sẽ thu về cái gì, và sa thua sẽ mất cái gì. Có điều đợt thua này chị mất trắng. Thằng cha Nhã mà biết thì quất ngựa chạy tuốt chớ để gì ...

Nhật Phượng càu nhàu:

--Anh sao độc miệng quá!

Không để ý lời trách của Phượng, Trung nói tiếp:

--Thứ hai tuần sau chị Linh đi làm lại.

Tròn mắt kinh ngạc, Phượng kêu lên:

--Mở xẻ như vậy mà nghĩ có hai mươi ngày!

Nhún vai, Trung mai mỉa:

--Thì mở ruột thừa mà lại ...

Phượng vẫn băn khoăn:

--Làm sao chạy xe nổi! Chị vẫn có thể xin nghỉ không ăn lương được mà!

--Ai bảo là không được, nhưng nghỉ nhiều quá khó phân đấu.. Mà không biết chứ, ông giám đốc của bà đang được điều về tổng công ty, bà Linh phải làm bất cứ giá nào để ngồi vào chỗ trống đó. Bởi vậy bà đâu cần ông Nhã phải biết rằng ông ta đã tặng cho bà một đứa con, bà biết không thể dùng đứa con ấy để làm một nhíp cầu, nên đã lạnh lùng cương quyết đi phá thai. Khôi nói bọn lãng vườn đã phá cả thân thể chị ấy...

Ngừng lại để ngẫm nghĩ lựa lời, Trung nói tiếp:

--Hơn ai hết, chị Linh hiểu chị sẽ không tìm được một tấm chồng, khi mất khả năng sinh đẻ Do đó chị phải tìm cho mình một địa vị thật cao trong xã hội để bù đắp... Rồi em sẽ thấy chị Linh sẽ không từ thủ đoạn nào để ngồi lên đầu!

Nhật Phượng thần thờ vì những lời của Trung, nếu như vậy chị Linh cũng có yêu gì Nhã thật sự, dẫu chị rất cô đơn và khao khát có một tình yêu chân thật.

Ôi! Sao đầu óc cô rối mù lên thế kia! Cô không đủ sức để nghĩ cho ra những bí hiểm của cuộc đời, cô không đủ sức để hiểu cho hết các anh chị cô trong gia đình.

Chương 14

Ánh Tiên cười tít mắt khoe với bà Mẫn Quyên một xấp hình và thơ của Nhã. Cô ta là mẫu người vô tư và hời hợt, biết đâu cô ta cũng là nạn nhân của Nhã không chừng? Nhật Phượng ngồi thõm trong chiếc ghế to êm như nhung để quan sát Tiên. Đúng là cô ấy xấu vì gương mặt quá tròn, làn da quá trắng và đôi mắt quá nhỏ, nhưng nhìn lâu cũng có duyên, cái duyên của con búp bê được đặt trong tủ kính, lúc nào cũng vênh vác nhìn quanh nhưng chẳng hiểu cuộc sống bên ngoài ồn ào sôi động ra sao cả.

Ánh Tiên chìa một tấm hình ra trước mặt Nhật Phượng, cô khoe:

--Phượng coi hình anh Nhã đẹp ghê chưa?

Gượng cười đưa tay nhận tấm hình, Phượng mím môi gằm mặt xuống nhìn, cô muốn khóc khi thấy gương mặt Nhã rạng rỡ tươi rói. Anh đẹp quá và nổi bật trên nền tuyết trắng xóa, đôi mắt từng hớp hồn Phượng hơi nheo lại ngạo nghễ, tự tin. Nếu ngồi một mình, chắc cô đã đặt lên tấm ảnh vô tri này một nụ hôn nhớ nhung rồi. Nhắm vội mắt lại, Phượng cố xua ra khỏi đầu ý tưởng ngu ngốc đó. Cô quả là ngu ngốc khi đến bây giờ vẫn còn nghĩ về một kẻ không ra gì.

Trả hình cho Ánh Tiên, Phượng cố giữ vẻ thản nhiên:

--Trông anh Nhã mập hơn ở bên đây.

Ánh Tiên gật đầu, cô nói thêm bằng giọng tự hào rất trẻ con:

--Mập hơn, đẹp hơn và trẻ hơn anh Thiên nhiều.

Thiên bỏ tách trà đang cầm trên tay xuống bàn, anh hóm hỉnh nói:

--Có mới nới cũ hé! Anh nhớ trước đây Ánh Tiên từng tuyên bố anh là người đàn ông lịch sự, đẹp trai, quyền rũ nhất trên đời này mà!

Ánh Tiên cười rất vô tư:

--Tại hồi đó em chưa gặp anh Nhã chứ bộ...

Nhìn thoáng qua Phượng một cái, Thiên bắt đầu nói tiếp:

--Trước đây anh cứ nghĩ chỉ có đàn ông mới ham mê sắc đẹp thôi. Ai ngờ..

--Ai ngờ cái gì?

Ánh Tiên vừa nghiêng đầu ngắm nghía tấm hình vừa hỏi:

Thiên trả lời:

--Ai có ngờ các bà các cô còn mê dáng vẻ bên ngoài hơn bọn đàn ông chúng tôi nữa. Trong khi thật ra điều quan trọng ở các chàng trượng phu là cái tài chứ không phải cái sắc. Người xưa có câu "Trai tài gái sắc". Ngày nay câu tục ngữ ấy chỉ còn đúng chừng năm mươi phần trăm thôi! Vì đàn ông đẹp trai vẫn có thể vẫn dùng sắc đẹp của mình để thay cho cái tài, họ vẫn làm nên nghiệp lớn nhờ dáng vẻ bên ngoài hào hoa phong nhã. Thế mới biết khi đã si tình, đàn bà cũng dễ mù quáng cứ tưởng mình đã chinh phục được anh chàng hào hoa nổi tiếng có lắm người theo.

Thừa biết Thiên mai mĩa, nhưng Nhật Phượng vẫn không lên tiếng. Lặng lẽ cô bước vào trong.

Từ ngày chia tay với Nhã cô chưa lần nào trở lên sân thượng, vì nơi đây gợi cho cô nhiều kỷ niệm về anh. Thế nhưng chiều nay Phượng lại mạnh dạn tìm tòi chốn tôn nghiêm này, cô đứng yên trước tượng Phật Bà và lẩm thảm cầu xin cho Nhã đừng phải tội dối gian.

Nhìn nụ cười độ lượng của Đức Quan Thế Âm, Phượng chợt thấy lòng thanh thản:

--Nam mô đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát. Xin Phật Bà xá tội cho chúng con.

Đang lim dim khấn nguyện, Phượng bỗng nghe tiếng Thiên hát nho nhỏ:

“Lạy Phật con xin sám hối
Con đã quay về đài sen...”

--Em đã nhìn thấy “bằng chứng” chứng tỏ Nhã không yêu mình, nên lên tận đây sám hối đúng không?

Nhật Phượng bực đến châu mài chieu thuy gan do và lạnh lùng nói:

--Tôi có tội gì đâu mà phải sám hối?

--Có chứ! Tôi luôn luôn nghi ngờ sự chân thật, trong sáng, vờ vu lợi của người khác.

Nhếch mép lên, Phượng khiêu khích:

--Còn gì nữa không kể ra cho hết luôn đi.

Thiên khoanh tay trầm giọng:

--Còn cái tội vô tình đến mức độc ác.

--Có tình mà cũng có tội! Nói chung dưới mắt anh, thế gian này đầy rẫy tội lỗi, và người nhiều tội nhất là tôi.

Nói dứt lời, cô ngưng nguẩy bỏ đi, Thiên chụp vai cô kéo lại:

- Nhật Phượng! Anh...

- --Để tôi yên! Tôi không cần tới anh, sao anh cứ đeo theo làm phiền tôi hoài vậy.

Phượng chạy một mạch xuống tới sân, cô dựa vào gốc nhãn thờ hào hễn, nước mắt bây giờ thỏa thê tuôn trào. Phượng hoàn toàn thất vọng vì Nhã và Thiên lấy đó làm thích thú.

Hai gã đàn ông từng đem cô ra làm vật để đánh cá cuộc này đều tàn nhẫn như nhau. Hừ. Biết đâu toàn bộ câu chuyện tình đầy kịch tính của cô và Nhã cũng chỉ là một màn cá cuộc.

Mắt Nhật Phượng chợt ráo hoảnh, cô chán chường bước vào phòng học. Hôm nay cô sẽ dạy bé Hoài Tú sớm và không ăn cơm ở đây như thường lệ.

Vừa đặt mình xuống giường, chưa kịp vớ tay lấy cái gối ôm “yêu dấu” vào lòng Nhật Phượng đã nghe giọng Nhật Linh lạnh tanh:

--Ra biểu coi Phượng!

Vùi đầu vào mền, Phượng từ chối:

--Em buồn ngủ quá!

--Hừ! Đọc cái này sẽ tỉnh ngủ ngay.

Nhóm người lên, cô thấy Nhật Linh vút xuống giường một lá thư. Phượng lướt nhanh trên phong bì.

Thì ra đó lá thư Nhã gọi cho chị Linh, anh ta viết gì trong đây mà chị Linh lại kêu mình đọc kia! Dầu trong lòng khốn khổ cô vẫn hồ hững cầm lá thư bằng hai ngón tay đưa trả lại chị Linh và nói:

--Thư của chị, em đọc làm gì!

Nhật Linh nghiêng răng:

--Đừng có giả vờ nữa ranh con! Đọc đi!

Len lén nhìn chị, Nhật Phượng chăm chạp rút tờ thư ra.

Idaho ngày.....tháng.....năm.....

Nhật Linh thân mến!

Lẽ ra tôi trả lời thư cho Linh lâu rồi, nhưng suy đi nghĩ lại, tôi thấy khổ tâm quá nên lại thôi không viết chữ nào.

Trong suốt thời gian dài chờ đợi thư tôi. Chắc em cũng đã quên những kỷ niệm khá thơ mộng của chúng ta, cũng như đã nguôi ngoai hờn giận để tha lỗi cho tôi (nếu Linh nghĩ những gì đã xảy ra giữa tôi và em là lỗi của tôi hoàn toàn).

Tôi đã suy nghĩ rất kỹ để buộc lòng phải thú thật với Linh rằng tôi thật thiết yêu Nhật Phượng và cô bé cũng yêu tôi. Giữa chúng ta chưa bao giờ là tình yêu, và Linh sẽ không trói buộc được tôi dù với bất cứ giá nào.

Sớm muộn gì tôi cũng sẽ trở về xin cưới Nhật Phượng và đưa cô ấy sang đây. Tôi mong Linh thông cảm cho tình yêu chân thật của tôi và Phượng...”

Lá thư còn phân nửa, Phượng chưa đọc tiếp thì Nhật Linh đã giật mạnh lại:

--Đọc nhiều đó đủ rồi! Thì ra ghê gớm nhất là mày, mày xảo trá và ranh ma hơn con Uyên nhiều. Mày qua mặt tất cả mọi người.

Nuốt nghẹn xuống Phượng lắp bắp:

--Em làm gì để chị mắng dữ vậy? Anh Nhã nói dối, em không hề yêu anh.

--Không ... hề... yêu... anh.

Linh gằn từng tiếng rồi giật giọng:

--Vậy mày yêu ai?

--Em yêu anh Thiên!

Linh cười khan:

--Khéo chọn bình phong lắm! Rồi tao sẽ hỏi anh ta cho ra lẽ.

Nhật Phượng nhìn gương mặt đanh lại đầy hằn học của Linh mà bực tức. Tại sao Linh có thể thô bạo hạch hỏi cô gắng giọng điệu dữ tợn đến thế? Không lẽ trên thế gian này chỉ có chị ấy mới được quyền yêu Nhã.

Hậm hực cô hỏi trả:

--Chị lấy quyền gì để hỏi Thiên những điều thiếu tề nhị như vậy?
--Im mồm lại con ranh. Lấy quyền gì à? Tại sao mà dám yêu Nhã?

Phượng nổi khùng lên vì câu hỏi trấn áp của Linh, cô không trả lời mà mai mỉa:

--Vậy chứ tại sao chị dám có con với anh ta đến lúc biết không thể giữ chân Nhã bằng đứa con đó, chị bỏ nó rồi bây giờ lòng lòn lên vì ghen...
--Hỗn láo!

Vừa nạt Phượng, Linh vừa sấn tới tát đánh bốp vào mặt cô một cái nhoáng lữa:

--Chính vì mày mà bao nhiêu thơ tao viết Nhã đều không trả lời, chính vì mày mà Nhã xem tao như một ả gái qua đường và cũng chính vì mày mà tao phải thân tàn như hôm nay. Mày không phải là em tao, không phải là con "gà xước" đi đâu tao cũng cho theo. Mày là khắc tinh của đời tao.

Phượng bật khóc:

--Không phải vậy đâu! Nhã là một thằng đểu. Anh ta không hề yêu thương gì em. Anh ta sắp cưới vợ giàu đó! Em không có tình ý gì với Nhã hết mà!
--Lại bịa chuyện à! Sắp cưới vợ giàu thì anh ta cần gì phải viết thơ phân bua kẻ lẽ như vậy.
--Chi không hiểu con người thật của Nhã đâu. Anh từng đeo đuổi chị Thu mà không được nên đâm ra oán...
--Mày đừng bày đặt nữa Phượng. Tao có phải là con nít thích nghe kể chuyện cổ tích đâu mà mày tán hươu tán vượn. Lời cuối cùng tao nói là từ giờ trở đi không còn chị em gì với mày hết, và dĩ nhiên mày cũng không đời nào làm vợ Nhã như lời anh ấy van vi tao trong thơ.
--Chị Linh ơi! Không phải.

Linh đứng dậy xé nát lá thơ và la to:

--Hết chuyện gì để nói rồi.

Mặc Phượng ngồi tro ra. Linh đùng đùng bỏ xuống nhà. Lần đầu tiên Phượng thấy chị Linh nổi giận, cô ôm mặt chán chường, khổ sở.

Nhã đã đạt được mục đích trả thù khốn nạn của anh ta. Nhưng tại sao Nhã ác như vậy. Phượng vẫn không hiểu. Cô chỉ biết rằng từ giờ phút này trở đi, ba chị em cô sẽ càng xa lạ, lạnh nhạt với nhau hơn nữa. Chị Linh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, không bao giờ...
--Ê! Bà Linh làm gì em vậy? Gà x*u'oc!

Nghe tiếng Nhật Trung. Phượng không biết phải trả? Lời thế nào, cô lă'c đầu rồi nằm bẹp xuống giường.

--Lại còn định dâ'u, anh nghe h^'et rồi con ngô'c.

Nghe tiếng Nhật Trung. Phượng không biết phải trả? Lời thế nào, cô lă'c đầu rồi nằm bẹp xuống giường.

--Ông Nhã là một con rã'n độc. Em căm thù ông ta.

--Đẹp chuyện Nhã đi! Anh hỏi thật! Em nghĩ gì về Thiên?

Ngõ ngang nhìn Trung, cô cay cu':

--Thiên cũng như Nhã thôi^! Chẳng ai tốt hơn ai đâu...

Nhat Trung phật y':

--Sao em lại danh dong kỳ vậy. Thiên thương em thật chơ' đâu vì mục đi'ch bệnh hạn giồ'ng Nhã?

--Thương mà ca'i mồm lu'c nào cũng độc địa. Em chẳng cần tình th*ương của anh ta. Bộ anh tí'nh làm ông mai ha?

Nhat Trung thẳng thắ'n:

--Anh chi? Tí'nh làm sao để em vui, không mặc cảm đã bi. Chi. Linh mắ'ng như vừa rồi. Em nghĩ chi? Sẽ đê? Yên cho em à? Không đâu! I't no'i chừng nào, thâm hiểm chừng na'y. Chi. Linh sẽ hành em to'i cùng. Em lại chẳng co' chu't bản lĩnh nào như chi. Uyên đê? Biê't ca'ch đô'i pho'.

Nhat Phuong cười buồn bã:

--Bá't Qua' em lai đi lầ'y chồng giồ'ng như chi Uyên chơ' co' khô? Đâu. Không ngờ chi. Linh lại nông nổi nghĩ xầ'u về em.

-đừng tra'ch chi Linh, cũng may em biê't nghe lời anh, tra'nh xa Nhã. Nê'u không, chẳng biê't trong gia đình mình sẽ xảy ra chuyện gì khi hắ'n ta cũng tặng cho em một qua? Bơm nổ chậm như đã tặng bà Linh.

Nhat Phuong trăn mình ngồi nghe Trung no'i, cô tê ta'i nhớ lại những lời thu? Thỉ, những ca'i vuô't ve âu yê'm của Nhã. Rồi nhớ to'i buổi chia tay... hôm â'y cô gần như buông thả. Gia? Sư? Thiên không gọi cửa kịp thời thì sô' phận co' kha'c gì sô' phận chi Linh đâu.

Nhat Trung bỗng nghiêm giọng:

--Vi' du. Thiên muô'n tiê'n toi cư'oi hỏi, em bằng lòng không?

Nhìn không chơ'p vào ông anh, Phuong đầ'p bừa:

--Nê'u ba me. Bằng lòng thì em bằng lòng.

--Không giận lây anh, khi tra? Lờì như vậy chur'?

Phuong cộc lồ'c:

--Không! Co' điều dễ gì ba bằng lòng...

Lắ'c đầu, Nhat Trung no'i:

--Em như trò trẻ con. Phải co' một người chồng như Thiên họa may mớ'i nên được.

Đang bực dọc, bô'i rô'i trong lòng, Phuong vẫn không tha:

--Xi'! Anh ta đã một đời vợ, có' hay ho gì để ^?anh quảng cáo, mai mớ'i cho em mình.

--Co'... hay đấ'y chứ'! I't ra Thiên cũng từng dang dở để de ^~thông cảm vợ'i em, một con be' nông cuồng khờ khạo nhưng lại li lom khi yêu, anh nghĩ ~kho' có' ai hiểu tường tận em như Thiên đâu. Anh ta sẽ bảo đảm cuộc sống cho em về mặt vật chất cũng như tin thần, điều đó' là quan trọng.

Cho'ng tay dươ'i cằm, Trung trầm ngâm:

--đây là lần đầu tiên và có' lẽ cũng là lần duy nhấ't anh em min'h nó'i thẳng, nó'i thật vợ'i nhau những điều kho' nó'i, kho' nghe. Anh không muố'n em khô'? Như chi. Thu hay chi. Linh, vì em còn đại dột qua'!

--Em không đề'n nỗi đại dột như anh nghĩ đâu.

Thấ'y Phương nghinh mặt lên đầy tư. A'i, Trung vuô't:

--Anh cũng mong như vậy!

Bươ'c tở'i cửa, Trung ngập ngừng:

--Thiên ở dươ'i nhà à'y! Chấ'c chi. Linh đang nó'i chuyện vợ'i anh ta...

Phuong làm li:

--Mặc xa'c ca'c người đo'. Em cha'n ngắ'y mọi thứ'!

Ôm chiế'c gô'i ôm vào lòng, Phuong nằm im ngao nga'n, hôm nay đư'ng là ngày vo so tu cuoc tình, cô chưa cha't vợ'i y' nghĩ hài hươ'c đo'. La. Lùng sao Phuong không thấ'y đau khô'? Như lần đầu biế't Nhấ'lừa dồ'i mình. Vợ'i cô thật sư. Mọi việc kếp thu'c không có' gì ngạc nhiên cả.

--Nhật Phuong!

Nghe giọng Thiên gọi nhỏ, Phuong nhấ'm mắ't, cô vờ như mình đã ngu? Rồi. Anh ta gan thật! Đắ'm mò lên tận đây. Chấ'c ông Trung giật dây thôi!

Phuong nằm im thìn thì't, đề'n khi cô cảm gia'c... ai đo' đang cu'ỉ sa't mặt mình, cô mớ'i hoảng hồn mơ? Mắ't ra...

--Vừa định đắ'nh thứ'c Phuong theo kiế'u hòang tư? Đắ'nh thứ'c công chu'a ngủ trong rùng th'ì em đã mơ? Mắ't ra rồi, tí'^ec thật.

Lật đật ngồi dậy Phuong gắ't:

--Ai cho anh lên đây?

--... Ba cho!

Lại bắ't đầu vô duyên rồi! Phuong bỏ hai chân xuô'ng đấ't để? Đư'ng dậy, nhưng Thiên lại ke'o cô ngoi'^ kê' bên min'h trên giường.

--Hồi chiều Phuong giận anh nên về sớm, bố? Cả ăn cơm phải không?

--Ai rảnh rang đâu để đi giận người dung. Thu' thật tôi chẳng muốn thấy mặt anh, sao anh không hiểu như vậy mà lại cho rằng tôi giận?

Vùng đứng dậy bước ra balcon, Phuong đuổi:

--Anh đi xuống đi! Ba tôi không ưa gì anh đâu!

Léo đéo theo sau cô, Thiên li mặt:

--Ba không ưa đâu đâu'ng lo bằng em không ưa... Anh muốn nghiêm chỉnh nói chuyện với em.

--Tôi không thèm nghe! Không đời nào thèm nghe hết! Anh đi xuống đi đừng có đùa dai nữa.

Giọng Thiên vẫn hết sức nhỏ? Nhẹ, anh bình thân nói:

--Kia Phuong sao lại nói'ng thế'! Anh sẽ đi ngay và hứa không bao giờ làm phiền em nữa.

Lấy trong túi áo ra bao thuốc lá', Thiên đưa cho Phuong:

--Mấy bụi bông lòi nhiều nu. Qua' mà không ai hại. Anh mang tờ' cho em nè!

Phuong ngạc nhiên nhìn Thiên. Anh ta biết cả số? Thích của cô nữa à! Lòng chợt dịu lại, Phuong đề? Mặc Thiên x'oe bàn tay cô ra đó? Vào những bụi bông vừa he he' nở thơm ngát.

Thiên lấy hai bông nở cài lên mang tai cô. Anh cười thật buồn:

--Vĩnh biệt!

Phuong vui mặt vào hai tay cô thẫn thờ vì mùi hoa ngọt ngào hay vì... Thiên chẳng biết, chi? Thấy đôi vai cô run run thật tội.

Thiên bước đi không đành, anh trở? Lại nâng cô lên, vỗ về ôm ấp trong tay như vỗ con nít:

--đừng khóc nữa Phuong! Rồi mọi buồn phiền cũng sẽ qua đi. Em sẽ yêu và sẽ quên chuyện cũ. Ngày xưa. Chồng anh chia tay, anh cứ tưởng mình sẽ không bao giờ yêu được nữa, nhưng năm tháng và cuộc đời trôi qua đã chứng tỏ? Không phải vậy. Anh lại yêu và yêu mãnh liệt hơn trước. Có điều tình yêu của anh đơn phương vô vọng. Anh mong em mau có một tình yêu mới, tuyệt đẹp và không bất hạnh như tình yêu của anh.

--Phuong! Mày... mày giỏi thật!

Tiếng ông Phong qua' to làm Phuong lẫn Thiên giật nảy cả người.

Phuong đứng chết trân trước cửa phòng của ba mình.

--Thưa ba'c...

--Hừ! Cậu vào tận phòng ngủ con gái tôi rồi mới thưa gửi. Lịch sử qua! Lẽ phép qua'! Cút

ngay cho khuấ't.

Nhìn Nhat Phuong đư'ng gục đầu, quanh chân cô những nu. Lài trắ'ng rơi vung vãi. Thiên that ruot. Anh mà lắ'ng lắ'ng rời khỏi đây, chắ'c chắ'n Phuong sẽ bi. Mắ'ng oan một trận vì anh.

Dầu hơi khơ'p khi thắ'y mặt ông Phong đo? Bùng như say rượu. Thiên vẫn bươ'c ra phi'a trươ'c Phuong và ôn tồn no'i:

--Thưa ba'c! Tụi cha'u không làm gì x^'au.

Coi như không có Thiên ở đây, ông Phong chỉ tay vào mặt Phuong, du du và no'i:

--Bắ't đầu từ ngày mai không dạy dỗ gì ở nhà đơ' nữa hê't! Nghe rõ chưa! Con vợ'i ca'i, hê't đư'a này lam` khô? Lại tở'i đư'a kha'c làm rộn. Sao nữ u mê gì qua' su'c vậy không biê't nữa.

--Xin ba'c đừng rằy Nhat Phuong! Lỗi tại cha'u tắ't cả. Cha'u đang nắn ni? Phuong hãy hiểu tình yêu của cha'u, nhưng Phuong từ chơ'i thì vừa lu'c ba'c lên tở'i. Lỗi hoàn toàn ở cha'u, Phuong ở thê' bi. Động vì bắ't ngờ, nắy giờ Phuong cũng đuổi cha'u như đuổi tà'...

Ông Phong trọn tròn mắ't nhìn gã đàn ong đang đư'ng kê' con ga'i mình. Thắ'ng này kha' đây, da'm no'i rõ sự. Thắ't bại của mình không hề tư. A'i. No' định giơ? Muru kê' gì đây?

Lạnh nhạt và quyền hành, ông Phong hỏi:

--Hừm! No' không thương cậu thì thương ai? Đừng vờ vĩnh bao che cho nhau n*~ua. Bươ'c đi ngay!

Nhat Phuong ngươ'c lên, cô bắ't gắp ca'i nhìn kho' hiểu của Nhat Linh, Linh đang đư'ng khoanh tay sau lưng ông Phong. Thắ'y Thiên lườ'ng khùng không đi, Linh mỉm cười:

--Sao Thiên lại no'i vậy? Be' Phuong từng tâm sự. Vợ'i tôi rằ'ng rắ't yêu qui' cậu cơ mà!

Quay lại phi'a ông Phong, Linh ngọt ngào:

--Thưa ba! Dầu sao em Phuong cũng trưởng thành rồi, ba đừng rằy la no' tội nghiệp, gia đình cô Man Quyen vợ'i gia đình mình cũng chổ quen biê't

--Vì quen biê't nên... ai muô'n làm gì thì làm à? Nep nhà này không luong tuong duoc dau

Phuong thắ'y tở'i nghiệp Thiên, vễ chứng chắ'c, nông nghê'nh thường ngày biê'n đầu mắ't, anh lo âu hươ'ng mắ't về phi'a cô. Anh sợ. Cô bi. Mắ'ng đắ'y thôi! ... Bắ't gia'c Phuong cu'í đầu ngo' xuô'ng. Chi. Linh chơi một đòn kha' độc, chi. Muô'n kiểm chươ'ng sự. Thành thật của cô đây mà!

Phuong cô' gắ'ng không thờ? Dài... Phải chi Nhắ thật lòng yêu cô và chi. Linh không tỏ ra ghen tuong qua' quắ't như thê' này nhi? Lẽ nào cô đành đoạn cắ't đư't chu't t'inh chị em còn l'it ỏi mong manh như giọt sương dau canh vì Nhắ. Lẽ nào cô cư' số'ng mãi bên sự. Ghe? Lạnh của người chi. Từng thương yêu cung chiều khi cô còn nhỏ.

Còn ba nữa, ông hoàn toàn không bi^'et những đư'a con của mình yêu đương, bè bạn như

thê' nào. Vợ'ì on^g hình như trai ga'ì cặp kè' vợ'ì nhau là xâu, thê' nhưng Nhat Uyen hay Nhat Trung giao thiệp hê't su'c rộng rãi thoải ma'ì thì ông không hề hay vì ông mãi sống trong thê' giới'ì riêng của mình giữa những đ'ra con co' qua' nhiều kinh nghi^em tư. Ngụy trang trươ'c mặt bô' mẹ, bây giờ nhìn thâ'y Thiên gần như ôm cô ga'ì u't be' bồng, thớ'ng nhâ't nhà vào lòng, giữa khoảng canh to' canh sang của balcon, bảo sao ông không nổi con... sùng lên đ'ược.

Vợ'ì ông, tình yêu không phải là trò ôm ấp như vậy. Yêu là đê? Tiê'n tở'ì hôn nhân duy nhâ't vợ'ì một người. Ông không hề đau khổ, tuyệt vọng trong tình yêu nên luôn cu'ng ngắ'c và cực đoan vợ'ì quan niệm yêu của tuổi thanh niên thời nay.

Nê'u Phuong nỏ'ì rằng cô không co'... gì vợ'ì Thiên, chắ'c chắ'n ba cô can'g giận hơn nữa.

Cha'n nản, buồn rầu và cùng đường bi' lỏ'ì Phuong nỏ'ì lấ'p lừng nướ'c đôi:

--Ba rầy con đành chịu, nhưng tụi con không làm gì xâu hê't

--Nhưng em co' thương Thiên không?

Nhat Linh cô' tình đặt câu hỏi một ca'ch trần trụi không chu't tê' nhi. Làm Thiên cũng tư. A'ì. Anh gằn giọng:

- Tôi đã nỏ'ì vợ'ì ba'c Phong, mọi việc xảy ra do lỗi của tôi hoàn toàn. Chi'nh tôi tư. Y' lên đây, Phuong không he' moi^ và Phuong không hề yêu to'ì.

Nhìn đôi mắ't ha? Hê của Linh, Phuong bật kho'c:

--Chi. A'c lắ'm! A'c lắ'm!

Dur't lời cô ào ào bo? Chạy xuô'ng nhà. Thiên đ'ung ngắ'n ra nhìn theo. Anh nghe tiê'ng ông Phong gắ't gồng:

--Chu'ng bây loạn cả rồi, may mà co' người lo'n trong nhà mà còn như vậy đở'. Hừ!

Nhat Linh ngọt ngào kha'c thường ngày:

--Ba đừng nỏ'ng, cậu Thiên đây cũng con nhà tư? Tê', đàng hoàng, nê'u cậu â'y thật lòng thương con Phuong thì...

Ông Phong quắ'c mắ't:

--Im đi! Con nhà tư? Tê! Hừ! C'ut xe'o ngay.

Thiên nỏ'ng cả mặt. Anh vừa giận vừa buồn cười. Te' ra ông không hề biê't chu't gì về Nhat Linh, ông cư' la to, he't lo'n vì nghĩ rằng đã co' thẳng da'm lên tận lầu tở'ì phòng cô con ga'ì u't cung qui' của mình để... tò ti'. Điều này làm bại hoại danh gia' gia đình ông. Trời ạ! Trong khi ca'ì danh gia' â'y đã bi. Cô con ga'ì đây kỳ vọng đem đở? Sông, đổ biển mắ't rồi.

Thiên cô' dịu giọng:

--Thưa ba'c! Cha'u th^at lòng qui' mê'n Nhat Phuong, nhưng không vì vậy mà làm điều gì qua' mướ'c đ'ược phe'p. Cha'u mong ba'c thông cảm. Xin phe'p ba'c cha'u về.

Thiên bươ'c vôi ra sân. Anh tìm được Phuong ngay chiê'c xi'ch đu. Cô vẫn còn đang tư'c t*ười. Anh ôm nhe. Bờ vai run run của cô, giọng xo't xa:

--Anh xin lỗi em! Không ngờ ba'c trai lại lên lầu... Nhưng hình như co' chuyện gì giữa em, chị. Linh và ... Nhã phải không?

Nhat Phuong kho' chịu hâ't tay anh ra:

--Anh tò mò chi vậy? Về đi, không ba tôi xuô'ng to'ri lại khô? Thân tôi!

Thiên im lang. Mãi lâu sau anh mớ'i no'i:

--Bao giờ anh cũng muô'n chia sẻ buồn vui cùng em. Anh co' tò mò một tí', nhưng cũng vì i anh yêu...

Nhat Phuong bịt tai lại:

--Tôi nghiệp tôi mà anh Thiên. Anh về đi! Tôi khổ như vậy anh chưa vừa lòng sao.

Nhìn đôi mắ't đen của Phuong rung rung ngâ'n lệ, Thiên mi'm môi. Anh lầm lũi bươ'c đi...

Ca'i mùi hoa lái đầu đơ' rắ't xa và cũng rắ't gần.

Thâ'y Nhat Phuong ngồi thờ người ra bên mâm cơm, bà Nga lo lắ'ng:

--Sao vậy con?

Cô uê? Oải tra? Lờì mẹ:

--Con như'c đầu qua' mẹ a!

--Chắ'c tru'ng mưa rồi, hôm qua đi làm về người ươ't như chuột lột, bảo sao không như'c đầu...

Nhật Trung sô't sắ'ng:

--Ăn phở nghe! Anh đi mua cho!

Phuong chọt bắ't gặp ca'i nhìn của Nhat Linh, cô lắ'c đầu:

--Em không muô'n ăn!

Ông Phong buô'ng đũa:

--Bà liệu coi con ga'i của bà đầ'y!

Câu no'i của ông Phong làm bà Nga nhi'ụ mậ:

--Ông kỳ thật, no' chi? Là con ga'i tôi thôi sao?

--Bao giờ con hư cũng vì mẹ. Con Thu hồi đơ' cũng như vậy, động to'ri no' là bà bệnh chắ'm chắ'm, đê'n hồi bo? Ăn biê'ng ngu? Thì muộn rồi.

Nhat Linh đứng dậy, cô nếm cái nhìn hãn học về phía Phương rồi bước lên nhà trên. Những lời nói và ánh mắt của mọi người làm Phương lửa vội che'n com. Nhat Trung buột miệng:

--Ăn không nổi thì thôi! Làm gì mà 'khô? Vậy

Thầy ông Phong đã đi vào phòng khách ngồi trước tivi, Trung nhà'y mắt nói nhỏ:

--Đúng là "Tram dau do dau tam", vợ' ba, bà Linh lúc nào cũng sô' một La Ma. Còn em thì "tội lỗi đầy người"... Buồn cười thật chuyện bà Linh mà mà bà...

Ba Nga gât:

--Mày lại la'ch cha'ch cái gì vậy Trung, ba mà mà biêt chuyện con Linh thì ổng lên con cao huyê't a'p ngay. Mày muô'n như thế' lă'm sao?

--Con đâu bắt nhon bắt hiê'u dữ vậy. Co' điều thầy mặt bà Linh căng căng ra về ta đây, con ghe't qua'! Bà â'y cho việc bậy bạ. Của ba? Là tai nạn, còn vợ' người khác là sự sa đọa, vô đạo đư'c hay sao â'y!

--Thôi mà anh Trung!

--Thôi thì thôi!

Nhat Trung đă'p lại lời Phương rồi cũng đứng dậy.

Phu. Me. Dọn dẹp che'n bát xong Nhat Phương lại chui vào xo' giường của mình. Mọi cô khô ra't, đầu như'c như bu'a, cô biêt mình bi. Sô't, nhưng lúc này không đă'm nói ra... Đôi mắt thân quen của chi. Linh từ bao giờ đã trở? Thành đôi mắt lãnh đạm, ghe? Lạnh, và buồn nhìn Phương chăm chọc, kho' chịu. Đứng y như lời Trung nói, ke? Nào nói bằng mồm l't khi nói bằng mắt nhiều.

Lúc này đôi mắt Nhat Linh đã nói rằng cô gia? Vờ làm nũng, trong nhà này không ai được quyền làm nũng vì bệnh kê? Từ sau khi Linh bị... bệnh một trận kinh hồn đơ'.

Ôm gô'i vào lòng, Phương thơ? Dài. Hôm qua cô đã dầm mưa vì ly vì buong. Lẽ ra Phương không nên ngu ngô'c hành xa'c mình như thế', nhưng vừa tấ'p chiê'c xe vào ma'i hiên ngoài phố cô đã thấy Thiên, thế' là bắt chấ'p mua* như roi quấ't xuô'ng đườ'ng, mưa đê'n tồ'i tắm mặt mày, cô gò lưng đạp trở ra.

Thiên cũng pho'ng xe theo, lằm li kè một bên xe Phương không môt lời nào. Rô't cuộc cả hai đều uo't mềm. Suô't tha'ng nay, hầu như ngày nào anh cũng đôn cô ở giờ tan sở, anh chi? Nhìn thôi mà không nói, rồi cứ' thế' Thiên kè kè chạy theo cô tận đầu ngõ moi*' bo? Về.

Phương bực bội vô cùng... Cô nói với Trung:

--Anh nói với ông Thiên dẹp ba cái trò "Ngày xưa Hoàng Thi. Ngo..." xa lă'c, lạc hậu â'y dùm em. Em đâu có thiê'u nợ đâu mà hôm nào đi làm về o6'ng cũng k'e ke xe kê' bên hê't vậy.

Nhat Trung cười hi hi:

--Chuyện của em, sao lại bảo anh? Dễ thôi có' kho' gì đâu. Hai người biêt nhau qua' rồi, cứ'

hắt mặt vào hã'n nơ'i thẳng nơ'i thật: "Này! Đừng theo tôi nữa tim tôi lỡ đại trao cho ke? Kha'c rồi". Không lẽ hã'n li tở'i mư'c tình bơ theo hoài sao?

--Lỡ ảnh nơ'i: "Nghe mà ham! Tôi theo cô hồi nào đâu" thì co' nư'c độn thổ?

--Biết thế là tở't! Mà Phuong nè! Em hành Thiên còn hơn bà Thu hành ông An ngày xưa nữa. Coi chừng lãnh qua? Ba'ò đo'!

Nhat Phuong nhăn mặt. Tại sao anh Trung lại so sa'nh mình vớ'i chi Thu kia? Mình co' bao gi*o tha? Mối bấ't bở'ng như chi. Ấ'y đâu? Còn Thiên nữa, tư. Dưng cư' kè kè mỗi ngày như a'p tải người ta. Thật dễ ghe't! Hôm qua trong cô chấ'c thâm hại lă'm, vì liê'c sơ qua phi'a Thiên kê' ben^, cô thâ'y anh cũng chẳng phong độ. Gì vớ'i gương mặt xanh xă'm vì lạnh, vì mưa...

Cuô'i cùng chịu không thâ'u, Phuong đành chịu đê? Thiên cầm tay mình kê'o chạy cho mau. Bây giờ cô mà bệnh thì anh ta sẽ tha hồ cười.

Gượng ngồi dậy, Phuong lằm bằm:

--Mình không thế? Bệnh được, chi. Linh sẽ chỉ chiê't mình bằng đôi mắ't sắ'c lạnh như dao á'y cho xem. Chi. Ấ'y sẽ nghĩ min'h bệnh vì nhớ' Nhã. Mà mình lại không muô'n nhớ' tở'i ca'i tên đo'.

Nhưng vừa ngồi dậy cô đã thâ'y đầu có' hoa lên. Nhat Phuong thâm than khổ. Cô bệnh thật rồi chơ' không như'c đầu sơ sơ như bin'h thường đâu!

Không được bệnh! Không đư'c bệnh. Phuong tở'i tu? Thuô'c tìm mắ'y viên thuô'c như'c đầu, cô vừa u'ng vừa lằm bằm... ran de cơn bệnh. Nằm vật ra giường, Phuong đấ'p mền và biê't lạnh. Ca'i lạnh từ xươ'ng lạnh ra làm cô pha't run...

Một tý nữa đó' mồ hôi sẽ đổ ngay, Phuong nhắ'm mắ't lại, đầu o'c cô quay cuồng, cô cô' đỡ mình ngu? Nhưng gương mặt Thiên, rồi Nhã cư' lẩn lộn xoay tròn theo vòng xoay cô' đim có' xuô'ng tận đấ'y cõi mơ hồ nào sau hun hu't.

Thiên kiên nhẫn ngồi bưng ly sữa cho Phuong u'ng từng ngụm nhỏ. Nãy giờ cô nhẩn nho', lă'c đầu, nũng nịu, nhõng nhẽo, rồi cuoi cùng cũng phải u'ng và u'ng sắ'p hê't ly sữa ca cao nờ'ng hời.

Đặt ca'i ly xuô'ng bàn nơ? Kê' bên giường, Thiên cười hài lòng:

--Vây phải ngoan không! Công anh ngồi như đầ' ngây ngô nghe ba giảng hê't mắ'y giờ liền về ca'ch thư'c học làm người, mớ'i đư'c vào đây thăm em, anh nhìn em bệnh mà không chăm so'c đư'c thì khô? Tâm lă'm.

--Anh cực nhọc vì em đê? Làm gì?

Thiên tỉnh qua'i nhìn Phuong:

--Em hỏi như vậy vì mong muô'n đư'c nghe anh tra? Lờ'i phải không? Vây anh thành thật tra? Lờ'i em ngen... be'... Anh làm vậy vì yêu...

Biê't mình rơi vào bẫy do chi'nh mình giăng ra, Nhat Phuong quy'nh lên:

--Không! Không! Em không nghe đâu.

--Tại sao vậy? Tại em đã biết câu tra? Lời của anh rồi phải không?

Nhat Phuong làm thính, cô bồi hồi nhìn vào đôi mắt của Thiên chờ không ne' tra'nh như trước đây. Từ mắt anh, Phuong nhận ra một tình cảm chân thành, trù mê'n. Đôi mắt anh không đa tình với chủ' gì cha'y bỗng tham lam cuồng nhiệt như đôi mắt Nhã, nhưng chỉ'nh sự. Dịu dàng trong ca'i nhìn của Thiên mà Phuong chợt nhận ra, từ lâu lă'm rồi Thi^en luôn là chỗ dựa của cô chờ' không phải Nhã. Thiên luôn luôn có' mặt lúc cô buồn, lúc cô cần. Những lúc cô không cần, Thiên vẫn là nguồn vui khi cô hóm hình nghĩ rằng "Ta có' một cây si cỏ thu..." Bây giờ anh đã khôn' khe'o gọi y 'câu tra? Lời đơ'i! Phuong bô'i rô'i. Cô biết mình không thể? Nào nơ'i yêu Thiên, đâu vớ'i cô lúc này Nhã là ca'i bó'ng thật mờ và thật xa.

Không ngang ngạnh và thẳng thừng như những lần trước, giọng Nhat Phuong bỗng dung như hơi xo't xa:

--Anh thừa biết' em chỉ xem anh như người bạn lợ'n tuổi hơn mình mà thôi.

--Thì có' bao gi*o anh đòi hỏi nhiều hơn vậy đâu. Nào! Ưô'ng thuô'c nghe cô be'. Cảm cu'm đê? Ke'o dài không tô't chủ't nào hê't!

Nhat Phuong hiền lan'h nhìn Thiên. Anh xòe lòng bàn tay ra cho cô nhat từng viên thuô'c bỏ vào miệng, rồi đợi cô uô'ng từng ngụm nướ'c nho? Thật kho' khăn khô? Sở. Cứ' mỗi lần uô'ng một viên, Phuong lại nhăn mặt, cô chờ được a'nh mắt' động viên khi'ch lê. Của Thiên mớ'i uô'ng tiếp'p.

Cô phụng phịu nhìn viên cuô'i cùng:

--Thuô'c của anh mua đă'ng hơn thuô'c của chi. Uyên mua. Em uô'ng hê't nổi rồi!

Thiên vồ về:

--Ra'ng một chủ't! Phải chi anh uô'ng thuô'c mà Phuong hê't bệnh, anh uô'ng ngay!

Nơ'i dư't lời Thiên cầm viên thuô'c nho? Xi'u bỏ? Vào miệng Phuong, tay anh chạm nhẹ. Vào càn' môi mềm mại của cô.

Thiên chớp'p mắt. Anh xu'c động:

--Ca'm ơn em!

Phuong ngạc nhiên:

--Cho em uô'ng thuô'c, rồi lại ca'm ơn em, sao kỳ vậy?

Thiên tùm tùm. Anh hơi chồm ngu8ời về phi'a Phuong nơ'i nhỏ:

--Anh ca'm ơn đă... hôn tay anh.

Bậm môi lại Nhat Phuong nớ'ng mặt, cô cần' nhằn cho đở' má'c cỡ:

--Anh lu'c nào cũng đùa, cũng chọc người ta được hê't. Biê't vậy người ta chẳng thềm uô'ng thuô'c.

--Tại anh nghiêm tu'c chẳng ai chịu nghe, người ta thi'ch anh đùa hơn

Nghiêng nghiêng đầu Thiên hỏi:

--Bây giờ Phuong thi'ch anh no'i thật hay no'i đùa.

Phuong tra'nh ne':

--Anh kê? Chuyện đời nghe là hay nhâ't.

Mím cười Thiên gật gù:

--Được rồi! Anh sẽ kê? Về những gì anh biê't về một người. Tin mơ'i nhâ't đơ' nghe! Co' điều anh kể không hay như ca'c chi. Thủy Tiên chuyên môn dụ con ni't qua điện thoại. Em đừng chê nghe. Nhâ't là chuyện anh kê? Nhân vật là một gã đàn ông lãng tử...

Bỗng dưng Nhat Phuong xua tay. Cô ngắ't lời Thiên:

--Em không muô'n nghe về Nhã đâu.

--Sao Phuong nghĩ anh sẽ no'i về Nhã?

Thâ'y Phuong làm thình vò ca'i che'o kha9n, anh trầm giọng:

--Lẽ nào đi khơi lại nỗi buồn cho em khổ. Anh không đại dột nữa đâu. Nhưng Phuong đã nhắ'c đê'n tên Nhã, anh cũng no'i luôn. Từ khi ơ? Viet Nam trở qua Canada, Nhã không còn làm ăn quan hê. Vơ'i anh Hai của anh nữa. Cảnh sa't ở đơ' điều tra việc cơ sở? Sản xuâ't ngọc trai của Nhã bi. Cha'y. Họ nghi Nhã mưu'ợn người đơ't cơ sở? Sản xuâ't của mình đê? Được nhận tiền bảo hiểm. Nghe đâu sô' tiền â'y kha' nhiều, vì vậy nên lu'c này Nhã cũng lo viê't thư cho Anh Tien. Cô ta cư' tở'i nhà anh hỏi thư mai rồi to? Ve? Giận dỗi khi không co' thơ, hình như Anh Tien nghĩ anh giâ'u thơ hay sao â'y.

Nhat Phuong ngập ngừng:

--Tại sao Nhã phải đơ't cơ sở? Của min'h?

--Đơ' chi? Là nghi vâ'n của cảnh sa't, nhưng anh tin chắ'c chín mươi phần trăm Nhã chu? Mưu, vì anh ta cần tiền, mà ca'i cơ sở? Á'y không để ra tiền được nữa. Ngh'eo qua', Nhã mơ'i về Viet Nam tìm việc â'y chơ'.

--Vie6.t kiêu mà nghèo à?

Thien^ bật cười trước thắ'c mắ'c ngây ngô đầy ngờ vực*. Của Phuong. Anh so sa'nh một ca'ch mai mĩa:

--Vơ'i vài chục ngàn đô la, sô'ng ơ? Mỹ cũng l'a nghèo, nhưng ơ? Viet Nam là triệu phú'. Nhã đư'ng l'a triệu phú' ơ? Viet Nam. Một triệu phú' thi'ch chơi trò biền lan trong trường tình cũng như trường đời.

Nhat Phuong năn nỉ:

--Anh Thiên, anh hãy nói rõ về con người của Nhã cho em nghe đi.

--Ừa! Mẹ không muốn nghe về Nhã từ thời đó mà... sao em thay đổi ý định nhanh thế?

--Tại lúc này em tưởng anh bày đặt để? Chọc em...

--Tôi Phương qua! Anh nghĩ ba'n vịt từ lâu rồi mà!

Nghe Thiên nhắc lại chuyện ba'n... vịt. Phương cười. Bỗng nhiên cô thấy anh thân thiết với mình hơn, với Nhã cô chẳng có phút giây nào thật lòng như vậy hết. Cô thẳng thắn hỏi:

--Nhã thật sự. Là người thế nào hả anh Thiên?

--Em yêu mà không biết gì về Nhã thật sao?

Nhat Phương chưa xốt gặt đầu:

--Em chỉ biết Nhã qua lời anh ấy nói. Mà em với anh ít có dịp gặp nhau, nên rốt cuộc em biết về anh thật mơ hồ. Bây giờ nghĩ lại, em đúng là mơ hồ.

Thiên trầm ngâm rất lâu. Anh suy nghĩ mãi mới kho' khăn mở? Lời:

--Khi gặp lại Nhã sau gần mười năm xa nhau, anh đã nhận ra sự thay đổi ở h(anh. Nhã giàu mình rất kỹ, ở h(anh nào cũng có lớp vỏ? Bộc ki'ng mĩ?t. Thoạt đầu anh không quan tâm đến cách sống của Nhã, anh với h(anh vừa là người bạn cũ, vừa là người khách trọ, mà mẹ anh chưa bao giờ hỏi tiền thuê nhà lẫn tiền cơm nước.

Nhìn Nhat Phương một cách Thiên nói:

--Nhã quen rất nhiều phụ. Nữ. Anh biết, nhưng không để? Ý tò mò làm gì. Mãi đến khi gặp em và hiểu rằng em... yêu Nha. Anh ta quan hệ xem chừng như bừa bãi, nhưng bây giờ nghiêm lại anh mới thấy tha?t ra Nhã quân h(anh. Với bất cứ phụ. Nữ nào cũng có mục đích vụ. Lợi h(anh, chờ không hề bừa bãi.

Nhat Phương hoang mang:

--Nhã lợi dụng gì cơ chứ?

Như'n vai Thiên bảo:

--Ví dụ. Nhã quen với con gái một ông làm ở sở? Nhà đất vì anh ta muốn nhờ va? Việc mua ba'n đất đai, Nhã hứa hẹn với Anh Tiến vì trước đây ba cô là người tiêu thụ. Mạnh những món nữ trang có ngọc trai anh ta đem lậu từ Canada về.

Thiên ngân ngữ nói tiếp:

--Với Nhat Uyên, anh ta ki'ng cha'c qua việc mua ba'n đất đô la la6.u.

Nhat Phương đưa tay quệt mồ hôi trên trán, cô hỏi nhỏ:

--Còn với chị. Linh?

--Vợ'ì Nhat Linh thì phur'c tạp hơn nhiều. Anh tìm hiểu không sao hết được về Nhã nhưng biết'ì Nhat Linh chi? Là chiê'c cầu nô'ì đê? Hã'n co' dịp làm quen vợ'ì một số' người co' chur'c vụ trong tổng công ty của chi. Nhã làm ăn vợ'ì những người này mà!

Nhat Phuong bậm mội:

--Còn vợ'ì em?

--Co' thê? Nhã yêu em thật...

Phuong cười nhạt:

--Anh lại đùa độc a'c. No'ì vậy không sợ em buồn sao. Nhã yêu em mà lại đi... đi như thê' vợ'ì chi. Linh à!

Thiên xa xo^i:

--Tim đàn ông, giống như cái túi rỗng hã ta sẽ nhồi nhét tất cả những gì hã với được trong tầm tay rồi sau đó hã mới lựa ra món ưng ý nhất. Anh nghĩ Nhã đã chọn em, nên không viết thư cho Ánh Tiên, và cũng chẳng hề liên hệ đê biết chị Linh ra sao?

--Anh ấy cũng có viết thư cho em đâu! Nhưng anh Thiên ạ, với em. Nhã đã chết rồi! Anh đừng bao giờ nhắc tới ảnh nữa.

--Xin lỗi! Nãy giờ anh đã làm em buồn. Em đang bệnh nữa chứ!

Phượng ngược ngạo:

--Em hư quá! Nãn nỉ anh nói về Nhã, rồi lại đi trách ngược anh. Sao em chán thân mình đến thế!

Thiên trêu:

--Này! Đừng làm gà cú rũ chó gà xước! Em phải cười mới mau hết bệnh.

Đưa tay chỉ những gói thuốc nhỏ đê trong bao nilong, Thiên căn dặn:

--Ngày mai anh không đến nữa, em cứ uống theo những gói nhỏ anh đã chia sẵn.

Nhat Linh hát hàm:

--Suốt cả tuần lễ giả vờ bệnh. Em đã ỏng ẹo với Thiên đê moi tin tức gì của Nhã hả Phượng?

Nhat Phượng trở mắt nhìn, cô không ngờ Linh hỏi một câu chướng đến thế, thấy Phượng bậm môi muốn khóc, Nhật Trung chen vào:

--Chị muốn biết về Nhã thì hỏi em nè, con Phượng không biết đâu. Nó cần gì ở lão ta mà cần phải ỏng ỏng, ẹo ẹo như chị nói chứ!

--Chị không hỏi tới em. Đừng chen vào! Coi chừng đó Nhật Trung.

Nhat Trung bữ môi:

--Xin lỗi chị nhé! Chị không còn đủ tư cách đê hãm he em út nữa đâu!

--Thằng lão mày dám hỗn à!

--Em không dám hỗn nhưng cũng không thích bị bắt nạt. Chị muốn biết về Nhã chứ gì. Nghe đây: Lão ta không sạt nghiệp như chị tưởng đâu, trái lại Nhã đang lo thủ tục để lãnh một món tiền bảo hiểm khá lớn. Cho chị tiếc rẽ việc mình đã vội vàng trút bỏ cái của nợ anh ta để lại nhé. Nếu nó còn, chị có điều kiện trối chân Nhã rồi! Uống thật!

Mặt Nhật Linh lạnh tanh, nhưng qua đôi mắt hơi nheo lại, Phượng biết cô đang rất nóng giận. Chẳng thèm nói với Trung, Linh quay sang Phượng cười nhạt:

--Ra thế, hèn chi con ranh này cứ lượn lờ với Thiên như bình phong để chờ Nhã trở lại, cưới nó, rước nó đi.

Nhật Phượng chưa kịp thanh minh thì Linh đã phán tiếp:

--Nhưng có lẽ Thiên đã nhận ra điều này rồi, nên độ này anh chàng đâu thèm ghé nữa. Chắc Thiên biết công nó lo lắng chăm sóc cho con Phượng, chẳng khác gì công xúc tép nuôi cò. Em tài thật đó Phượng, nhìn gương mặt ngây thơ, trong sáng của em, có ai ngờ em thủ đoạn, quỷ quái vụ lợi và ham tài đến thế! Ba mẹ mà biết em quan hệ với Thiên để nhằm mục đích lấy được Nhã làm chồng thì hay ho thật!

Nhật Phượng bịt tai lại, cô nén tức bước ra ngoài sân. Hoàng hôn nhuộm màu tím cả khoảng trời chiều. Phượng nghĩ tới Thiên và nhớ lại những lời móc ngoéo của chị Linh mà khổ sở. Nửa tháng nay Thiên không hề ghé thăm cô, Phượng đã biết nhớ, biết trông không chừng có biết... yêu anh cũng nên. Nhưng vì tự ái, Nhật Phượng không hé môi hỏi Trung về Thiên. Cô bầm bụng nghĩ rằng anh ta rất bận, rất bận... Mỗi chiều hết giờ làm việc, Phượng nhìn quanh quẩn rồi lui thui đạp xe về. Tối đến cô ngóng tiếng Dream quen thuộc, nhưng tất cả chỉ là ngóng trông. Tự nhiên Phượng lại có cảm giác mình lại rơi vào nỗi khắc khoải đợi mong y như khoảng thời gian cô từng ngậm ngùi chờ Nhã. Có phải tình yêu đó không?

Chắc không đâu! Làm sao người ta có thể yêu nhanh đến thế cho được? Chẳng qua Nhật Phượng đang cô đơn và khổ sở vì bà chị của mình quá vậy thôi. Cô đang cần một điểm tựa, một người hiểu cô, hết sức chiều chuộng và yêu cô, để cô làm nũng làm nịu, để cô thấy mình không bị bỏ rơi vậy thôi! Ở Thiên có mỗi cái cô cần. Phượng cảm thấy thanh thản được chừng một tuần từ khi Thiên tới chăm sóc cô, Phượng mới vừa quen những cái anh đem đến cho cô thì Thiên lại không tới thăm cô nữa. Phượng hụt hẫng chông vấp và rơi vào sự cô đơn hơn mọi nỗi cô đơn đã từng gặp. Phượng ngậm bồ hòn với nỗi niềm riêng tư, mà chẳng dám thổ lộ với ai vì sợ quê. Hồi đó, trông mong Nhã, cô còn hỏi Thiên, chả lẽ bây giờ mong Thiên Phượng lại đi hỏi Trung, khi cô luôn chối bai bãi rằng cô ghét hẳn ta nhất trên đời...

--Em nghĩ gì khi nghe bà Linh mắng mỏ?

Nhật Trung phì phà điều thuốc chờ nghe Phượng trả lời, nhưng cô im lặng. Phượng thờ dãi.

--Đúng là chị Linh không để em yên. Mà em thì không thể đốp chát lại với chị như chị Uyên được. Em chỉ có thể yên thân khi rời khỏi nhà này. Em chán quá anh Trung à!

--Bà Linh đáng sợ thật! Thiên cũng kiêng mặt bà ta.

--Thế hôm rày anh có gặp Thiên không?

--Có! Uống cà phê với đánh bida hoài chớ gì. Hầu như cách một ngày là bọn anh gặp nhau. Thiên không tới nhà mình một phần không thích đôi mắt lạnh lùng soi mói của chị Linh, một phần vì ngại ba, mà cũng có thể...

Phượng nhúu mày:

--Có thể gì sao anh không nói hết?

Nhún vai một cái Nhật Trung nói lấp lửng:

--Có thể anh ta không ghé đây nữa vì anh ta sắp cưới vợ đó. Em đã đánh mất hạnh phúc của mình thật sự rồi gốc ạ!

Nhật Phượng sững sờ, nhưng cô trấn tĩnh lại ngay:

--Em chưa khi nào cần tới Thiên nên nghĩ cho cùng em chẳng đáng mất gì cả.

Rồi không nén được lòng mình, Phượng hỏi:

--Anh ta cưới ai vậy?

--Bác sĩ Tường Vân!

--Thiên đâu có yêu bà bác sĩ qua do ấy.

Nhật Trung nhếch môi:

--Nhưng bà ta yêu Thiên, hẳn sẽ hạnh phúc với người hết lòng yêu mình.

--Em không tin. Làm sao Thiên có thể sống với bác sĩ ấy được!

--Chuyện đó là chuyện của người ta, em bận tâm làm gì?

Nhật Phượng gượng cười. Cô nắm đôi bàn tay mình lại, rồi xòe ra nhìn những đường chỉ vòng vo trong đó. Trung vất điều thuốc xuống cỏ.

--Vào nhà đi, ngồi ngoài sương mẹ lại la cho bây giờ.

--Anh đi đâu vậy?

--Đi ra quán cà phê, Thiên chờ anh ở đó. Có nhắn gì không?

--Ồ... không! Sao anh hỏi lãng nhách vậy?

Nhật Trung cười cười:

--Tại mặt em trông lạ quá. Cứ y như người mất của.

--Em chưa bao giờ có của hết anh Trung à!

--Vậy chắc anh nhìn lầm. Ra đóng cổng cho anh đi...

Nhật Phượng ngồi xuống chiếc xích đu, đầu óc trống không, còn trái tim thì nặng nề nhói buốt. Cô đâu hề yêu Thiên sao cô buồn đến thế này khi nghe tin anh lấy vợ. Thế là cô mất người bạn thân, người anh tốt, người hiểu cô nhiều nhất. Có lẽ Thiên sẽ khổ khi phải sống với người phụ nữ có nhiều nét đồng đánh, đồng bóng đó. Nhưng tại sao anh phải làm thế. Nghĩ tới lúc Thiên sẽ lo lắng chăm sóc cho Tường Vân như từng lo cho mình, Nhật Phượng chịu không nổi. Cô ích kỷ thật đấy! Nhưng là đàn bà mà, cô đâu thể nào rộng lượng nhìn người từng yêu mình âu yếm kẻ khác. Khẽ rùng mình vì sương lạnh. Phượng vòng tay ôm lấy hai vai. Lên lầu lúc này sẽ gặp chị Linh, cô không muốn. Ngồi đây rồi lại bệnh nữa, vì cái gốc cảm cúm của cô nào đã hết đâu! Phượng bật khóc:

--Ôi Thiên! Giá mà anh nghiêm túc đặt vấn đề hỏi cưới, chắc em sẽ bằng lòng để thoát khỏi đôi mắt của chị Linh, và cho chị hiểu rằng em không bao giờ trông chờ Nhã...

--Sao lại ngồi ngoài đây vậy Phượng?

Ngẩng vội đầu lên, cô tròn đôi mắt ướt nhìn Thiên. Anh hốt hoảng:

--Em khóc hả? Có chuyện gì?

Nhật Phượng lắc đầu. Sao cô buồn đến mức không thể nào ngưng nước mắt. Lâu lắm cô mới thôi thổn thức và nói bằng giọng giận lẫy:

--Anh còn ghé đây làm chi nữa, không khéo vợ sắp cưới của anh ghen lồng lộn lên đó!

--Vợ nào?

--Anh còn giả vờ ngờ ngạc nữa hả! Em không cần anh ghé thăm đâu. Đi về đi... Phượng đứng dậy bước vô nhà, Thiên kéo cả thân hình cô lại bằng vòng ôm cứng ngắc. Cố vùng ra khỏi tay Thiên, Phượng vừa đáp:

--Anh Trung mới nói với em tức thời...

--A... vì vậy mà em khóc, phải không? Em khóc vì anh phải không?

Nhật Phượng bướng bỉnh:

--Không bao giờ em khóc vì anh, em khóc tội nghiệp chị Tường Vân thì có...

Siết chặt Phượng hơn nữa, Thiên thì thầm:

--Không nói thật, anh không buông ra đâu. Tại sao em khóc?

--Em tội nghiệp bác sĩ Tường Vân lấy nhầm anh, người chả hề yêu chị ấy.

Kề sát mặt mình vào mặt Phượng, Thiên lắc đầu:

--Em khóc vì nghĩ rằng đã mất anh, người em không hề yêu nhưng lại rất yêu em. Có đúng không Phượng? Em khóc vì nghĩ rằng em lại bị bỏ rơi chứ gì.

Nhật Phượng bậm môi không trả lời. Thiên vỗ về:

--Nghe anh nói thật lòng mình nè Phượng. Anh rất yêu em và quý em. Biết rằng em đã yêu người khác và đau khổ vì hắn ta rất nhiều, nhưng anh vẫn không thôi yêu em. Anh nghĩ anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em nếu em bằng lòng làm vợ anh.

Để mặc Thiên ôm mình, Nhật Phượng nghĩ gần rồi nghĩ xa. Có lẽ anh Trung nói đúng, nếu mất Thiên cô đã mất hạnh phúc lớn của đời mình. Trên đời này có biết bao nhiêu cuộc hôn nhân không tình yêu nhưng họ vẫn sống đầm ấm bên nhau đến đầu bạc răng long. Rồi cũng không ít người yêu nhau đến mức có thể chết nếu xa nhau nhưng khi đã là vợ chồng lại ngậm ngùi chia tay... Nếu phải duyên nhau thì... thôi, đành liều nhắm mắt đưa chân. Dầu sao đi nữa, gia đình cô cũng nghĩ cô và Thiên yêu nhau mà.

--Trả lời anh đi Phượng!

--Em sợ...

--Em sợ gì?

--Em sợ em không đem lại hạnh phúc cho anh vì bóng dáng Nhã sao vẫn còn lẩn khuất trong em, dù em không muốn nghĩ, muốn nhớ tới anh ấy nữa. Em sợ...

--Anh yêu em. Em đừng sợ, anh nghĩ với tình yêu của anh em sẽ quên hết để chỉ biết yêu mình anh thôi. Tin anh đi cô bé.

Nhật Phượng bối rối:

--Nhưng mà anh đã nghĩ kỹ chưa? Em lo sẽ làm khổ anh, em lo...

--Có yêu anh không mà lo nhiều thế?

Vừa mỉm cười Thiên vừa nâng gương mặt dễ thương của Phượng lên, cô biết anh sắp hôn mình. Sự khao khát được vỗ về âu yếm bỗng bùng lên trong cô, Phượng run rẩy xô Thiên ra, giọng búng bình:

--Em không yêu anh, không đời nào thèm yêu anh hết!

Thiên li mặt:

--Nhưng em chịu làm vợ anh chứ?

--Em... ơ...

Phượng không nói tiếp được nữa vì môi Thiên đã khóa miệng cô lại dịu dàng say đắm. Phượng để mặc anh hôn mình cho thỏa vì cô biết anh yêu cô thật lòng.

--Nói yêu anh đi em!

Cựa mình trong vòng tay ấm áp của Thiên, Nhật Phượng phụng phịu:

--Em không yêu anh.

--Nhưng chịu làm vợ anh.

Nghe Thiên nhắc lại câu nói đó một lần nữa, Nhật Phượng nhắm mắt làm thinh. Cô biết mình không thể nào dùng dáng lấp lửng khi anh đã đặt thẳng vấn đề như thế. Phượng nói nhỏ:

--Chuyện đó hoàn toàn do ba quyết định.

--Anh tin ba hiểu lòng anh, anh tin ba sẽ đồng ý. Anh tin em sẽ là vợ anh. Vì sao anh tin em biết không?

Chương 15

Nhật Phượng nhẹ nhàng đỡ cánh tay Thiên xuống nệm rồi nhẹ nhàng ngồi dậy. Cô không muốn làm mất giấc ngủ của chồng. Cả tuần nay, đêm nào Thiên cũng thức rất khuya để vẽ cho xong đề án xây dựng một khách sạn lớn ở Vũng Tàu. Thiên không nói ra nhưng Phượng biết, với anh đề án này rất quan trọng vì anh là kiến trúc sư trưởng phụ trách thiết kế. Anh đã dồn công sức quá nhiều cho đề án này. Đêm qua Phượng xem hết hai băng video ca nhạc và ngủ trước, Thiên vào lúc nào cô không hề hay. Bao giờ anh cũng nhẹ nhàng vì sợ làm cô thức giấc.

Vừa xoay lưng, Phượng đã bị Thiên nhào người tới ôm ngang hông kéo nằm xuống.

--Bữa nay chủ nhật, định trốn anh đi đâu mà dậy sớm thế nhỏ? Anh nghe Nhật Trung nói nhỏ là vua ngủ nướng mà! Sao anh chưa thấy nhỏ nướng bao giờ hết.

Phượng phụng phịu hất tay Thiên ra. Cô lăn tuốt vào trong và vợ lấy chiếc gối ôm giữ vào người khur khur như thu thế. Thái độ của Phượng làm Thiên buồn cười, anh nghịch ngợm lấn sát theo cô gạt chiếc gối ra vất tuốt xuống sàn lát gạch bông.

--Sao anh ghét cái gối này quá trời... Không có nó em ngủ không được, không có anh em ngủ càng ngon... Có cô vợ nào nở miệng nói chồng những lời đoạn tình đoạn nghĩa như vậy chưa nhỉ? Chắc chưa đâu! Nghĩ đời mình sao vô duyên...

Phượng cong môi phụng phịu:

--Anh đi cà nanh với cái gối rồi trách cứ người ta. Anh không hiểu gì hết, người ta ôm nó hai mươi mấy năm, thiếu nó người ta không ngủ được là đương nhiên. Còn anh chỉ chuyên môn... làm phiền, nên hong có anh, người ta ngủ càng ngon chớ sao! Lượm gối lên cho người ta đi.

Chống tay lên nệm nhìn cô vợ nhí, Thiên cắc cớ:

--Anh sẽ lượm lên ngay nếu em cho anh biết anh “chuyên môn làm phiền” em những gì. Nói không ra, anh sẽ phạt đền...

Nhật Phượng đỏ bừng cả mặt, thấy ngón tay Thiên dứ dứ như sắp cù lét, cô co người lại;

--Em không giỡn đâu nghe! Rõ ràng anh đang làm phiền người ta đây nè!

--Ồi trời! Đúng là vu oan, anh đang ngắm nghĩa tay anh, em lại bảo anh làm phiền em! Trót mang tiếng cho mang tiếng luôn.

Dứt lời Thiên cúi xuống hôn như mưa lên mắt, lên môi Phượng, cô mềm người ra đón nhận tình yêu của anh.

--Nói yêu anh đi Phượng! Anh sung sướng chờ nghe em nói điều đó biết là bao.

Thân xác trôi theo tay anh lang thang, nhưng tâm hồn Phượng vẫn còn tỉnh táo để bướng bỉnh:

--Em thích cho không, yêu lắm sợ em nói được.

Cô nghe tiếng Thiên cười thật khê:

--Anh điên rồi nên mới xui cô nói dối!

Nhôm người dậy anh cúi xuống lượm cái gói ôm, giọng hơi dỗi:

--Trả em tri kỷ đó!

Thiên đốt cho mình một điếu thuốc rồi chậm rãi nhả khói. Phượng rất ghét hút thuốc trong phòng ngủ vì khói làm cô ho. Anh ra balcon nhìn xuống vườn địa đàng và thấy lòng mình dịu lại vì cái màu xanh mơn mớn của bao nhiêu cành lá non đan nhau bên đồi. Có lẽ anh đã đòi hỏi hơi cao ở Phượng, cô dịu dàng chiều anh, ngọt ngào chiều anh, điều đó làm Thiên càng yêu Phượng hơn, nhưng trái tim cô vẫn còn một chỗ riêng. Thiên nhức nhối khôn khổ vì chỗ riêng đó.

Nhật Phượng không như Phụng Hoàng khó khăn quá quắt, trái lại cô nũng nịu, và những nhẽo số một. Nước mắt là vũ khí chiến lược của Phượng, vũ khí này Phụng Hoàng không bao giờ sử dụng, nên mỗi khi thấy Nhật Phượng rung rung nước mắt, Thiên tưởng chừng tim mình bị ai xé. Anh cuống lên theo năn nỉ cho tới bao giờ cô cười thì thôi!

Sáng nay anh lại chọc cô vợ mít ướt rồi! Cô vợ lạnh lùng cứng rắn, già dặn quá cũng chán. Nhưng cô vợ những nhẽo, trẻ con như vậy dễ hoài cũng khổ. Yêu là khổ, càng yêu nhiều càng khổ nhiều. Búng tàn thuốc bay về xuống đất, Thiên trở về để đối diện với nỗi khổ ngọt ngào của mình.

--Dậy đi ăn sáng với anh.

Đợi lâu lắm Thiên mới nghe giọng Phượng:

--Em no rồi!

Thiên cười cầu tài:

--Tội nghiệp anh mà Phượng! Anh đợi đến sôi ruột rồi đây nè!
--Vậy anh đi một mình đi. Em ... mệt, nên không muốn ăn gì hết.

Ngồi xuống kê cô, Thiên lại cười cười:

--Anh thà nhịn đói, chớ đâu bỏ vợ nằm cheo queo để đi ăn một mình.
--Làm như thương người ta dữ lắm...
--Không thương người ta, anh biết thương ai bây giờ? Gia tài anh có mình người ta hà!
--Thương... mà sáng dậy đã kiếm chuyện. Bộ hé miệng nói yêu anh là em yêu anh hay sao? Em đã là vợ anh, ràng buộc một đời cùng anh. Anh vẫn chưa hài lòng sao?
--Kia con mèo ướt! Em đừng khóc mà! Những nhẽo vừa thôi!

Nhật Phượng cựa quậy trong tay anh. Ngôi nhà vẫn trong sự yên tĩnh của ngày chủ nhật. Văng vẳng tiếng của Nguyệt từ dưới vườn, hình như con bé đang nói chuyện với con vẹt. Ngoài cửa sổ những đám lá xanh đong đưa như cột đũa với gió. Tất cả đã trở thành quen thuộc, thân thiết với cô, do mọi người trong nhà đều xem Nhật Phượng như là “cô chủ”.

Phượng không ưa vẻ bề ngoài tỏ vẻ khúm núm của nguyệt cũng như không thích cái danh “cô chủ” mà đôi khi nó gọi, nó thưa, vì Phượng nhận ra ngay chút gì mai mỉa an trọng lời của con bé. Nguyệt có ưa gì cô, nó không bỏ lỡ cơ hội nào thuận tiện để khen lầy khen để những cô gái khác như bác sĩ Tường Vân hay Ánh Tiên trước mặt cô như thầm nhắc “bà chủ” ơi, bà không thuộc tầng lớp gia đình với tôi... Với nó, Nhật Phượng giống như con bé lọ lem vợ phải ba hạt dẻ thần, nhờ ba hạt dẻ ấy cô mới được làm bà chủ ngôi nhà đồ sộ này! Cô nhớ hôm đám cưới, chị Linh đã

họm hình (hay mĩa mai) nói với vợ chồng anh Vi và chị Thu rằng “Con bé Phượng nhỏ nhất nhà nhưng khôn nhất nhà, nó đã tạo mọi cơ hội để vợ được một tấm chồng có khả năng đòi đòi cho nó”.

Tối hôm nay Phượng đã đòi đòi chua nhỉ? Có những lần đi tới các đám tiệc với Thiên, cô đã đỏ mặt và lạ lùng khi nghe mọi người gọi mình bằng tên người khác: Bà Thiên, chị Thiên, trong khi Thiên thích ra mặt, anh ôm lấy vợ hãnh diện, mặc cho cô lúng túng khẽ véo vào tay anh.

Dẫu gì Nhật Phượng cũng đã là một người khác, một người đàn bà có chồng và sẽ có con. Cô không được tự do cà kê ngoài phố lẫn trong chợ với bạn bè như ngày nào. Bây giờ đôi khi gặp những tên bạn trai thân thiết từ hồi học phổ thông, Phượng cũng nhẹ chào bằng mắt, chớ không dám tay bắt mặt mừng, mà y tao cậu tớ ì xèo như mới cách đây vài ba tháng.

Cô cảm thấy tù túng bức bối trong ngôi nhà mình được gọi là cô chủ. Chính những khó chịu đó làm cô hờn mát, nhõng nhẽo trách cứ Thiên đủ điều. Biết tính Nhật Phượng trẻ con nên Thiên chiều từng chút, anh càng chiều cô càng làm nũng, nhưng Nhật Phượng rất lém lỉnh. Cô biết dừng lại ở mức độ để Thiên không nhàm chán cái trò nhõng nhẽo nũng nịu của mình. Cô chớp chớp hai hàng mi nhìn Thiên:

--Anh đói thật hả?

--Không tin rờ... bụng anh mà xem! Vừa nói Thiên vừa nắm tay Phượng đặt trên bụng mình, Phượng rút tay lại, cô vẫn chưa quen kiểu thân mật thái quá như vậy. Thiên nheo mắt:

--Sợ phỏng tay hả bé?

Phượng thấy cái gối vào người Thiên:

--Vô duyên! Người ta sợ đói mới hỏi, vậy mà cũng ráng chọc. Cho anh nhịn luôn!

--Sức mấy mà nhịn.

Thiên vươn người về phía trước và cúi xuống mỉm cười với cô, nụ cười dịu dàng đắm say chỉ riêng cô anh mới làm cho Phượng ửng hồng đôi má. Cô sợ bị ngộp thở vì những nụ hôn dài không dứt của Thiên lắm.

Lấy hai tay che mặt cô cười khúc khích:

--Em không giỡn, em chịu thua.

--Thua phải bị phạt chứ?

--Cho em thiếu! Cho em thiếu!

Thiên li lợm cúi xuống, anh chưa hôn được cái nào đã nghe giọng Nguyệt lạnh lạnh:

--Cậu Thiên ơi! Cậu thiên!

Để mặc con bé đứng bên ngoài kêu réo, Thiên dứt khoát phải hôn Phượng cho bằng được.

--Cậu Thiên! Dậy chưa!

Phượng đẩy anh ra, Thiên âm ừ:

--Dậy rồi!

--Bà ngoại hỏi cậu mợ thích ăn món gì trưa nay?

--Món gì ngon là được! Còn liền tức thời con đi mua dùm hai ngấn gà mèn phở đặc biệt. Nhanh nhanh lên cậu đói quá trời!

Nguyệt chua ngoa:

--Đói mà còn nằm nướng, con không lên lầu cầu nhờ ai?

--Đi dùm cậu đi, lúc nào mà cũng lý sự cùn. Khổ quá!

Không nghe tiếng đáp lại Phượng biết con bé đã xuống nhà dưới rồi. Cô thắc mắc:

--Hôm trước anh nói Nguyệt là cháu như thế nào với mẹ, em nghe không rành.

Thiên lười biếng nằm trên giường, anh nói:

--Mẹ con Nguyệt là cháu gọi má Diệu Lan của anh là dì.

Phượng ngỡ ngác:

--Má... Diệu Lan là ai?

Búng nhẹ chót mũi Nhật Phượng, Thiên lắc đầu:

--Hur thật! Lấy chồng mà chẳng biết gì về gia đình chồng hết!

Nhật Phượng chớp mắt, lời Thiên trách hoàn toàn đúng. Cô phụng phịu:

--Bây giờ người ta muốn biết lại rầy...

--Má Diệu Lan là vợ trước của ba anh, mẹ con Nguyệt tên Hà, chị Hà không lo lắng chăm sóc con cái, để con Nguyệt lêu lổng từ nhỏ, nên má Lan mới đem nó lên ở chùa với má. Tưởng nó làm sao mà tu hành được. Con bé Nguyệt trốn chùa đi bụi đời, mẹ anh vâng lời má Lan tìm cho bằng được nó về cho ăn học đấy chứ!

Phượng buột miệng:

--Hèn chi!...

--Hèn chi em thấy nó già dặn và khôn lanh trước tuổi.

Thiên cau mày:

--Phải nói nó ma giáo, quỷ quái thì đúng hơn!

Phượng chột hỏi:

--Tại sao má Diệu Lan đi tu vậy? Phải tại má buồn ba không?

--Không đâu! Thật ra khi anh Hai Trúc được chừng mười tuổi má Diệu Lan và ba anh đã ly thân với nhau rồi! Việc má sớm hôm kinh kệ làm ba anh buồn và cô đơn. Ông chịu sống như vậy bên bà vợ đã tắt lửa lòng cả hai mươi mấy năm. Đến lúc gặp mẹ anh, ông lẫn bà hình như bị tiếng sét. Hai người bất chấp dư luận sống với nhau. Em biết không, ba anh nhỏ hơn ông ngoại độ hai tuổi, còn mẹ anh lớn hơn anh Hai Trúc cũng độ vài ba tuổi. Khi ba anh cưới mẹ, dì Diệu Lan mới cất một cái am ở Bãi Sau Vũng Tàu và tu luôn ở trên.

Thiên xa xôi:

--Đàn ông trong gia đình anh nghĩ mà buồn! Người nào cũng rất thương vợ, nhưng rồi cuối cùng cũng bị vợ bỏ. Riêng ba anh bị vợ bỏ những hai lần. Anh Trúc qua tới Canada là bị vợ bỏ liền, anh không thèm cưới vợ nữa mà bỏ bịch tùm lum.

Nhật Phượng cười, cô vô tình nói:

--Chắc anh Trúc sợ mất phải cái noi của ba chứ gì?

Thiên kéo sát phượng vào người:

--Anh cũng sợ nữa..

Phượng chớp chớp mắt:

--Nói tâm bậy!

--Làm sao anh biết cuộc đời sẽ trôi về đâu khi em không hề yêu anh.

Phượng nói:

--Nhưng em đã bằng lòng làm vợ anh. Điều đó không có ý nghĩa hơn nói yêu anh hay sao?

Thiên xiết cô thật chặt và nhìn cô thật lâu. Anh xúc động vì lời cô vừa thỏ thẻ bên tai, Phượng nằm đó với thân hình thon thả, mềm mại, với mái tóc đen nâu xoả ra trên nệm, trông cô nhỏ bé và thơ ngây quá! Nếu thiếu Nhật Phượng anh sẽ không bao giờ có thể còn là anh nữa. Thiên hiểu điều đó vô cùng.

Như bị đôi mắt Phượng thu hút hồn, Thiên thì thầm:

--Anh yêu em! Sao mà anh yêu em đến thế!

Nhật Phượng mỉm cười nũng nịu:

--Em biết! Em thích được anh yêu!

Dứt lời cô bé khép mi chờ môi anh...

Giữa những phút giây ngập tràn hạnh phúc của cả hai người. Phượng chợt so sánh với nụ hôn của Nhã, nó đam mê chiếm đoạt hơn nụ hôn dịu dàng, xúc cảm của Thiên. Sao lúc ấy cô mê muội thế nhỉ?

--Ôi Nhã!

Mặt Thiên chợt tái ngắt, anh vùng dậy lấy tay bưng đầu. Có một cái búa nhỏ tai ác tình linh đập đúng thái dương anh vào lúc anh nghĩ rằng mình hạnh phúc nhất.

Nhật Phượng đã nhận ra sơ sót, cô tự buộc mình phải ngược mắt nhìn lên và trông thấy một luồng đau đớn chạy qua gương mặt trước đó vài giây còn ngập tràn sung sướng.

Thế rồi Phượng vất vả lắm mới nói từng lời ra khỏi miệng:

--Em xin lỗi! Lòng em không hề nghĩ vậy!

Nhưng hình như Thiên không nghe cô nói. Ngoảnh mặt đi nơi khác, Thiên lẩm bẩm, không phải với Phượng mà với chính anh:

--Lỗi tại tôi! Tại tôi hết! Lẽ ra tôi phải nhớ em không hề yêu tôi chứ!

Bỏ mặc Phượng ngồi thừ ra trên giường, Thiên đi tắm. Khi anh chỉnh tề trong chiếc áo chemise trắng và chiếc quần xám, ngồi xuống mang giày. Phượng mới lên tiếng:

--Anh đi đâu vậy?

--Đi đánh bida. Em đi không?

Nhật Phượng cười cầu hoà:

--Em đâu biết đánh bida!

Hình như chỉ đợi Phượng nói như vậy. Thiên nhún vai đáp ngay:

--Thế thì ở nhà tự do mơ mộng, nhưng nhớ và tưởng tượng. Mỗi chúng ta có một cõi riêng, anh sẽ không làm phiền em nữa.

--Nhưng anh chưa ăn sáng!

--Không ăn ở nhà thì ăn ở quán, anh chẳng đói đâu mà vợ anh phải lo.

Nhìn Thiên thung thảng mở cửa phòng bước ra ngoài, Phượng bối rối. Cô biết Thiên đang rất giận, anh bỏ đi vì sợ ở lại sẽ không kiếm được cơn ghen đang ùn ùn trong lòng đó thôi! Tại sao lúc này cô buột miệng kỳ vậy, gọi tên người đàn ông khác khi mê đắm trong vòng tay chồng là cô đã sỉ nhục Thiên rồi còn gì.

Nằm xoải ra nệm, Phượng vờ tay tìm chiếc gối, cô lăn một vòng ngay chỗ trống Thiên nằm lúc này...:

Từ giờ trở đi Thiên sẽ chẳng bao giờ tin rằng cô đã yêu anh! Chẳng bao giờ...

--Mợ Phượng! Xuống ăn phở!...

Phượng lấy giọng tự nhiên:

--Mợ không ăn đâu Nguyệt!

Cô nghe con bé chì chiết:

--Xời! Kỳ cục! Tối ngày chỉ đày người khác. Mua về... đã rồi, chồng thì bỏ đi, vợ ngu hoài không dậy! Thôi được! Để con bung lên cho!

--Mợ không ăn!

Về làm vợ Thiên mới đây đã hơn nửa năm. Phượng an phận thủ thường với bốn phận người vợ. Cô biết mình còn thiếu sót rất nhiều trong cư xử, giao tiếp, nhưng rồi cô cũng quên ngay hạn chế đó, vì cô được Thiên quá yêu và bà Mẫn Quyên cũng quý.

Cô là người hoàn toàn hạnh phúc nếu như trái tim ngu ngốc không thỉnh thoảng lại thôn thức khi nhớ về mối tình đầu.

Nguyệt đẩy cửa bước vào, trên tay con bé là chiếc khay nhỏ đựng tô phở, dưa, muống, rau, giá.

Chẳng cần để ý xem thái độ của... mẹ Phượng ra sao, nó đặt cái khay xuống bàn rồi lên giọng:

--Mẹ ăn dùm, không thì bà ngoại mắng con đó!

--Mẹ không ăn! Con bung xuống đi!

Nguyệt toe toét cười:

--Câu mẹ giận nhau sau khi con đi mua phở, vậy tô phở này đâu có lỗi gì. Không ăn là mang tội đó!

Thấy con mắt Nguyệt đảo qua liếc lại cái bàn trang điểm Thiên mới mua tặng, Phượng khó chịu.

--Không ăn thì mang tội gì?

--Tội làm bộ, làm tịch, tội hành xác người khác, tội phí của trời. Coi ti vi mẹ không thấy người ta chết đói hàng hàng, lũ lũ đo sao mà có lại chê, không ăn.

Thấy ghét! Nó bắt đầu xiên xỏ mình đây! Phượng nghiêm mặt:

--Tôi không ăn, Nguyệt mang xuống dùm. Lần sau vào phòng phải gõ cửa đàng hoàng.

Mặt con bé đanh lại:

--Xin lỗi mẹ! Con là con cháu chớ không phải là đầy tớ đâu mà mẹ đi dũ vậy.

Sững người vì tức, Phượng nạt:

--Đi xuống đi! Ranh con!

--Mẹ Phượng à! Con biết mẹ ghét con từ ngày mẹ đòi lên phòng cậu Nhã mà con không chịu.

--Tôi đòi lên phòng cậu Nhã hồi nào?

--À! Quên! Mẹ đòi mở cổng cho mẹ vào thăm cậu Nhã.

Phượng giận run lên. Con quý nhỏ này muốn giở trò gì đây mà nhắc chuyện cô cố quên từ lâu. Chưa kịp đoán ra ý của Nguyệt thì nó đã vừa đi vừa nói:

--Con giữ biết bao nhiêu là bí mật của mẹ và cậu Nhã. Tội nghiệp cho cậu Thiên! Mê gì mà mê quá mức, ai nói gì cũng không thèm nghe.

Phượng mím môi lại! Thật là đại dột khi để con bé quý quyết này đặt vào tròng. Cô vẫn xem Nguyệt là con nít, nhưng lời lẽ, thái độ của nó không con nít chút nào. Nó cố tình nói tới Nhã chi vậy?

Nằm một mình trong phòng vào ngày chủ nhật nắng đẹp thế này thật phí. Cô thắc thòm ngóng Thiên, nhưng anh không về. Buồn buồn Phượng đi xuống vườn Địa Đàng, Thiên đã đặt ở đây một cái xích đu vì anh biết Phượng thích trò bay bổng này lắm.

Tới nơi cô ngạc nhiên khi nhận ra Tường Vân đang ngồi với Nguyệt. Hai người trò chuyện gì tâm đắc lắm hay sao mà cười hớn hở!

Nguyệt thấy Nhật Phượng trước, nó khẽ bấu vào tay Tường Vân như báo động. Quay lại Tường Vân cười thật tươi:

--Nãy giờ hỏi thăm Nguyệt mơ'ì bi^'et Phuong không được khô, hay bo? Ăn, gắ't gồng. Co' tin vui phải không? Chẳng bao lâu anh Thiên lên chur'c bô' rồi! Xin chur'c mừng qui' vi.

Phuong bô'ì rô'ì ne'm về phi'a Nguyệt ca'ì nhìn tra'ch mo'c:

--Làm gì co' chuyện đơ'!

--Lại giấ'u nữa! Mai mô't nhờ, tôi không giu'p đâu nhe'! Tôi ma't tay lă'm đơ'!

--Em chưa co' gì thật mà! Nguyệt no'ì đùa đơ'!

Đê'n lu'c nghe giọng Phuong như hơi dôi Nguyệt mơ'ì gia? Bô. Ngây thơ:

--Con nghe bà Chi'n no'ì, ai co' bầu cũng quậ quọ, kho' chịu, thi'ch gây sự. Vơ'ì người kha'c rồi lười ăn nữa. Thâ'y mơ. Giận cậu Thiên hòaì đã vậy phở mua về hầu tận giường ngu? Mà mơ. Vẫn không chịu ăn nên con nghĩ đư'ng l'a mơ. Bi. Ô'm nghe'n, nê'u không ai lại kho' khăn vơ'ì mọi người.

Nhat Phuong no'ng mặt. Vậy là nãy giờ no' thêu dệt no'ì xa'bu cô vơ'ì Tuong Van. Nguyệt thừa qui? Qua'ì đê? Biê't Tuong Van căm hận vì cô đã cươ'p Thiên của cô ta mà. Te' ra là thê'! Bây giờ Phuong rõ rồi, Nguyệt luôn luôn khi'ch ba'c, khiêu chiê'n, hỗn hào vơ'ì cô vì no' là "tay sai" đă'c lực của Tuong Van.

Nhat Phuong tho'ang thâ'y Tuong Van mỉm cười:

--Bộ... ổng bả hay giận lă'm sao mà Nguyệt lại no'ì thê'! Tôi hiểu anh Thiên hơn ai hê't. Lu'c nào ảnh cũng giỡn, cợt đùa nhưng l'a người kho' ti'nh nhâ't trên đời. Co' lẽ vì kho' ti'nh qua' nên ảnh nhìn cuộc sô'ng bằng cặp mắ't khôì hài cho đỡ bực dọc. Phuong còn tre? Người non da. Qua', sợ. Kho' đem lại hạnh phu'c cho Thiên.

Nghiêng người ngắ't một la' cỏ non, Phuong no'ì:

--Ca'm ơn chi. Đã lo dùm. Vơ. Chồng em vẫn hạnh phu'c chơ' co' gì đâu. Ti'nh em hay dôi, anh Thiên co' tài dể dành, càng giận càng thương mà!

Tuong Van ngọt ngào nhưng cay độc:

--Sa'ng chu? Nhật đẹp trời như vậy mà anh Thiên lại bo? Cô vơ. Tre? Ở nhà một mình đê đi chơi. Nghĩ cũng lạ! Đàn ông kỳ lă'm! No'ì lổng là họ bay nhảy quên đường về. Nên cô còn de buộc chân Thiê'n lại đi.

--Chi. Vẫn còn độc thân mà rành đàn ông ghê! Nhâ't là rành Thiên chồng em.

Chẳng hề ngưng vì câu mo'c ngo'eo của Phuong, Tuong Van no'ì tinh bơ:

--Tôi chi? Rành tâm li' đàn ông thôi! Thiên vơ'ì tôi biê't nhau hơn chục năm rồi, tôi đi guô'c trong tim anh â'y chơ'! Tại mọi người co' một sô', sợ anh Thiên cư' phải khô? Vì đàn bà chẳng ra gì.

Không đê? Nhat Phuong tra? Lờì tra? Von^', Tuong Van hỏi tiê'p:

--A! Chi Nhat Linh của Phuong hôm nay ra sao rồi? Tiê'c thật, phải chi chi. Ấ'y vào bệnh viện từ đâu thì đâu đê'n nổi tiền má't tạt mang nhu * bây giờ.

--Ca'm ơn ch.i! Chi. Linh của em vẫn khỏe.

--Nhưng kho' kiê'm chồng lă'm đơ'!

Nhat Phuong nhăn mặt, gia? Vờ ôm lă'y ngực và che miệng ua va li ca'i:

--Xin lỗi! Em hơi cho'ng mặt!

Tuong Van quên ngay câu chuyện đang no'i đơ? Chôm người về phi'a Nhat Phuong, má't cô nhìn chòng chọc vơ'i vẻ quan sa't:

--Nghĩ co... Thiên con lă'm đơ'!

Phuong làm bô. Mă'c cỡ:

--Em kh^ong biê't nữa!

Ne't ganh tị, ghen ghe't hằn lên hai bên me'p cong của đôi môi Tuong Van khi cô mi'm lại:

--Bảo Thiên chơ? To'i cho tôi, kha'm thử xem co' thai không.

--Vâng! Em phải nhờ chi. Thôi. Chi. Là thân quen lâu nay vơ'i chồng em, nhờ chi. Là yên tâm nhâ't!

Quay sang nhìn Nguyệt, Phuong lên giọng... bà mợ:

--Nguyệt coi ro't nươ'c cho cô Vân nghe.

Lại ôm lă'y ngực kho' nhọc, Phuong nho? Nhẹ:

--Xin phe'p chi. Vân, em vào nghỉ? Một chu't. Một qua'!

Không đợi Tuong Van ừ hử, cô yếu điệu đi trở ra vừa lu'c con vẹt bắ't đầu vồ ca'nh nhảy loạn xạ quanh chuồng:

--Thiên ơi! Thiên à! Phuong yêu Thiên!

Thiên ngội đưa lưng vào salon, chân ga'c lên bàn. Anh liên tục ri't thuô'c, cho đê'n khi hơn nữa điê'u, anh mớ'i vùi điê'u thuô'c vào gạt tàn và nghiêm giọng hỏi:

--Em no'i dơ'i là co' con chi. Vậy Phuong?

Thâ'y cô im lặng, Thiên nhi'ụ mày:

--Sao lại không tra? Lờì anh?

Phuong bặm môi:

--Tai thâ'y chi. Tuong Van cứ' hỏi mãi chuyện con ca'i, em đùa cho vui...

--Hừ! Đùa cho vui hay nó'ỉ dờ'ỉ cho ke? Kha'c đã khô? Lại càng khô? Hờn vì mình?

Nhìn Thiên giận dữ, Phuong hơi ngạc nhiên. Nó'ỉ vậy có' gì đâu mà anh bực đê? Thờ't ra những lời kho' chịu vợ'ỉ cô chur'.

Phuong nho? Nhệ:

--Anh nó'ỉ vậy là sao? Em không hiểu?

--Anh lại nghĩ em hiểu nên mớ'ỉ nó'ỉ a'c. Em thừa biế't Tuong Van yêu anh hàng bao nhi^eu năm, lẽ ra anh đã cư'ỉ Van rồi nhưng duyên số' của anh nó' khô? Làm sao â'y, nên anh đi lạy lục năn ni? Cư'ỉ cho bằng đượ em, người không hề yêu anh. Tuong Van buồn đê'n mư'c cô â'y ngớ ngớ như mấ't hồn hàng mấ'y tha'ng. Em cô' tình khoe ca'ỉ hạnh phu'c của mình đê? Làm khô? Người ta làm gì. Phải chi em yêu anh, em ghen tuông nên sinh ra đờ' ky anh cùng không tra'ch, đấng này em có' yêu anh đâu đê? Phải nhấ't tâm làm khô? Tuong Van bằng những lời vô tình chur'!

Nhat Phuong kho' chịu:

--Em hoàn toàn không chur' gì a'c y' vợ'ỉ chi. Tuong Van hê't. Anh là người thi'ch đùa, chẳng lẽ anh không tin là em chi? Đùa thôi sao?

--Phải! Anh tin là em chi? Đùa thôi! Nhưng đùa hơi a'c đây!

Phuong tư'c muờ'n ni'n thờ, cô tư. A'ỉ khi thầ'y chồ'ng bệnh vực người đàn bà kha'c, trong khi chi'nh cô ta và con be' Nguyệt kẻ tung người hư'ng mai mĩa cô. Phuong uấ't u'c nó'ỉ lấ'y:

--A'c là bản chấ't của em. Em đã từng nó'ỉ sẽ không đem lại điều gì thờ't lành cho anh hê't, anh nhấ't định cư'ỉ cho bằng đượ em, bây giờ ân hận rồi sao?

Ngung lại để xem tha'ỉ đờ. Của Thie'6n, cô mai mĩa tiê'p:

--Anh. Vẫn có' thể li dị em đê? Trờ? Lại cư'ỉ bà'c sĩ Tuong Van, người da'm tuyên bờ' rằng hiểu anh từ tim, gan, phèo, phổi, tở'ỉ tai, mấ't, mũi, họng. Anh sẽ cư'ỉ vợ. Lần thứ' ba và sẽ phá' ky? Lục truyền th^'ong của gia đình anh vào lư'c này. Lư'c chur'ng ta chưa bi. Ràng buộc vì con ca'ỉ, chớ' đê? Lâu qua' bà'c sĩ Tuong Van lại gia hơn nữa. Bà ta lại tra'ch em kh^ong yêu mà cư' giữ ghị't lầ'y thần tượng của bà.

Nó'ỉ một mạch cho ha? Tư'c. Phuong ngạc nhiên khi thầ'y Thiên ngò'ỉ trờ ra như đầ'. Nghĩ rằng lời mình đã có' t'ac dụng, Phuong làm tở'ỉ:

--Anh có' nghe em nó'ỉ gì không? Hay còn mãi lo tội nghiệp bà'c sĩ?

Thiên đư'ng bất động. Anh bư'c thật mạnh ra ngoài và đờ'ng cửa phòng đầ'nh rầm một ca'ỉ khiế'n Phuong chớ'ỉ vợ'ỉ. Từ hồi cư'ỉ nhau tở'ỉ giờ, đây là lần đầu tiên Thiên có' tha'ỉ đờ. Như vậy vợ'ỉ cô. Anh gian vat vo vì người đàn bà trư'c đây anh không yêu và tun*`g chệ' chị ta đờ'ng đánh, làm màu.

Phuong run rẩy cả người, tay cô vuờ't nhe. Thành ghê' salon. Thành gổ' vô tri đượ chạm trổ đầ'nh bờ'ng tuyệt đẹ'p chot hơi mo vi' mỗ' hôi.

Thôi chệ't rồi! Không khe'ỏ le'ỏ Thiên bờ? Mình để quay lại vợ'ỉ Tuong Van thì đầ' đờ'n lầ'm. Cô chạy vộ'ỉ xuờ'ng lâu tìm Thiên, cô không thề? Để anh bờ đi như sang đượ. Không thề?

Được! Hi vọng vẫn còn ở nhà, Phuong chạy vòng vào vườn địa đàng. Không thây chồng, Phuong bưng trở ra cô gặp Nguyệt đang xoay xoay xâu chia kho'a trong tay, có lẽ con nhỏ? Vừa đo'ng công xong. Phuong há'p tá'p hỏi:

--Câu Thiên lại đi rồi à?

--Vâng! Nhưng cậu Thiên có đi chơi đâu mà mợ lo.

-

-Vậy cậu á'y đi đâu?

Mấ't Nguyệt lô. Ve? Ha? Hê:

--Cô Tuong Van hơi mệt, cậu Thiên chờ? Cô á'y về nhà rồi!

Gượng đứ'ng lại, Phuong lấ'p bấ'p:

--Thê' à! Nhu8 vậy cũng tô't thôi!

Nhìn con be' Nguyệt nhu'n nháy đi trướ'c mặt mình, Phuong giận qua' su'c. Chấ'c chấ'n là nó đã đặt điều nó'í xấ'u cô, nó'í tô't Tuong Van vợ'í Thiên rồi. Anh từng nó'í con Nguyệt ma gia'ò, quy? Qua'í, sao anh lại tin lời nó' hơn tin em ha? Thiên.

Mọi vật tru8'c mấ't Phuong hoa lên lộn xộn, cô có' gấ'ng lê chân về phòng và nằm vật xuô'ng ne6.m.

Có' bao giờ Thiên đi suô't đêm bo? Cô một mình trong tầng một của ngôi nhà rộng mênh mông này không nhi?

Chấ'c kho6ng đâu, vì anh biê't cô sơ. Sấ'm chớ'p và ma... nhấ't trên đời mà!

Chấ'c không đâu, vì anh rấ't thương yêu chiều chuộng cô mà!

Chương 16

Nghe Thiên nó'í anh sẽ đi Vũng Tàu, Phuong có' cảm giấ'c ruột gan mình bị. Vô bo'p. Anh thản nhiên thấ'y ca'í tu'í du lịch xuô'ng giường kèm theo mệnh lệnh ngọt ngào:

--Xế'p giùm anh bớ'n bô. Đồ đi làm xịn xịn rồi ca'c đồ dùng ca' nhân kha'c, nhanh nhanh đi Phuong, xe cơ quan sấ'p ghe' lại rồi đo'!

Giọng Phuong lo lắ'ng:

--Anh đi má'y ngày?

Vừa cạo râu, Thiên vừa đấ'p:

--Chưa biê't, chừng nào xong việc thì về.

-

-Kê? Cả ngày chu? Nhật à?

--Không! Chu? Nhật được nghỉ.

--Vậy... anh có' về không?

--Chắc không!

--Chiều thứ bảy, em ra vợ anh, sẵn thăm chi. Thu luôn. Đền sáng thứ hai em về sớm đi làm.

Cô nghe Thiên cười rất khẽ:

--Nếu em muốn thăm chi. Thu thì 'cứ' đi, còn thăm anh chắc không cần đâu.

Phuong ghen lời:

--Tại sao vậy?

--Tại bọn anh ở bụi đời lắm, dẫu vợ ra không tiện, rồi chẳng lẽ lại kè kè cái gối ôm của em một bên, tội nó cười chết!

--Có gì đâu mà 'không tiện, mình sẽ ngủ? Ở nhà chi. Thu. Nhà chi. Chắc có gối ôm.

Lân này tiếng Thiên từ phòng tá m vang ra hơi to và hơi sáng:

--Anh không thi'ch!

Phuong mặt bình tĩnh, cô hét lên:

--Em không muốn anh đi Vũng Tàu!

--Thì em vào cơ quan thưa vợ gì gi'ám đốc của anh rằng: "Thưa ông gia' m đốc, xin ông đừng bắt ông xã em đi công tác xa tận Vũng Tàu, vì tôi ngủ? Một mình thi'eu hơi anh à' y em không chơ'p m' t đ' rọc. Vì ngủ? Một mình em sợ ma..." em vào thưa như vậy d' m ca' là anh sẽ được ở nhà vợ em luôn, anh khỏi khi nào phải đi đâu coi công trình h' t.

Nhat Phuong tức muốn kho'c khi nghe cái giọng trêu chọc quen thuộc của Thiên, cô à' m ư'c:

--Sao từ trước tới giờ anh được ở nhà?

--Vì ở nhà nhi'eu, nên bây giờ phải đi.

--Sao không đi chỗ nào kha'c lại ra Vũng Tàu?

Thiên bước vào phòng ngủ, anh đang lau khô tóc trên đầu bằng cái khăn bông tr'ang. Nhìn Phuong anh tủm tủm cười:

--Em hỏi câu hỏi thật h' t chỗ tra? Lờ. Nhưng anh cũng hiểu đ'ng theo y' em. Y' em muốn hỏi rằng tại sao anh d' m đi công tác ở Vũng Tàu, nơi mà mẹ. Và Tuong Van m' i ra chơi hôm qua, phải không?

Nhat Phuong chưa xot làm thình. Trên đời này chi? Có Thiên là hiểu cô từng lời, từng y'. Anh hiểu cô và bây giờ đang tâm làm khô? Cô.

--Em khỏi phải lo. Dĩ nhiên ra Vũng Tàu, anh phải ghé thăm mẹ, nhà Tuong Van nằm trên sườn núi trên đường ra Bãi Sau rất thơ mộng. Phải nó' i đ' là một biệt thự sang trọng đầy đủ? Tiện nghi thì đ'ng hơn. Nếu mẹ anh bi' t anh ở m' y ngôi nhà tiện che trên công trường cực khổ,

me. Sẽ bắt anh về ở nhà Tuong Van đó!

Nhat Phuong cười nhạt:

--Em tin me. Không đời nào bắt anh ở lại kỳ như thế! Dù bà bác sĩ rất muốn... anh.

--Vậy thì em còn sợ. Gì mà cứ theo thắ'c mắ'c, hỏi han anh đủ chuyện hết vậy? Anh đi khỏi nhà, em càng thoải mái vì không bị. Làm phiền...

--Đó là câu nói đùa, sao anh nhớ dai vậy! Anh không hiểu là... là... em.

Thiên gài nút áo chemise, anh gật gật đầu giọng thành thật hơn.

--Anh hiểu ý em muốn nói gì, nhưng không. Nói mọi cái đều lỗi nhịp rồi Nhat Phuong à! Anh đã nghĩ lại và thấy rằng có lẽ anh hợp với những mẫu người nông cạn, hơi hợm, hơi đồng bóng màu mè như Tuong Van hơn mẫu người đa cảm, sâu sắc và thủy chung với mọi tình đầu như em. Lời đề nghị li dị. Của em hôm trước làm anh suy nghĩ nhiều. Nếu cần phải đi? Lục gia đình về thành tích lấy vợ. Thì sao anh lại không dám nhỉ? Người ta sẵn sàng hi sinh tất cả tìm cho được hạnh phúc mà!

Nhìn nét mặt dờ ra vì kinh ngạc của Nhat Phuong, Thiên nói tiếp:

--Khi anh chịu ngồi nghe ba em chì chiết, mắ'ng nhiề'c để xin cưới cho bằng được em, anh luôn tin chắc rằng rồi thế nào em cũng sẽ đáp lại tình yêu chân thật của anh. Đến lúc sống với nhau anh cũng tin mình sẽ hạnh phúc vì em dễ yêu qua, ngại thơ qua, chân thật qua. Thôi thì anh đành làm kẻ bại trận. Rồi ba bên nhà sẽ nói rằng anh giống mẹ. Có lẽ đúng, mẹ anh từng chịu bu'ra riu dư luận để lấy cho bằng được người mình yêu, sau đó mẹ anh lại đạp lên dư luận để tìm lối thoát trước bề' tá'c của gia đình. Mẹ anh cũng như anh, cứ tưởng rằng với tình yêu tha thiết người ta có thể lấp hết mọi hố' sau cái ngăn. Nhưng thật ra cái hố' sâu từ trái tim người này cái ngăn của người kia không tình yêu nào lấp' được đâu. Giữa ba mẹ anh là hố' sau tuổi tác, lời nói và cái ngăn sống của hai thế hệ. Hố' ngăn giữa em và anh là từ đâu, chắc em biết rõ hơn anh.

Nước mắt Phuong rơi xuống một giọt, hai giọt. Lặng lẽ cứ không như mọi lần được cung, cô nhõng nhẽo, vụt thu' tay thu' tay th'it đồ' lên... ca sau cho Thiên do bằng bao nhiêu câu chuyện tẻ'u mà anh bịa ra hoặc sưu tầm.

Thiên lại nói:

--Em nên chuẩn bị tinh thần để? Minh chia tay. Với gia đình và dư luận, em bị. Thiết thôi, anh sẽ đền bù xứng đáng khi ký' đơn li dị.

Nhat Phuong xa' mặt, cô vùng dậy:

--Anh vừa nói cái gì? Anh... anh đền bù xứng đáng cho danh dự em khi li dị. À? Ha! Ha! Ha! Anh nghĩ về em qua' tẻ. Em có cần thử' đi đâu Thi'en. Rồi cuộc anh cũng như Nhã, nhớ? Mọn, th' dai. Anh để? Bụng một lời bu'ot miệng của em để? Làm cái cơ' ruộng rẫy vợ... Anh không sâu sắc, rộng lượng như em từng tưởng, anh chi? Nhìn bên ngoài cho' có' hiểu gì tâm hồn em đâu?

Có' tiếng còi ô tô vang dội bên ngoài, Thiên bình thần xa'ch giọng? Lên, anh nói:

--Me. Và con Nguyệt đều vắng nhà. Nếu sợ ma, em có thể? Về... bên em ngủ? Tạm... anh đi

đây! Khi anh về chúng ta sẽ bàn chuyện tiếp.

Không đợi Phương có thêm lời nào, Thiên hấp tấp bước ra cửa. Cô ngã xuống giường như thân chuột bị. Đòn và hình như ai đó cun~g ngã xuống theo. Phương mơ? Mất, cô thấy Thiên ngói kê bên. Giọng anh nửa đùa nửa thật:

--Ra tới cầu thang, anh nhớ là chưa hôn em như thường ngày trước khi hai đứa cùng đi làm.

Vuốt nhẹ. Mà Phương một cái, Thiên cười:

--Bây giờ anh "mi" cứng nhé!

Hất tay anh ra, Phương vùi mặt vào gối, ôm ngang eo, anh thì thầm:

--Sao thế! Hiện giờ mình vẫn còn là vợ. Chồng mà! Hay là vừa nghe anh nói em đã nhất định "Anh đừng anh, tôi đừng tôi" ngay bây giờ?

Đẩy ngực Thiên ra, Phương hỏn hển vì ư:

--Anh đi đi!

--Nhưng anh chưa hôn được em mà...

--Anh có cần gì em, anh đi? Dành môi mà hôn người khác.

Thiên đứng dậy, xoạc lại cổ áo cho ngay ngắn rồi nói:

--Anh lúc nào cũng chiều ý em hết! Ở nhà một mình cho ngoan nhé cưng. Khi về thế nào anh cũng có quà!

Tiếng còi xe lại vang lên từng hồi giục giã. Tản ngẩn như định dặn dò gì nữa. Thiên nhìn Phương rồi nhanh nhẹn bước ra khe cửa phong lại.

Trời ơi! Có thật là Thiên ác đến mức đó? Một. Mình cô và bà Chi'n nẫu bêp lại trong căn nhà mênh mông này không? Mọi chuyện xảy ra không phải là ảo tưởng chứ.

Thiên đã nói thản nhiên, rạch ròi với chủ gì giễu cợt của riêng anh, và cô chi? Biết ngồi yên để nghe chờ không ngóng nghênh cái bước như thường ngày.

Phương chớp chớp mắt. Sao cô không kho'c được nữa hở? Trời. Su. Việc xảy ra bi đát hơn cô nghĩ đã làm khô cạn nước mắt cô rồi à?

Chuyện bắt đầu từ hôm cô lỡ buột miệng gọi tên Nhã khi đang ngất ngây trong vòng tay ôm ấp nâng niu của Thiên, vì sao cô chẳng biết. Hay cô còn yêu Nhã.

Từ ngày lấy Thiên tâm hồn cô đã hươ'ng về anh. Chi? Đôi lúc, cái đôi lúc đa'ng nguyên rủa, cô so sánh giữa hai người đi? Thấy yêu Thiên hơn.

Đêm đó Thiên về tới nhà vừa lúc đồng hồ gõ mười hai tiếng. Anh say túy luy, người sắc súa mùi rượu và mùi nước hoa.

Bước ngấn, bước dài ra phòng làm việc, anh nắm lấy cái pho toi rong lon và ngủ ngon

lành. Thiên chẳng cần biết cô đã thả'p thỏm trong anh suốt đêm, anh cũng chẳng cần biết cô thư'c ngủ ra sao nữa.

Vừa giận vừa thương. Phuong đên cởi giầy vớ', thay quần áo cho chồng. Cô sững sờ khi thấy ở khay áo anh có vớ'ng sợi to'c dài và ở gần cổ áo có hai ba đả'u son môi còn đo? Cho't. Vậy là Thiên không đi nhậu cùng vớ'i bạn trai. Nuốt vớ'i cơn ghen xuông, Phuong bả'i hỏai tay chân khi nghĩ rằng anh đã ôm ấp người đàn bà kha'c trong suốt thời gian cô ngồi mòn mỏi đợi chờ, lo lắ'ng.

Trơ? Về phòng bằng đôi chân run lẩy bẩy Phuong ke'ỏ mền lên đả'p ki'ỏn và bả't đầu kho'c vì đả'u đờ'n ghen tuông. Đứ'ng là cô ghen mắ't rồi!

Vớ'i Thiên, thỏt đầ'u Phuong không yêu nhưng dần dà cô thấy mình kho' sỏ'ng thiề'u anh, cô quyề'n luyề'n... quen hơi chồng mắ't rồi! Thề' ma Thiên lại lo gi^an vớ'. Để đi vớ'i người kha'c suốt đêm. Nhớ' tớ'i cuộc đời của chi. Nhất Thu, Phuong chớ't lo lắ'ng. Liệ'u cô có đả' trua'ỏn như chi Thu không?

Sả'ng hôm sau thư'c đậ'y, Thiên dịu dàng, lịch sự xin lỗi cô, anh vẫn âu yế'm chăm só'c cô như thường ngày, nhưng khi về phòng riêng, anh đỏi ngay ca'ch ứ'ng xử. Thiên viện cớ' phải thư'c đêm vẽ cho xong đồ ả'n nên anh sẽ ngủ? Ngoài phỏ' toi trong phòng làm việc, và anh đã làm đứ'ng lời min'h nớ'i.

Đề'n sả'ng nay Thiên lại tiề'n thêm một bứ'c đề? Ca'ch xa cô ra hơn nữa. Rỏ' ràng cô mắ't anh tớ'i nỏ'i rồi! Cô mắ't chồng vì cô vụng về qua', hay tại bà'c sĩ Tuong Van ra sự'c quyề'n rử Thiên?

Phải nớ'i tại mình thỏi, đừ'ng tra'ch ai cả. Nhìn đờ'ng hồ, đã hơn tá'm giờ, Nhất Phuong ứ'ê? Oải thay quần áo. Sả'ng nay c^ỏ đi làm trể. Đã vậy lại không... ai chớ? Hề't. Bỏ'ng đứ'ng Phuong không thề? Nả'o đừ'ng vui mắ't(. Vào ca'ỏ khắ'n lỏ'ng trắ'ng tinh của Thiên.

Cô không thề? Mắ't anh dễ dàng như lời anh nớ'i, cô không thề? Mắ't chồng chi? Bằng một chữ ky' tầm thường trên lá' đờ'n ly đi. Nhưng bằng ca'ch nào Phuong sẽ giữ đườ'c trắ'i tim Thiên?

Tại sao lú'c nầy cô không òa lên kho'c, ôm chầm lả'ỏ'y anh van vớ', cầu xin? Tại sao anh muỏ'ỏn hôn cô trườ'c khi đi công tá'c cô lại đẩ'y anh ra? Biề't đầ'u vớ'i nu. Hôn đờ' tá't cả sẽ trớ? Lại như buổi ban đầ'u.

Phuong sử'ng người ra và tư. Tra'ch mình nỏ'ng nỏ'i. Thiên đã từng nớ'i người ta sẵn sàng hi sinh tá't cả đề? Tìm ra hạnh phứ'c, sao cô lại không hi sinh chu't tự cao đề? Giữ lại hạnh phứ'c của? Minh nhi?

Phuong vớ'i tay lắ'y ca'ỏ vi' trên bàn rồi đi xuỏ'ỏ'ng. Cô sẽ giữ Thiên lại cho mình bằng tá't cả kha? Nắ'ng còn đượ'c vì cô yêu anh và cô là vớ' anh.

--Ăn ứ'ỏ'ng như có thề' này chẳng mắ'y bữa sẽ đờ? Bệnh ra đờ'!

--Con ăn không nỏ'i thật mà đi Chi'ỏn

·
-đi có' nớ'i cô làm bỏ. Đầ'u, nhưng phải ra'ỏ'ng. Đề? Cậu Thiên vớ'i bà về, thấy cô ô'm o sẽ quớ? Di. Tỏ'i nghiề'p lắ'm!

Nghe nhắ'c tớ'i Thiên, tư. Đứ'ng Phuong ứ' ghen. Anh đi đề'n nay đã ba ngày không một lần thăm cô. Ngược lại Phuong gọi đầ'iện ra cũng chẳng khi nào gặp anh. Người ta còn tra? Lờ'i rằng

“kiên trùc sư Thiên về ca’ch đây hai ngày”...

Thê’ đơ! Về đã hai ngày mà chưa tởi nhà. Vậy chấ’c chấ’n là anh về nhà Tuong Van, ca’i ngôi biệt thự. Đây đư? Tiệng nghi nằm trên sườn nu’i cheo leo lờng lờng gio’ biển này đã ni’u chân anh lại rồi.

Đang cầm ca’i muỗng, Nhat Phuong thần thờ bo? Xuô’ng mâm.

--Ra’ng ăn hê’t tô miê’n này đi cô Phuong.

Lấ’c đầu, Phuong nghẹn ngào:

--Con no rồi!

Ba Chin nheo nheo con mắ’t gia nhìn cô:

--Cô co’ chuyện gì buồn phải không?

Co’ người khơi đư’ng mạch sau, Phuong òa ra như con ni’t:

--Con khô? Qua’ dì Chi’n ơi!

--Ni’n! Chuyện gì từ từ mà no’i. Ca’i gì khô? Dữ vậy?

Hi’t hi’t mũi, Phuong mê’u ma’o:

--Anh Thiên hê’t thương con rồi! Anh bỏ con đi liên tục mắ’y đêm liền.

--Cô đừng nghĩ quẩn như thê’! Vợ. Mớ’i cư’i chưa đầy năm sao lại hê’t thu8ng. Không đời nào co’ chuyện đơ’ đầu, đi biê’t ta’nh ca6.u Thiên mà!

--Anh Thiên giận con.

--Tại sao cậu â’y giận?

Nhat Phuong lấ’c đầu. Lam’ sao cô co’ thê? No’i cho dì Chi’n biê’t nguyên nha6n sâu xa đơ’ chứ’!

--Mớ’i xa chồng mắ’y hôm đã quy’nh lên rồi. No’i thật cậu Thiên mà bo? Cô thì cậu â’y chê’t trươ’c cô â’y chứ’! Trươ’c hôm đi Vũng Tàu, cậu Thiên dẫn tởi năm lần bảy lượt nào là “đi ở nhà phải đê? Y’ chăm so’c vợ. Tôi dùm, nắ’u mớ’n ăn nào mà Phuong thi’ch như: canh chua co’ rau nhu’t, mực đon thịt, bò xào me chi’n, di cho dì nhớ’ ghe’ hàng gỏi cuô’n mua vài cuô’n đê? Sắ’n”. Tôi làm đư’ng y’ lời cậu, sao mớ’n nào cô cũng không ăn hê’t va6.y? Tôi nghiệp dì Chi’n mà co6 Phuong. Cậu Thiên hăm “Tôi về mà vợ. Tôi sứt ca6n thì di chịu tra’ch nhiệm”. Chèn ơi! Cô chớ’ co’ phải con be’ Hoài Tu’ đâu mà ngồi một bên e’p đư’t...

--Con nhạt miệng qua’, ăn không ngon lành gì hê’t.

Chăm chu’ nhìn gương mặt bơ phờ của Nhat Phuong, bà Chi’n ngần ngừ:

--Hay là ô’m nghe’n rồi! Há!

--Không co’, không co’ đâu!

Thâ'y cô kêu lên khô? Sơ? Lấn bực dọc, bà Chi'n hỏi:

--Cô không thi'ch co' con sao?

Nhat Phuong thật thà:

--Con cũng chẳng biê't nữa. Con chưa nghĩ tơ'i việc co' con.

Giọng bà Chi'n nghiêm trang:

--Cô nên nghĩ tơ'i là vừa rồi. Đản ông cỡ tuổi cậu Thiên ham con lă'm. Bởi vậy cậu â'y chiều Hoài Tu' phải no'i!

Nhat Phuong ngồi thừ ra. Trươ'c đây đã co' lần đi Chi'n no'i xa no'i gần rằng Thiên rấ't thi'ch trẻ con. Lu'c đơ' cô hỏi hợ't không đê'? Y' tơ'i, một phần vì cô chưa yêu anh, một phần cô thâ'y sợ... Bây giờ những lời khuyên của dì Chi'n lại như vê't che'm. vào tim cô... Anh co' cần đê'n Nhat Phuong này nữa đâu. Niềm ao ươ'c co' đư'a con xem ra xa xôi qua'!

Nghĩ tơ'i to6'i nay lại phải nằm một mình trong căn phòng lạnh tanh ro6.ng mênh mông đơ' Phuong không khỏi sợ. Hăi. Cô chợt hỏi:

-đi Chi'n này! Ở tầng hai, ca'c phòng đều kho'a hê't rồi phải không?

--Chă'c là như vậy. Vì đâu co' ai ở.

--Sao mậ'y đêm rồi, đêm nào con cũng nghe co' tiê'ng động tr^en đơ' hê't.

Phuong tho'ang thâ'y đi Chi'n đôi sắ'c mặt, bà vôi gia? Lă.

--Ôi mèo chuột gì đơ', chơ' co' ai đâu cô sợ. Đản bà con ga'i ở một mình thường sợ. Đu? Thư'. Vài bữa cậu Thiên về bây giờ.

--Vài bua*~ là tơ'i chừng n'ao chư'?

Phuong rầu rĩ than thâm trong bụng. Cô mong Thiên về biê't bao nhiêu, nhưng cô cũng sợ anh về biê't bao nhiêu.

Uê? Oải Phuong đư'ng dậy buo8'c ra vườn, chiều nay trời oi bu'c kinh khủng, co' thê? Đêm sẽ mua* to. Mưa mà ngu? Một mình th'i phải biê't! Hôm qua chu? Nhật Phuong về nhà ba mẹ, cô định ngu? Lại mo6.t đêm nhưng khi đê'n bên giường của mình, cô nghe mùi ẩm lạnh xông lên mà chạnh lòng. Cuô'i cùng cô trơ? Lại nhà chông vơ'i hi vo,ng anh sẽ về...

Phuong đã từng khô? Sơ? Nho' Nhă, nhưng so vơ'i nỗi nhor' Thiên điên cuồng như hiện giờ nỗi nhor' ngày xưa không nghĩa li' gì cả.

Phuong chậm chạp đảo quanh những bụi lăi và ha'i đầ'y tay mình những bu'p gằn nở. Đêm nay mùi hương lăi sẽ làm cô bơ't nhor' Thiên, cô hi vọng và sẽ như vậy!

Nữa đêm Nhat Phuong giăt mình ngồi vôi dậy trên giường, cô sợ xanh hơn vì trời mưa âm ầm.

Ca'nh cửa sô? Khe'p không ky ~bi giờ thổi bật ra rồi đa'nh sầm tro? Lại liên hồi. Mưa như ai tru't sur. Giận giữ từ trời xuô'ng, mạnh mẽ, ào ào thật kinh khủng.

Ngồi ôm chặt ca'i gô'i và trùm mền to'ri tận cảm Phuong sô't ruột nhìn ra phi'a bàn làm vie6.c của Thiên ở gần cửa sổ. Mưa rơi gio kiểu này chấ'c chấ'n sa'ch vớ? Sế bi. Ướ't thôi! Khi co' Thiên ở nhà. Phuong không bao giờ chu' y' đê'n những chuyện vặt vãnh như vậy, anh lo hê't, bao gio' trời mưa to Thiên cũng ôm cô vào lòng vỗ về cho cô ngu? Tiê'p. Anh là chỗ nương nâ'u vững chấ'c nhâ't của cô. Thê' mà đêm nay giữa cơn giông như bao rot thê' này cô co' kha'c gì người lữ hành một mình trên đươn*'g phô' vấ'ng.

Dầu rấ't sợ ma và cô sơ. Cả sâ'm chớ'p, Nhat Phuong cũng phải bả'm bụng bươ'c xuô'ng giường, bàn chân trần của cô lạnh ngấ't khi chạm phải sàn nhà. Chạy vọt to'ri cửa sổ, cô bậm môi thò tay ra ngoài ke'ỏ ca'nh cửa, mưa hấ't vào ướ't cả to'c cả mắ't cô. Những nhánh cây chậ'p chòn chuyển mình theo gio' oan qua uô'n lại trong thật kinh di. Mớ'i nă'm đượ'c ca'nh cua*? Ke'ỏ vào, một tia chớ'p xanh ra'ch trời đã sa'ng lờ' lên làm cô hỏ't hoảng buô'ng tay. Ca'nh cửa bật trở ra, Phuong lại đưa tay ke'ỏ vào. Tiê'ng sâ'm long trời nổ ầm vang khiê'n Phuong khiê'p qua' sur'c. Cô thụt lùi lại la lên hãi hùng. Ca'i chân sai khớ'p trươ'c đây của cô chột khụy xuô'ng, Phuong chớ'i vớ'i ngã theo.

Vừa lu'c đo' Phuong nghe Thiên gọi tên mình, cô giương to mắ't nhưng không trong thâ'y anh đâu, cô' gấ'ng ngồi gương dậy sao người cô trôi nổi bập bênh giữa hư không to'ri mịt, giữa sur. Sỡ hãi khủng khiê'p của cô đơn. Chẳng biê't một phứ't, một giờ hay một thê' ki vừa trôi qua, Phuong động dậy bờ mi mắ't cô nh'iu nh'iu mở ra dề dặt, gương mặt Thiên sa't mặt cô đầy lo lắ'ng và ân hận:

--Em co' sao không. Co' nghe đau ở đâu không?

Phuong tâ'm tư'c kho'c:

--Anh đừng bỏ em nữa Thiên ơi! Em xin anh đừng bỏ em một mình, em đê'n chề't mắ't!

Ôm cô vào lòng, Thiên vỗ về:

--Anh không đời nào làm tr'ỏ ngô'c â'y nữa. Suô't mắ'y ngày nay anh là một tên điên, nõ bo? Vớ. Một mình trong khi bản thân anh cũng khô? Sơ? Chưa từng thâ'y...

--Khô? Sơ? Mà không về vớ'i em...

-

-Anh co' đi đâu đâu mà về.

Nghe Thiên nõ'i thê' Phuong mớ'i nhìn kỹ chồ'ng hơn. Anh đang ở trần như tho'ri quen thường ngày. Điều đo' chur'ng to? Không phải anh đội mưa về khuya như cô tưởng. Chẳng đê? Cô ngạc nhiên lâu. Thiên kể:

--Sa'ng anh đi Vũng Tàu to'ri chi'n giờ anh đã co' mặt ở nhà mình rồi, co' điều anh ở tầng hai. Anh muô'n xem em trong thời gian vấ'ng anh, em co' nhớ, co' cần to'ri... chồ'ng em không. Rồi như trẻ con anh khấ'p khởi mừng, vì cô nàng "tương tư" anh qua' sur'c.

Nhat Phuong â'm ư'c đẩy Thiên ra:

--Anh ha? Hê khi thâ'y người kha'c đau khô? Vì mình lắ'm phải không?

--Không phải! Anh hạnh phúc vì biết mình đã được yêu. Cả hai hạnh phúc ấy hơi khác và I'ch ki? Thật. Nhưng nhờ đó anh biết chắc rằng em đã yêu anh thật tình.

Nâng gương mặt còn nhòe nhọt nước mắt lên Thiên âu yêu m:

--Em đừng giận anh nghe Phương!

--Giận! Em sẽ giận anh suốt đời, vì anh không tin em, không tin cả bản thân mình nữa. Nếu trái tim chưa giống giọng anh còn thử em bao lâu nữa cho ha? Lòng... a'c của anh?

Thiên cười cười:

--Vợ anh no' i là no' i vậy thôi. Chớ; anh biết mà y hôm anh không kê bên, người ta phải lấy áo của anh mặc vào cho gô' i ôm, rồi ôm no' cho co' hơi, cả hai khăn tắm của anh thì người ta trải lên giường cho ấm...

Nhat Phương xâu hổ:

--Tại khăn, a' o anh vư' t đầy gi' uông bừa bãi qua' người ta đẹp chứ bộ.

--Sao người ta không but ba thư' bừa bãi đồ xuống g' am giường vừa gọn, vừa nhanh kia?

Nhat Phương nũng nịu:

--Bây giờ em vư' t hê' t xuống sàn, còn anh thì đi lên lầu hai mà ngủ. Hôm rày em nằm một mình rộng rãi, thoải mái quen rồi!

Thiên xu. Mặt:

--Em no' i thật đấy chứ?

Cong môi lên thật dễ ghe' t, Phương gật đầu:

--Thật! Để anh tưởng anh có gia' lă' m!

--Ô' t! Vậy anh lại đi.

Vừa no' i Thiên vừa hứng hờ bu' oc khỏi giu' o' ng. Anh mở' i ra tở' i cửa phòng, chớ' p lại rạch rạch ngang trên trời trông thật dễ sợ.

Nhat Phương hé' t lên thâ' t thanh:

--Thiên ơi!

Thiên phì cười quay vội trở? Vào. Nhat Phương dang tay ôm chầm lấy chồng.

Ngoài trời mưa vẫn nặng hạt, sâ' m chop* vẫn rền vang, nhưng vợ' i cô, mọi thư' ấy không còn đáng sợ nữa.

Chuong 17

Nhat Phuong sững sờ nhìn người đang ngồi trong phòng khách. Bên tai cô giọng bà Man Quyen vang lên la. Lùng:

--Sao! Cha' u thâ'y sao? Di chon dau, cươ'i vợ cho thằng Thiên đượ chư'?

Nhat Phuong chẳng cảm thâ'y gì cả. Tiê'ng nhạc không lời, những tia nắ'ng quai nhảy mu'a tắ't cả đều tan biê'n, bo? Lại cô đư'ng trơ như bư'c tường vô tri nhìn trừng trừng một bư'c tượng kha'c. Bư'c tượng â'y đang chậm chạp lên tiê'ng:

--Thiên là người hạnh phú'c và may mắ'n nhắ't trên đời này. Lời cha' u no'i không ngoa chu't nào đâu di Quyen. Nhat Phuong rắ't tồ't!

Câu nhận xe't thản nhiên đê'n lạnh lùng. Lắ'y lại bin'h tĩnh sau ca'i cho'ang ban đầu, Nhat Phuong kha'ch sa'o hỏi:

--Anh Nha ~vừa về...

--Vâng tôi vừa tồ'i sân bay ca'ch đây ba mươi phú't.

Bà Man Quyen đột ngột hỏi:

--Sao di không nhận đượ điện ba'o tin của cha' u hay thằng Truc gì hê't vậy?

Nhắ mỉm cười, nu. Cười của anh vẫn quyê'n rũ và duyên da'ng, dễ say lòng người như hồi nào.

--Từ khi cơ sở? Ngọc trai của cha' u cha'y ra tro đê'n nay, cha' u và anh Truc không còn qua lại làm ăn nữa, nên việc cha' u về lại Viet Nam, ảnh cũng không biê't. Hi vọng di vẫn cho cha' u tro o ?tầng hai như trươ'c đây!

Nhat Phuong hồi hộp nhìn đôi tay mình, l'ong cô mâu thuẫn ngập tr'an. Cô vừa mu' n bà Quyen việ't một ly' do nào đơ' đê? Từ chồ'i lời đề nghị. Của Nhã, cô vừa mong bà đồng y' cho anh ở lại đây, giữa lu'c Thiên đang đi tham quan ở? Singapore...

--Nhà này bao giờ cũng hiê'u kha'ch. Nhắ't l' a kha'ch phương xa. Hơn nữa ngày còn đi học cha' u lại là bạn thằng Thiên, lỏ'n lên vien dù xa sư' cha' u lại là chổ làm ăn vớ'i thằng Truc anh hai no', làm sao di lại khe'p cửa nhà đượ chư'! Co' điều ở đây tiện nghi không đượ đầy đũ? Như ở kha'ch sạn, sợ thanh niên trai tra'ng lịch lảm như cha' u chê thôi!

Nhắ nhe. Nhằng:

-đi no'i như vậy^ . Là oan cho cha' u! Ở đây cha' u thâ'y như mình đang ở nhà. Ấ'm cu'ng thân mật.

Hơi chồ'm người về phi'a trươ'c Nhã trầm giọng xu'ng:

--Cha' u biê't thê' nào di cũng rắy... cha' u sao bày đặt, nhu(ng cha' u co' quà cho di và mọi người trong nhà.

Bà Quyen xua tay:

-đđng là bày đặt, cơ sở? Làm ăn cha'y ra tro, ti^en bạc còn được bao nhiêu đầu mà quà vớ'i ca'p.

Nhat Phuong bấ't gặp ca'i nhìn của Nhã, cô liền la'nh đi khi anh no'ì bằng ca'ì giọng ngọt ngào nhấ't:

--Co' đđ'ng l'a bao so vớ'i tình cảm gia đình đã dành cho cha'u.

Nhã lại mỉm cười, một nu. Cười kho' hiểu:

-đđoi cha'u luôn gặp bấ't ngờ và may mắ'n. Dsôi lu'c cha'u tưởng mình lâm vào bê' tấ'c, tuyệt vọng, nhưng không ngờ sô' mệnh lại he' mở cho cha'u con đường tiê'n thân kha'c. Dì Quyen và Nhat Phuong biê't không, ca'ì cơ sở? Sản xuấ't ngọc trai của cha'u ở bên đđ' đã sắ'p pha' sản, nê'u dem phat mai chấ'c không lấ'y được một phần ba vôn' liê'ng. Khi no' bi. Cha'y sạch cha'u thấ'y mình mấ't luôn cả phần l' t ỏi đđ'. Co' ai ngờ...

Thấ'y Nhã ngậ' ngừng, bà Quyen sô't ruộ't:

--Chuyện gì ha? Nhã.

-đđ! Cơ sở? Này trươ'c kia cha'u co' bảo hiêm. Nên cha'u được nhận tiền đđ' bù.

Bà Quyen kêu lên:

--May qua'! Vậ' co' được nhiều không.
Nhã đáp không chút lưỡng lự:

--Nhiều hơn số vôn' chấ'c bỏ ra ban đđ'.

Bà Quyên ngạc nhiên:

--Ồ! Vậ' sao! Lạ quá ha! Vậ' là chấ'c có thể bắt đđ' một cuộc làm ăn mới rồi!
--Vâng! Chấ'c sẽ bỏ vôn' đđ' tư ở xứ mình.

Bất chợt bà nghiêm giọng:

--Sao lâu quá chấ'c không thư từ về cho Ánh Tiên vậ'? Con bé cứ tới đđ' hỏi thăm chấ'c mãi, di có biết ấ't giấ'p gì đđ' mà nói với nó.

Nhúng vai Nhã đáp:

--Biết nói về Ánh Tiên như thế nào bây giờ? Cô ta xem thường chấ'c di ạ!

Hoi liếc mắt nhìn về phía Nhật Phượ'ng, Nhã nói tiếp:

--Đúng ra trách Ánh Tiên cũng tội, vì chấ'c thấy thói thường là thế, ai lại muốn chờ đđ' chung tình với một kẻ sa cô lữ vậ'. Ánh Tiên thì chưa đđ' nỗi phẫn bội như người khác, nhưng cô ta làm tịch làm thượ'ng vì nghĩ rằng chấ'c cần đđ' tiệm kim hoàn của gia đình cô ta. Bởi vậ' viết lá thơ nào cô ta cũng hắ' dọa rằng có rất nhiều người giàu có, cũng Việt Kiêu... như chấ'c đeo đuôi. Tự thấy mình khó với tới Ánh Tiên, chấ'c đành rút lui trước vì thật sự chấ'c cũng chưa hiểu hết cô ấy.

Gật gù ra chiều đã thông cảm với Nhã, bà Quyên chép miệng:

--Con bé ấy khờ khạo thật! Có lẽ tâm nó không như cháu nghĩ đâu, nhưng bày tỏ tình yêu của mình bằng cách ràng buộc người đàn ông kiểu khoe khoang hợm mình như vậy, quả là thiếu cận.

Quay sang nhìn Nhật Phượng nãy giờ vẫn ngồi im lặng ngó mông lung đâu đâu bà Quyên bảo:

--Con lên mở phòng sát cầu thang trên lầu hai dọn dẹp sơ lại, cho anh Nhã lên nghỉ. Lúc nào con Nguyệt đi học về, mẹ sẽ bảo nó làm chu đáo công việc này hơn.

Nhật Phượng đứng dậy:

--Mẹ khỏi bận tâm, con làm được mà cần gì phải đợi tới lúc Nguyệt đi học về.

Khi bước lên cầu thang, Phượng mới thấy tim mình đập liên hồi. Cô luôn chuẩn bị tinh thần và thường tưởng tượng ra cảnh gặp lại Nhã, nhưng chưa khi nào cô nghĩ tới lúc gặp anh trước mặt bà Mẫn Quyên như vậy.

Nếu như lúc nãy có Thiên, chẳng biết anh đồng ý cho Nhã ở lại nhà mình không?

Phượng cố không nghĩ tới đôi mắt, giọng nói của Nhã, sao cô băng khuâng khi thấy mình vẫn còn bị anh chi phối. Cô đã cố nuôi giữ lòng căm giận đối với anh, bám lấy sự hờn ghen như một chiếc phao cứu hộ để quên anh, cô đã quên và đã thật lòng yêu Thiên rồi, sao cô vẫn xúc động đến bàng hoàng, khi chạm phải ánh mắt một thời cô đã đắm say.

Cúi xuống kéo lại cho ngay ngắn tấm drap giường vừa mới thay, cô chợt nghe tiếng động cửa. Quay phắt lại Phượng đã thấy Nhã bước đến sát mình. Cô run rẩy ngồi xuống giường.

Một lần nữa Nhật Phượng tự nhủ rằng mình căm thù Nhã nhưng cô vẫn khao khát muốn biết cận kề tình cảm con người thật của Nhã, cô muốn tìm ra câu giải đáp vì sao anh lại trả thù để gia đình cô nên nổi ấy.

Nhã bóp vai cô cứng ngắt, giọng rành mạch không pha một chút xúc động:

--Cuối cùng em cũng sa vào tay thằng Thiên. Tại sao? Tại sao em không đợi anh hả Phượng?

--Tại sao tôi lại phải đợi?

Phượng vùng ra đứng bật dậy khỏi giường, hai tay cô run lên bần bật.

--Anh là một thằng tồi, anh không hề yêu tôi. Trong tim anh không có tình yêu, mà chỉ có hận thù, anh đã trả thù gia đình tôi...

Nhã ngắt ngang lời Phượng:

--Thôi được! Anh không tự biện minh nhưng anh phải nói với em nhiều điều. Điều trước tiên em phải tin anh. Anh trở về đây duy nhất là vì em. Thế mà em lại bỏ anh...

Phượng cười khẩy:

--Lẽ ra anh phải viết thư nói cho tôi biết điều đó. Anh lại viết cho chị Linh. Anh có biết lúc ấy chị Linh đang như thế nào không? Chị ấy vừa chết hụt vì anh, vì đứa con anh để lại cho chị.

Câu nói của Nhật Phụng làm Nhã bối rối, sắc mặt trắng bệch. Rồi từ từ một nỗi kinh hoàng thực sự hiện lên trên gương mặt ấy...

--Ồ, không!

Nhật Phụng trừng mắt nhìn anh:

--Chắc anh định chơi tôi bằng cách nói rằng anh không biết chuyện đó!

Nhã đưa những ngón tay thon dài lên vuốt tóc rối Phụng nghe anh khẽ thở dài và chậm chạp lắc đầu:

--Anh không biết! Không hề biết!

Nhật Phụng ngờ vực nhìn anh. Từ đáy lòng cô sôi lên niềm phẫn nộ chưa từng có.

--Anh không hề biết mình đã có bao nhiêu đứa con rơi cũng phải thôi vì anh nhiều nhân tình quá!

--Bây giờ Nhật Linh ra sao rồi?

--Anh đến mà hỏi chị ấy!

Giọng Nhã khỏ sở:

--Anh không hề yêu Linh, nhưng cô ấy đeo đuổi van xin tình yêu của anh. Cô ấy cô đơn quá và tội nghiệp quá. Anh bỗng thương hại và không đành lòng mình. Nghĩ lại anh thấy đó là một trò chơi vô nghĩa kinh khủng mà mỗi lần nhớ tới anh không thể nào tha thứ cho chính mình.

Bất chợt Nhật Phụng cười khan. Nhã đầy đau khổ:

--Chắc em căm thù anh lắm?

--Căm thù à! Có lẽ nếu chỉ căm thù thì dễ chịu hơn nhiều. Anh từng nói với Thiên rằng anh hận chị Thu và thù cả gia đình tôi, anh sẽ trả thù bằng mọi cách. Bây giờ anh đã trả thù được rồi đó. Tội tôi đã thành xa lạ với nhau. Anh vui lòng chưa?

Chương 18

Thiên nóng nảy dần tách trà xuống bàn anh sáng giọng:

--Tại sao mày lại hỏi tao những lá thư mày viết cho Nhật Phượng bằng thái độ hằn học như vậy? Mày nghĩ tao tới đến mức ém thơ để dễ bề tán tỉnh người mà mày yêu à! Mày nhớ những lời mày đã nói không? Mày thách tao “tán” được con bé, thì mày cảm ơn vì mày không yêu kia mà!

Hầm hầm nhìn xoáy vào Nhã, Thiên nói tiếp:

--Tao tốn công đeo đuổi Nhật Phượng nhiều lắm, nhưng tất cả việc đó đều xuất phát từ trái tim biết yêu, biết tha thứ rộng lượng của một thằng đàn ông thật sự. Tao yêu cô gái mày ruồng rẫy và cô ấy đã đáp lại tình yêu của tao, chuyện này có gì đâu là xấu?

Nhã lạnh tanh, từ tốn khác hẳn Thiên, anh thông thả nhả khói rồi nhẹ nhàng hỏi:

--Tại sao tao viết một lượt mấy lá thư gửi về cùng một địa chỉ mà chỉ có Ánh Tiên và dì Mẫn Quyên nhận được, còn Nhật Phượng lại không? Trước đây tao nghĩ Phượng giận dữ, buồn phiền gì đó, nên không trả lời, ngờ đâu cô ấy chẳng nhận được lá thư nào cả mới kì!

--Mày đã hỏi Phượng à?

--Đương nhiên! Và cô ấy đã căm tức, đã nghi ngờ ông chồng yêu quý của mình.

Thiên bực dọc:

--Mày bịa chuyện để Phượng hoang mang, cô ấy rất trong sáng, dễ tin, mày viết thư cho Phượng làm gì khi mày đã bỏ cô bé?

--Trong những lá thư tao viết rất rõ, mày làm bộ hỏi nữa à? Mày thừa biết nếu đọc thư tao Phượng sẽ chờ đợi chẳng đời nào đi ung thăng đàn ông mà cô bé từng ghét cay, ghét đắng. Ghét đến mức thấy mặt, không thèm nhìn, hỏi chuyện không muốn trả lời...

--Im đi!

--Sao tao lại phải im khi mày đã cướp người yêu của tao. Mày thấy Phượng khổ đến chừng nào chưa? Ôm yếu, xanh xao, mắt thâm quầng mất ngủ. Cô bé ân hận, đau đớn vì đã tin lời mày, một thằng phản bội.

Thiên cười gằn:

--Đủ rồi Nhã, mày đừng hòng gây xáo trộn trong gia đình tao. Và tốt hơn hết nên xách valy rời khỏi đây. Đừng đợi đến lúc tao đập vào mặt.

Nhã nhếch môi thách thức:

--Chưa chi đã định dở thói côn đồ ra à. Trước đây với Nhật Thu tao thù chơi trò thượng cẳng tay hạ cẳng chân, nhưng có nhằm gì đâu. Ăn thua người đàn bà kia! Mày nghĩ tao xách valy đi khỏi đây là chấm dứt cuộc chơi sao? Không đâu, mọi việc đang bắt đầu. Phượng bỏ ăn mất ngủ vì đau vì ai? Rồi cô bé sẽ chết dần, chết mòn trong chiếc lều vàng son của mày. Cô bé chết vì mãi nhớ thương hình bóng người khác. Phượng đang căm hận mày lắm đó Thiên à!

Thiên lạnh lùng nhìn Nhã:

--Nhật Phượng dễ tin thật nhưng cô ấy không còn tin vào mày đâu.

--Tại sao lại không chứ?

--Tại cô ấy thừa biết mày là kẻ lừa đảo, cô ấy thừa biết mày đã làm gì để được lãnh số tiền bảo hiểm khá lớn đó.

Mặt Nhã hơi tái đi. Anh gượng gạo:

--Đúng là tin dữ đồn xa. Anh Trúc đồn đại về tao như thế đấy à! Tệ thật, không còn làm ăn với nhau thì thôi. Ai lại đi nói xấu nhau như đàn bà vậy!

--Anh Trúc không nói xấu mày, mà anh nói đúng về mày cho tao biết để đề phòng. Tao không đưa thơ này cho mẹ tao đọc nên với bà, mày vẫn còn được nhiều cảm tình, bằng cứ là bà cho mày ở trọ lại đây lúc không có tao ở nhà. Gia đình tao tốt với mày quá sao mày cứ muốn phá hủ Nhã!

--Tao không phá ai cả mà chỉ muốn lấy lại những gì đã từng là của tao. Mày nghĩ Nhật Phượng quên tao rồi à! Coi chừng lâm đó Thiên. Dưới lớp tro tàn than vẫn còn âm ỉ cháy! Tình yêu đâu đời với đàn bà mãnh liệt lắm. Phượng làm sao sống an ổn sống yên vui hạnh phúc bên mày khi cô ấy biết rằng tao trở về đây chỉ vì cô ấy!

Thiên cảm tức nhìn Nhã, dù luôn nghĩ lời Nhã nhằm phá hạnh phúc mình đang có nhưng lòng Thiên không khỏi hoang mang. Suốt mấy ngày anh vắng nhà, Nhã đã nói gì với Nhật Phượng? Cô vợ bé bỏng dễ tin của anh có tin Nhã không, có khóc ròng rã trên ngực người yêu cũ không? Cô có nghi ngờ oán trách chông như lời Nhã nói không?

Hôm ở sân bay về, Thiên nhớ vợ đến mức chỉ kịp chào mẹ một tiếng là ba chân bốn cẳng chạy tuốt lên lầu. Đẩy cửa phòng vào, anh thấy Phượng nằm co ro ôm gối. Thấy Thiên cô ngồi bật dậy nhào vào lòng thút thít run rẩy.

Lúc ấy Thiên hơi ngạc nhiên trước sự xúc động lạ lùng của vợ. Anh nghĩ tại cô yêu anh, nhớ anh quá không thôi. Thiên đã sung sướng hôn như mưa lên gương mặt ướt nước mắt của Nhật Phượng. Bây giờ nghĩ lại anh thấy khác... biết đâu những giọt nước mắt ấy là những giọt nước mắt thừa. Phượng khóc vì Nhã mà Thiên lại tưởng Phượng dành riêng cho mình.

Đang còn ngồi thừ ra, Thiên đã nghe Nhã nói:

--Sáng mai tao sẽ đi khỏi đây vì tính tao không thích người khác động vào việc làm ăn của mình. Nhưng trước khi đi tao có một đề nghị.

Anh hồ hững hỏi:

--Đề nghị gì?

Nhã buông lời chắc nịch:

--Mày và Phượng nên chia tay nhau thì hơn. Cô bé muốn như vậy, nhưng chưa dám nói ra.

Thiên giận xanh mặt. Anh đứng phất dậy chồm về phía trước như sắp lao vào Nhã. Anh ta vẫn ngồi yên, tay khoanh trước ngực đầy khiêu khích. Thái độ tự tin của Nhã làm Thiên chùn tay. Anh lầm lì nói:

--Tao cấm mày tiếp tục quyến rũ vợ tao. Nếu mày còn muốn có đất dụng võ tại xứ này thì phải dang xa Nhật Phượng. Không thì tao buộc lòng nói rõ bản chất, hành động mày làm ở Canada với giới làm ăn Sài Gòn. Họ không chơi với hạng như mày đâu.

Nhã cười khẩy:

--Dĩ nhiên tao vẫn muốn có đất làm ăn. Nhưng mày liệu sao, nếu cô vợ đẻ yêu của mày lại đi tìm tao vì chịu không nổi nhớ nhung, thương mến!
--Bước đi ngay và nhớ những gì tao vừa nói.

Nhã nhún vai bước ra.

Thiên tỉnh dậy khi nắng đã dội vào phòng làm việc của anh sáng rực, đưa tay dấm nhẹ lên đầu, anh ưỡ oải ngồi dậy.

Đêm qua anh say quá sức. Nhưng không hiểu sao anh vẫn còn biết đường về nhà. Lắc lắc đầu Thiên chợt nhớ...

Hình như hồi tối này khi bước vào phòng, anh ngã xuống sàn, Nhật Phụng đến đỡ anh lên, anh gạt cô té ngựa, sao lúc đó anh giận cô kì cục vậy kia! Phụng đâu rồi ấy nhỉ? Anh chạy vào phòng ngủ, chiếc giường trống trơn, cô đâu rồi! Phụng bệnh mà... Sao hồi tối anh nặng tay dừ vậy. Hốt hoảng Thiên chạy xuống nhà! Anh gọi to:

--Nhật Phụng! Nhật Phụng ơi!

Vòng xuống bếp Thiên hỏi:

--Phụng đâu dì Chín?

--Cô đi làm rồi!

--Sao lại đi làm kì vậy?

--Cô chờ hoài cậu không dậy, thì phải đi làm một mình, chớ sao kì!

Thiên quạu lên:

--Phụng đang bệnh! Dì không biết sao?

Giọng dì Chín ôn tồn:

--Biết! Nhưng bệnh như cô nằm hoài cũng chán. Phải đi tới đi lui chớ. Với lại dì Chín nghĩ, kể chuyện cổ tích cho con nít nghe tốt cho cô Phụng lúc này. Nhờ ba cái chuyện đó cô vui vẻ trẻ trung hoài. Cậu phải săn sóc, chiều cô hơn trước mới phải. Tội nghiệp! Mệt lắm! Lần đầu mà. Cô biếng ăn mất ngủ nhưng không biết gì hết, cứ nghe lời bác sĩ nói là suy nhược thần kinh. Khổ ơi là khổ. Sáng nay dì Chín không hỏi làm sao biết... hơn cả tháng rồi.

Nghe dì Chín nói úp úp mở mở Thiên cau mày:

--Dì nói gì vậy?

--Thì... cái thai chớ cái gì!

Thiên giật thót người:

--Phụng... Phụng có... có rồi à!

Nghe Thiên lấp bắp như cà lăm, bà Chín bật cười:

--Câu này vô tâm thiệt! Bởi vậy làm thân đàn bà khổ hơn ai hết, chồng chả để ý cái gì cả...

Toát mồ hôi Thiên quay cuồng đầu óc, hồi tối lúc mơ mơ màng màng anh nghe như có tiếng Phụng khóc. Nếu đúng như dì Chín nói thì anh quả là người chồng không ra gì, đang lúc cần chia sẻ với vợ nhất anh lại ghen tuông hắt hủi vợ. Mà Phụng đâu có làm lỗi gì đâu chứ! Nhớ tới cái gạt tay làm Phụng té hồi tối anh lại giật mình. Thôi chết rồi! Không biết có sao không nữa!

Vội vàng anh chạy vào nhà cầm điện thoại. Anh muốn nghe tiếng nói của vợ, đầu là lời cô giận dỗi:

--A lô! Cho tôi gặp Nhật Phụng!

--Nhật Phụng không có đi làm. Cô ấy nghỉ ốm cả tuần rồi!

--Chị... kiểm lại dùm xem. Hôm nay Nhật Phụng đi làm mà!

--Ô hô hô! Ông bạn ơi! Tụi tôi kiểm rồi! Nhật Phụng vắng! Hết chuyện!

Thiên không giận các cô bạn của Phụng nhưng anh hoảng sợ khi anh nghe nói cô không đi làm. Vậy cô đi đâu? Dám cô bỏ anh đi vì giận chuyện hồi tối lắm.

Rồi Thiên chợt sững sờ khi nhớ sáng nay Nhã cũng dọn đi nơi khác.

Trời ơi! Có khi nào, có khi nào em bỏ anh để trở về với Nhã không?

Không! Không bao giờ! Vì em yêu anh và em đang mang con của anh trong bụng mà!

Thấy Thiên ngồi như chết rồi trên sa lông, bà Mẫn Quyên nói:

--Con nên ăn chút gì dẫn bụng rồi trở qua nhà bên ấy xem sao. Giận chồng thì về cha mẹ chứ nó chẳng đi đâu mà lo giữ vậy.

Anh đau khổ:

--Không hiểu ma quỷ nào xui mà hôm qua con lại đối xử với Nhật Phụng tệ quá thế. Đã vậy con còn xô cô ấy té ra đất nữa chứ!

Bà Quyên lo lắng:

--Con xô Phụng té thật à! Con nhỏ ăn ngủ không được, ốm yếu như ngọn cỏ. Mà mà nặng tay như thế có bề gì thì ân hận đả muộn rồi con ạ!

Nhìn Thiên với cái nhìn dò xét bà nói:

--Mày nghi ngờ nó với thằng Nhã phải không? Sao tệ thế con? Con Phụng không phải như con nghĩ đâu. Nghi vợ như vậy tội lắm! Nhất là lúc nó đang ốm nghén.

Càng nghe mẹ nói, Thiên càng xót cả lòng. Anh ôm đầu rầu rĩ nhưng tai vẫn cố gắng không bỏ sót lời nào:

--Nếu con Phụng xấu tánh, đời nào mẹ để thằng Nhã ở đây! Không ngờ con đa nghi quá!

Thiên biện hộ:

--Mẹ không biết thằng Nhã khiêu khích con ra mặt, nó cũng đâu buông tha Phụng đâu. Tốt nhất từ đâu không nên cho nó ở nhà mình.

Bà Quyên thở dài:

--Thật ra lúc cho nó ở, là mẹ nghĩ tới gia đình anh Bình và con Ánh Tiên. Có ai ngờ đâu nó dạt con người ta ra một cách gọn ơ! Tánh Nhã thế mà xạo. Thật tình cỡ tuổi này mẹ cũng chưa hiểu được người như nó.

Thiên rành rọt nói:

--Con thì hiểu rồi! Vừa hiểu lúc chạy xe đi tìm Nhật Phụng đấy thôi!

Đang nói ngon trớn, Thiên bỗng nhú mày khi nghe tiếng chuông ngoài cổng. Anh chạy vội ra mở cửa.

Nhật Minh ngồi trên chiếc cúp, anh chàng hất mặt nhìn Thiên và hỏi cộc lốc:

--Con bé Phụng về chưa?

Thiên bối rối khi nghe Minh hỏi thế. Anh lắc đầu thiếu ão. Minh rờ ga xe như định phóng đi, rồi không hiểu sao anh lại tắt máy:

--Nó nằm trong nhà thương từ sáng tới giờ.

--Trời ơi! Tại sao vậy?

--Té xiu ngoài đường.

Thiên liếm môi:

--Phụng... có sao không? Tôi phải vào trong đó ngay!

--Không được đâu!

Im một chút, Minh nói tiếp:

--...Ba tôi hăm bữa cổ cậu ra đây!

--Tôi có tiếc gì cái cổ dựa này! Anh chỉ tôi đi anh Minh.

--Mất công lắm!

--Trời ơi! Tội nghiệp tôi mà!

Giọng Nhật Minh câu lên:

--Vậy có ai tội nghiệp tôi không? Lần bà Linh... mắc nạn cùng điện thoại kêu tôi. Lần này con bé Phụng cũng réo tôi. Lần nào cũng vác mặt vào nhà bảo sanh hết, không mất duyên cũng uổng. Từ sáng đến giờ cũng mình tôi với con Phụng, chớ có ai đâu!

--Sao anh không kêu tôi hay nói cho ở nhà hay! Mọi người đi kiếm Phụng gần chết.

--Nó không chịu! Thấy nó bệnh, thôi tôi cũng ráng chiều... Nói cho mà biết, cái thai hơi yếu đấy! Có gì ông già tôi nện cậu thẳng tay. Nó là út cưng của ông đó! Cũng tại sợ cậu bị ông già mắng, nên nó không chịu cho ở nhà hay. Rồi cũng tại nó giận chồng nên rút cuộc thằng anh lãnh đủ.

Thấy Nhật Minh nói nhiều hơn thường ngày Thiên ngập ngừng vuốt:

--Anh thương em út thì thương cho trót. Phượng nằm ở đâu... làm ơn...

Mình gật khi thấy mặt Thiên trông thảm hại quá:

--Lên.

Thiên quay vào la to:

--Mẹ ơi! Con đi rước vợ con về đây!

Đoạn Kết

Nhật Trung thấy tờ báo cho Nhật Phượng kèm theo nụ cười thật lạ:

--Ê! Đọc tin này sẽ gặp người quen nè Gà xước.

Bỏ cái khăn choàng trẻ con lên ghế, Phượng chăm chú nhìn cái hình chụp trên báo.

Rõ ràng người đàn ông đứng kế bên cô gái mặc áo đầm cô dâu là Nhã. Hơn một năm không gặp nhưng Nhã vẫn còn thu hút với nụ cười ăn ảnh và ánh mắt đa tình.

Nhật Phượng đọc lướt lên hàng chữ:

--“Việt kiều về nước bịp bợm lường gạt cưới được hai vợ và thay phiên sống với hai người mà không bà nào hay. Khi người vợ sau phát hiện, chị đã làm đơn thưa đòi bị cáo phải bồi thường danh dự cho mình. Trên đây là ảnh của “ngài” Việt kiều và cô vợ hai trong ngày cưới”.

Thấy Phượng buông tờ báo, Trung ngạc nhiên:

--Ủa! Không đọc nữa à?

Cô thờ ơ:

--Em làm biếng quá! Đọc sơ cũng biết chuyện vì hôm qua trong giờ com, em có nghe anh Thiên kể.

Ngần ngừ cô hỏi:

--Chị Linh và chị Uyên đọc chưa?

Trung nhún vai:

--Rồi! Và dĩ nhiên là im lặng!

--Còn anh! Anh nghĩ sao?

Nhật Trung cười cười:

--Bài báo nói rất rõ “Bịp bợm, lường gạt”. Anh biết gì nữa khi tội danh đã rành rành ra đó! Đúng là bịp bợm!

Nhật Phượng băng khuôn:

--Hơn một năm không nghe tin tức. Em nghĩ anh phải khá hơn chứ! Ai ngờ... Tại sao anh Nhã lại như vậy hả anh Trung?

--Anh không phải là nhà phân tâm học nên không trả lời câu hỏi này được!

Phượng mơ màng nhìn ra phía cây xà đơn đây kỷ niệm ngày xưa. Chỗ đó bây giờ bìm bìm leo lên phủ kín. Màu tím của những đóa hoa loa kèn trông buồn làm sao, nó làm Phượng nao nao lòng.

Sáng nay trời vẫn xanh ngắt, những tuổi thơ của cô ngày ấy đã theo những đám mây trắng bèn

bồng trôi đi mất rồi.

Bỗng dung Phượng buột miệng thì thầm:

--Vĩnh biệt! Vĩnh biệt con mơ đầu đời cùng đại...

Đang thả hồn theo bao hoài niệm, cô chợt giật mình khi nghe tiếng trẻ con khóc lẫn với tiếng bà cô vang lên sáng khoái:

--Trả thằng “Thiên con” lại cho mà y nè Phượng. Phượng đâu rồi?

Nhật Phượng mỉm cười cầm chiếc áo choàng lên tay. Hạnh phúc với cô đơn giản quá, nhưng đâu phải trên đời này, ai cũng dễ dàng tìm ra nó.

HẾT